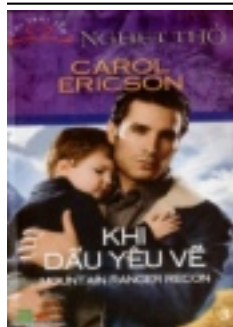

Khi Dấu Yêu Về

Contents

Khi Dấu Yêu Về	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	18
5. Chương 5	23
6. Chương 6	30
7. Chương 7	35
8. Chương 8	40
9. Chương 9	46
10. Chương 10	52
11. Chương 11	60
12. Chương 12	66
13. Chương 13	72
14. Chương 14	82
15. Chương 15	87

Khi Dấu Yêu Về

Giới thiệu

Dịch giả: Trà MyBám theo một nhiệm vụ tối mật, Ian đột ngột biến mất, ruồng rẫy Meg không lời t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-dau-yeu-ve>

1. Chương 1

Anh cúi rạp dưới mép mỏm đá nhô ra ngoài vừa giúp anh thoát chết, ngó xuống con đường mòn ngoằn ngoèo hướng về ngôi làng nhỏ dưới chân núi. Anh nheo mắt lại rồi xem xét kỹ lưỡng phần bên dưới, thấy

nó tuy lóm chồm, nhưng rất vững chãi. Dù có chết, anh vẫn phải xuống ngôi làng đó, mà khả năng nguy hiểm là rất lớn.

Anh ép bụng vào vách đá tụt thật nhanh tới mép dốc, vung chân qua rồi trượt cả người xuống mà không để ai thấy. Hai bàn tay bám chặt vào mép đá, đôi chân đung đưa bên dưới vì không có điểm tựa, còn vết đau ở mạng sườn nhói lên đến nghẹt thở. Anh dùng mũi giày quệt chơi vơi vào vách mỏm đá, cho đến khi nó lọt đúng điểm tựa đã nhắm từ lúc này.

Tì cả trọng lượng cơ thể vào vết lõm rất nông trên thân núi, anh buông bàn tay đang bám lấy mỏm đá chồi ra phía trên, rơi tự do xuống một bụi cây đã chọn làm đệm đỡ.

Thế đây, đang ở vách đá bằng phẳng, giờ bị treo lơ lửng trên triền núi thế này đây.

Con đường mòn thô sơ khúc khuỷu ở phía dưới vẫn như mời gọi, nên anh rướn người, chân mò mẫm tìm một điểm tựa khác. Anh làm được. Anh đã có linh cảm này từ trước - có thể không phải ngay mỏm đá này, cũng chưa chắc là con đường mòn này - nhưng tay và chân di chuyển đầy linh hoạt, đưa anh thấp dần xuống trên vách núi dựng đứng.

Đầu anh nhức nhối khủng khiếp, đến nỗi thấy da đầu nổi gai trong khi cục u ở sau đầu ngày càng cứng lại và sưng to lên. Một dòng máu rỉ xuống trên má như để nhắc nhở rằng còn nhiều vết thương khác nữa, nhưng anh chỉ dùng lưỡi liếm nó đi - trong miệng anh xộc lên cái vị buồn nôn của máu, mồ hôi và cát bụi.

Anh liếc qua vai, định thả tay để rơi xuống mặt đất bên dưới, nhưng cơ thể đang nhức nhối chắc sẽ không chịu nổi một cú ngã nữa. Anh tiếp tục hạ độ cao một cách từ từ, lờ đi trước những vết rách, xước và bầm dập rải rác từ đầu tới chân.

Anh thả người xuống nền đất cách mặt đất rắn chừng nửa mét, hai chiếc ủng nặng trĩu cũng cán bót phần nào chấn thương. Khi chân vừa chạm nền sỏi và bụi, anh khum mình về phía trước, trán gần chạm đất.

Mặt trời đang mọc sưởi ấm lưng anh. Rồi anh nằm ngửa ra để ánh nắng ngấm cả vào bộ ngực đang cứng đờ. Anh nghe cổ khi nghe thấy tiếng chuông reo leng keng, nhìn về ngôi làng nhỏ chạy quanh chân núi.

Anh liếm môi, ngồi vức dậy, vết thương trên đầu nhói lên làm anh phải nhắm nghiền mắt. Sau đó, anh khập khiễng theo con đường mòn đi xuống khu dân cư, thầm mong có người dưới kia sẽ biết tại sao anh lại tỉnh dậy trên một mỏm đá giữa vùng núi non hiểm trở này.

À, mà nếu có ai giúp anh biết tên mình thì càng tốt.

Trống ngực Meg O'Reilly đập thình thịch, nhưng không phải vì độ cao.

Một người đàn ông cao lớn, vạm vỡ nhảy ra khỏi chiếc xe chở đoàn leo núi Rocky, làm Meg thốt lên, thấy mình giống hệt nhân vật hoạt hình nào đó có đôi mắt trời ra khỏi hốc mắt. Anh chàng du khách đẹp trai có mái tóc nâu cắt ngắn cùng cơ thể hấp dẫn khiến người ta thèm rở dãi phốt lờ cô, cùng cả đôi mắt đang trời ra kia nữa, trong khi mãi giúp một cô gái tóc vàng chỉnh lại ba lô của mình.

Nhưng cô vẫn kịp thấy đôi lông mày nâu sậm kia nhướn cao lúc anh ta nhìn thấy Meg. Cô nín chặt lấy quai chiếc túi, quăng nó lên vai, nhìn quanh đám du khách xem có cái máy quay lên nào không, hay một người của đài truyền hình từ sau gốc cây nào đó nhảy ra rồi hét lớn, "Cô bị chộp hình rồi!"

Gabe, tay lái chiếc xe du lịch, nhảy xuống khỏi bậc cuối cùng rồi khoát tay về phía Meg, "Đây là cô Meg O'Reilly, cũng là hướng dẫn viên cho chuyến leo bộ này. Nếu có ai hỏi lộ cô ấy bánh bích quy rắc sô-cô-la, chắc chắn sẽ được nghe kể về chuyến leo Everest của cô ấy đấy ạ".

Tiếng trầm trồ râm ran nổi lên, tai Meg ù ù, nhưng cô vẫn nở nụ cười tươi, giơ bàn tay run rẩy vẫy chào nhóm người đang đứng túm tụm. Anh chàng cao to đẹp trai tách khỏi mọi người, sải bước tới gần rồi chìa bàn tay to lớn đeo găng cho Meg.

"Rất hân hạnh được gặp cô, Meg. Tôi là John Shepherd, còn đây là vợ tôi, Kayla". Anh trở ngón tay cái qua vai, chỉ vào cô gái tóc vàng đang mỉm cười phía sau, rồi bắt tay Meg thật chặt, đến nỗi cô tưởng như xương mình nát vụn.

Meg nheo mắt rồi cũng siết lại. Cô chẳng biết thừa anh sao. Ian, giờ tự xưng là John Shepherd, chưa từng cưới cô vợ tóc vàng đầy đà nào cả.

Anh vẫn còn là chồng cô kia mà.

“Chào mừng anh John đến với chuyến đi này. Cuộc đi bộ khá vất vả đấy. Anh đã sẵn sàng chưa?” Cô nhìn lướt qua cơ thể vạm vỡ đang treo biển vô duyên lên câu hỏi vừa rồi, sau đó mới từ từ nhìn vào mặt anh, rồi nặn ra một nụ cười niềm nở rất giả tạo.

Đáp lại, người du khách cũng cười tươi rói, đôi vai rộng bắt đầu thả lỏng. Mà việc gì phải căng thẳng, vì anh biết chẳng bao giờ cô lật tẩy anh. Chẳng phải trước giờ cô vẫn là người vợ biết điều của một tay gián điệp sao?

Cho tới tận cùng ấy chứ.

“Chắc tôi trụ được, mặc dù chưa dám thử Everest bao giờ. Hẳn phải đáng nhớ lắm nhỉ!”

Ian biết quá rõ, vì họ đã gặp nhau ngay trong chuyến đi đầu tiên và cũng là duy nhất tới ngọn Everest mà Meg tham dự. Họ trở thành bạn đồng hành khi leo ngọn núi đó, cùng dựa vào nhau, rồi có cảm tình với nhau.

Megan nuốt cục tức đang chẹn trong cổ, đi lướt qua Ian rồi chào mừng những người còn lại trong đoàn - có vài đôi: một anh chàng người Đức, một cặp mẹ con, với ba người phụ nữ đi để ăn mừng ngày sinh nhật thứ bốn mươi. Tất cả, kể cả cô “vợ” Kayla của Ian, trông rất khỏe mạnh và hừng hực khí thế cho chuyến leo bộ gian khổ dài mười hai dặm, lên tận đỉnh núi.

Trong khi giải thích luật lệ của chuyến đi cho cả đoàn, Meg tranh thủ nhìn trộm Kayla, cân nhắc khuôn mặt của người phụ nữ cứng cỏi, mới toanh đang vận đồ đồ kia. Chắc là đồng nghiệp của Ian ở Prospero, một công ty gián điệp đã chiếm hết thời gian của Ian trong cuộc hôn nhân chỉ kéo dài vồn vện có hai năm của họ.

Nhưng câu hỏi vẫn nhức nhối trong đầu Meg, chẳng hiểu hai người làm cái gì trong chuyến đi của cô đây?

“Có ai hỏi gì nữa không ạ?” Trừ chính Meg ra. Meg quàng nốt quai trái của chiếc ba lô lên vai rồi bấm chặt chốt ở trước bụng. Cô trả lời vài câu lặt vặt về chụp ảnh hay sơ cứu mà vẫn không khỏi xúc động vì còn nhớ như in câu trả lời trong tình cảnh nửa mê nửa tỉnh hiện nay, đúng hơn là từ khi nhìn thấy Ian trong chuyến đi này.

“Chúng ta đi mười hai dặm lên đỉnh núi, rồi sẽ bắt tàu xuống đây. Mọi người nhớ đi đứng chặng, uống thật nhiều nước dù không khí có trở lạnh. Ta sẽ dừng lại nhiều lần để chụp ảnh, nên hãy sẵn sàng ống kính để lưu lại những hình ảnh tuyệt đẹp của thác nước và dải dèo nhé”.

Trong lúc một vài du khách tranh thủ uống nước và dặm chân liên tục trên nền đất lạnh, Meg bật chiếc đài thu sóng lên rồi bỏ nó vào túi áo trong. Cô tựa một vai lên cửa chiếc xe, rồi hỏi Gabe, “Anh đi thẳng về trụ sở à?”

“Ừ”. Anh đáp rồi khởi động máy, “Anh về đánh một chuyến nữa, chở nhóm của Jason tới thác Cascade”.

“Nhớ để đài phát thanh trong văn phòng bật nhé”. Meg ngửa đầu ra sau rồi nhìn lên bầu trời buổi sáng xám xịt, “Chắc trời chưa có tuyết được ngay, nhưng đến chiều e sẽ có một hai cơn mưa rào, thời tiết giai đoạn này khó đoán lắm”.

Gabe xoa xoa bàn tay đeo găng lên bánh lái, thổi phù ra một hơi đầy sương, “Nếu cần gì cứ gọi Scott nhé. Hôm nay nó cũng đi tua. Nhưng xem chừng nhóm này được đấy. Lúc đi xe anh còn bắt nhịp cho họ hát nữa”.

Meg đảo mắt, “Anh lúc nào chẳng vậy. Nhưng có hát nữa cũng chẳng cứu họ được từ độ cao hơn ba nghìn mét trong khi đường đang lấy lợi đâu”.

“Hát thì không, nhưng em thì có. Em đã để mất ông khách nào đâu hả Meggie”.

Meg cười mũi rồi đập lên cánh cửa một cái khi Gabe vừa đóng sập nó lại. Sau đó, cô quay qua nhìn Ian cùng cả nhóm người.

Vì Ian giữ bí mật rất giỏi, nên có lẽ chẳng bao giờ cô biết được anh cùng đồng nghiệp len lỏi vào đây làm gì. rất nhiên, Meg vẫn giữ một bí mật lớn nhất, mà lại không có ý định tiết lộ cho Ian, nên cũng chẳng trông chờ việc anh sẽ thú nhận với cô lý do đường đột tham gia chuyến leo bộ này.

Cô biết việc này không đáng đến cô, vì lúc thấy cô, anh cũng ngạc nhiên chẳng kém gì khi Meg bắt gặp anh đang kéo theo một cô vợ hờ.

Đợi cho ai nấy cất chai nước và kéo ba lô lại cân thận, Meg đi ra phía trước rồi dẫn họ lên con đường mòn. Cô quay lại, mọi người lập tức vây quanh theo hình vòng cung, nét mặt hồi hộp chờ đợi.

“Ồ chẳng dưới này, ta còn có đường đất để đi hàng dài, nhưng vài đoạn khác, nhất là ở trên cao kia, ta sẽ phải đi hàng một”. Cô ngửa hai tay ra phía trước, “Có lẽ sẽ có mưa, hy vọng mọi người có đem theo áo mưa hay băng-sê đầy đủ rồi. Nếu ai chưa có, tôi cũng đã dự phòng vài tấm trong ba lô đấy”.

Meg bắt đầu leo theo con đường mòn, cả đoàn lục tục theo sau. Lớp lá khô từ những hàng cây dương rụng xuống kêu rào rào dưới đôi giày đặc chủng của Meg trong khi cô hít một hơi sâu cái mùi ẩm thấp của lớp đất ba-zan. Nhất định không thể để sự xuất hiện đột ngột của Ian làm hỏng chuyến đi ưa thích của cô được. Từ ngày ly thân ba năm trước, Meg chưa một lần nghe được tin tức gì từ anh, dù vẫn nhớ đến anh hàng ngày.

Làm sao cô dừng được, nhất là khi con trai Travis của họ, cứ ngày ngày lại ngược nhìn cô bằng cặp mắt màu xanh lá lấp lánh ánh vàng?

Meg rùng mình hít một luồng không khí lạnh, rồi dừng lại trước bụi cây dương. Không biết nếu Ian phát hiện ra mình còn có một đứa con trai hai tuổi, anh sẽ làm gì? Chắc anh sẽ rũ bỏ nó để quay lại chỗ địa đàng nào đó mà tiếp tục bảo vệ nhân loại. Anh đã tuyên bố rõ ràng khi họ vừa cưới nhau, và cả sau lần cô sảy mất đứa con đầu lòng, rằng không muốn có một gia đình đầy đủ.

Meg cúi xuống, nhặt vài mảnh vỏ cây lên rồi đưa cho mọi người trong khi giảng giải về những loài cây mọc dọc trên đoạn đầu chặng leo của cả nhóm. Ian và Kayla cùng cúi đầu vào một mảnh vỏ, nhưng Meg thừa biết tâm trí anh đang hoạt động liên tục, nhào nặn ra các kế hoạch, mưu kế. Cơ thể anh gần như rung lên vì một nguồn năng lượng luôn luôn vận động - điểm này đã khiến Meg không thể cưỡng nổi khi lần đầu họ gặp nhau.

Đoàn leo núi đi dậm dẫu trên con đường mòn rất đều đặn. Có nhiều người vọt lên phía trước Meg, số còn lại thơ thẩn ở phía sau, làm chậm tiến độ của cả nhóm. Đây chưa phải là đoàn dễ dẫn nhất mà Meg từng phụ trách, nhưng có thể ấn tượng này là do cô đã trở nên nóng nảy và sốt ruột khi có Ian ở đó.

Anh chàng du khách người Đức luôn đi gần Meg, trút lên cô hàng tá câu hỏi bằng cái giọng lơ lớ tiếng Anh. Một cặp thì mãi la cà, xem chừng chỉ hứng thú về đối phương chứ chẳng màng tới cuộc leo bộ này, nhìn có thể đoán là đôi vợ chồng mới cưới. Meg cố kìm lại sự ghen tị đang dấy lên. Hồi ở Everest, cô và Ian cũng hệt như vậy. Khung cảnh hùng vĩ xung quanh chẳng là gì so với người đang đi ngay bên cạnh mình.

Hai trong số ba người phụ nữ tổ chức sinh nhật cùng nhau cứ thúc vào bạn mình khi cô này lớn tiếng than phiền về việc có mỗi kỳ nghỉ mà trong khi lẽ ra lúc này phải lang thang ở một khu rừng cao chót vót, phải được ngồi nhâm nhi trong quán rượu sau một bữa mát-xa buổi chiều.

Meg huých cùi chỏ vào kẻ đang ca cẩm, “Rồi chị sẽ kịp về để được mát-xa, ở Colorado Springs cũng có nhiều quán rượu, e là chị không đủ sức mà đi ấy chứ. Nếu chị thích đàn ông mặc đồng phục, chỗ này còn có một trại không quân, cả một trường đào tạo không quân nữa, thế là tha hồ các anh chàng lính lai vãng tới mấy quán rượu đó nhé”.

Người phụ nữ găm lên, cong ngón tay giả vờ làm móng vuốt, hai người bạn đi cạnh cười khúc khích.

Có lẽ nhiệm vụ lần này của Ian đáng tới Cơ sở Không quân Schriever, dù trong tiểu đoàn Prospero đã có Buzz Richardson phụ trách phần không quân, còn Ian chuyển việc cứu trợ trên núi. Có phải Ian đang tìm cách trục vớt cái gì hay cứu ai ở vùng núi này không?

Chẳng liên quan tới cô.

Meg thả một bên quai đeo ra, “Chúng ta dừng chân tại đây một chút để nghỉ ngơi uống nước đã. Từ điểm nhìn bên kia, có thể lấy được cảnh thác nước rất đẹp. Chúng ta sẽ leo lên một đoạn đất phẳng, khoảng lưng chừng thác, để ngắm rõ hơn”.

Vài du khách quây quanh mấy tảng đá đã mòn, ngồi phệt xuống rồi tu nước ừng ực. Nhiều người vớt lại ba lô rồi đi bộ ra mép của con đường mòn để nhìn thác nước ở xa được rõ hơn. Cặp vợ chồng đi nghỉ tuần trăng mật ngồi bóp vai cho nhau.

Meg vừa gỡ hộp nước ra khỏi chiếc túi, Ian liền rụt rè tiến tới chỗ cô, “Meg, tôi muốn hỏi cô về một loại hoa màu tím lúc này bọn tôi thấy trên đường đi. Tôi sẽ chỉ cho cô nhé”.

Meg nuốt vội ngụm nước và bị sặc, mấy dòng rỏ xuống tận dưới cằm. Ngay cả lúc toàn con gái với nhau, Meg cũng chưa dễ xảy ra điều này, dù cô cũng thấy thích phong cách thể hiện đó, “Anh cứ tả xem nó trông thế nào, rồi tôi sẽ nói cho anh”.

“Tôi vẫn muốn chỉ cho cô hơn. Cũng không xa đây lắm, mà tôi chưa thấy loài nào như thế trong vùng này cả”. Ian nhướn mày, chừng như nghi ngờ vì thấy cô không có vẻ tha thiết biết về nhiệm vụ của anh.

Meg chỉ muốn nói thẳng rằng anh tự đi mà xem lấy, nhưng tính tò mò đã át được bản tính hiếu thắng của cô, “Được rồi, nhưng tôi không bỏ đoàn đi lâu được. Nếu ta muốn bắt kịp chuyến tàu chiều ở trên đỉnh đồi thì phải bắt đầu lên đường sớm”.

Ian gật đầu, quay lưng đi lên con đường lờn chỏm đá một cách nhẹ nhàng, bỏ lại các du khách khác đang uể oải phía sau, hầu hết vẫn còn thở dốc vì buổi sáng đã quá mệt. Nếu biết rõ địa hình nơi đây, chắc Ian có thể dẫn đoàn thay cô được.

Nếu anh ấy thuộc địa hình ở đây.

Họ vừa rẽ qua khúc quanh, Ian đã tóm ngay lấy tay Meg, “Cảm ơn em vì đã không để lộ hành tung của bọn anh. Anh không biết em dẫn đoàn này đi. Trên trang web là tên một anh Richard nào cơ”.

Cô nuốt ực một cái, hóa ra Ian không cố tình sắp xếp để được gặp Meg, “Richard bị ốm nên em thay anh ấy”.

“Cũng hơi bất ngờ, nhưng anh nói với Kayla là có thể tin tưởng em rồi”.

Dù lúc đó Meg đang mặc nhiều áo, còn Ian mang găng, nhưng bàn tay anh vẫn như cái dấu sắt in hằn lên tay cô. Meg giằng ra khỏi Ian, “Chắc tên thật cô ấy cũng không phải là Kayla”.

Ian nhún một vai, “Anh biết ngay em đã đoán ra rồi”.

“Em cũng biết thừa ông chồng cũ sẽ chẳng chọn đi tua của em để sống lại những ngày tháng cũ đâu”.

“Chồng thôi”.

“Sao kia?”

“Anh vẫn là chồng em”.

Meg loạng choạng lùi lại, ruột gan rối bời khi nghe anh nói. Chính cô cũng ngạc nhiên vì cảm giác trống rỗng đột ngột. Cuộc hôn nhân không mỹ mãn làm Meg rất đau khổ, mặc cho cô nghĩ mình đã hoàn toàn vượt qua. Cô còn nhận nhiều phần lỗi về mình, vì Meg đã thay đổi nhiều nguyên tắc giữa họ. Lần này gặp lại anh, thấy nụ cười nửa miệng hoàn toàn trái ngược với đôi mắt dữ dội, trong tim Meg lại xuất hiện một khoảng trống mà cô tưởng đã lấp đầy từ nhiều năm trước.

Bây giờ chỉ có thể lấp lại nó bằng một thứ: sự căm bần.

Cô nghiêng đôi ủng xuống nền đất rồi gồng vai lên, “Thế anh cùng cô bạn đi leo núi làm gì?”

Nụ cười trên mặt Ian vụt tắt, cặp màu nhú lại, “Meg, em thừa biết anh không thể tiết lộ cho em được”.

“Vỡ vãn, lúc nào cũng thế. Rõ ràng anh leo ngọn Rocky lần này là có chủ đích, nếu không đã đi một mình rồi. Sao anh không gọi điện rồi hỏi em có hơn không? Việc gì phải giả vờ làm du khách để lén lút chen vào đây... hả John?”

Anh đưa ngón tay lên miệng, “Em nói nhỏ thôi”.

“Nếu em lật tẩy anh ngay bây giờ, ngay chỗ này thì sao?” Cô nheo mắt lại, nhìn Ian cứng họng, “Liệu có đe dọa an ninh quốc gia hay gì không?”

“Không chỉ an ninh quốc gia, mà còn cả tính mạng của em với từng du khách trong chuyến đi này nữa đây”. Anh héch đầu lên, “Sao phải giận thế hả Meg? Chính em đề nghị kết thúc, dù chưa đòi ly dị đi nữa”.

Hai má Meg đỏ bừng. Cô ngẩng mặt lên bầu không khí mát lạnh xung quanh, “Đó là vì anh không biết dùng lòng tin và công sức để vun đắp mối quan hệ giữa hai chúng ta đây chứ”.

“Ai bảo? Anh chẳng đã dồn hết những gì anh có cho em rồi đó sao. Anh yêu... từng yêu em bằng tất cả trái tim. Hồi em mất đứa bé..”.

“Đứa bé anh không mong muốn”.

“Anh có thể quen với việc có nó được”.

Meg cười mũi, “Anh cao thượng ghê nhỉ!”.

Anh tóm lấy vai cô, “Anh không đang thương hại ai cả, nhưng em thừa biết anh sợ có con thế nào rồi mà”.

“Anh không phải bố anh đâu, Ian. Chưa bao giờ được như ông”. Nỗi bức dọc âm ỉ làm nước mắt cô chực trào ra. Đáng lẽ ra cô phải cho anh biết sự thật. Cô đã không làm như anh mong đợi.

Ian nói lỏng bàn tay vừa siết chặt vai Meg, “Meg, hơn ai hết em đã chứng tỏ cho anh thấy điều đó rồi”.

Cô quay mặt về phía anh, hai tay siết chặt, thấy không thể tiếp tục đi chung đường với anh được nữa, nhất là khi Ian còn mãi bận rộn với việc do thám, đến nỗi ngay cả cô cũng không được tiết lộ về bí mật này.

Cô nén lại cảm giác áy náy vì đã giấu anh chuyện bé Travis. Có lẽ anh không nên biết về đứa con trai của mình.

Lúc chuyến đi kết thúc, Ian cùng Kayla có làm gì cũng không liên quan tới cô. Meg vẫn sẽ đưa họ lên đỉnh núi cùng cả đoàn, còn họ cứ thoải mái tách ra để chuyên tâm vào nhiệm vụ gián điệp của mình. Có lẽ sau đó cô có thể can đảm quyết định ly hôn sau bao nhiêu năm chần chừ mãi, rồi mới nói cho anh biết về đứa con trai.

“Thế loại hoa màu tím kia đâu?”

Mũi Ian căng ra, rồi anh bật cười. Anh bỏ tay khỏi vai cô, cúi xuống, bứt một bông hoa mọc trên nền đất. Anh nâng nó trong tay, rồi bảo, “Đây này”.

“Nó có độc đấy”.

Anh nghiêng bàn tay để bông hoa tuột xuống. Meg quay trở lại chỗ đoàn du khách đang nghỉ, gót giày cô nghiêng lên bông hoa Ian vừa đánh rơi.

Kayla ngồi trên tảng đá, ngẩng đầu khỏi cuốn hướng dẫn rồi nhướn mày. Nếu cô ta nghi ngờ Ian đã tiết lộ về nhiệm vụ đang làm thì đúng là không hiểu anh gì cả.

Meg chỉnh lại chiếc ba lô, “Điểm dừng chân tiếp theo sẽ là chỗ đất phẳng nhìn ra thác nước, nhưng từ đây lên đó, quý vị nhớ chú ý, sẽ thấy vài cư dân nhỏ ở đây, gồm có chuột núi, sóc và vài loài gặm nhấm rất dễ thương nữa”.

Meg nhắm điểm danh lại rồi nhăn mặt, “Russ và Jeanine đâu nhỉ?” Cô búng ngón tay.

Đôi uyên ương từ lùm cây nào đó tay trong tay bước ra. Cô gái tên Jeanine tròn mắt hỏi, “Mọi người đang đợi chúng tôi ạ?”

Vài người khách cười tủm tỉm, còn Meg chỉ gật đầu, nghiêng răng để ghì lại cơn bức bối mà giờ cô mới nhận ra đó là ghen tị, “Được rồi, đã điểm danh đủ. Ta đi thôi”.

Cuộc nói chuyện lén lút lúc này với Ian đã làm Meg lung lay. Anh không biết cô là người chịu trách nhiệm dẫn đoàn, nhưng chắc chắn anh phải biết cô làm cho công ty Du lịch Núi Rocky chứ?

Có phải anh vẫn đang tìm hiểu về cô? Chắc không phải. Vì nếu thế anh đã tỏ dấu hiệu biết mình có một đứa con rồi.

* * *

Một giờ sau, Meg dừng chân trên bậc trên cùng của chiếc cầu thang gỗ năm mươi ba bậc dẫn xuống chỗ ngấm thác nước, “Nếu mọi người không muốn mất công leo xuống rồi lại trèo lên thì cứ đợi ở đây. Chúng ta vẫn còn thêm hai giờ đồng hồ leo bộ nữa”.

Meg vừa nói xong, một vài tiếng rên rỉ bắt đầu nổi lên, khiến cô tủm tỉm. Yếu như sên vậy.

Cô cùng vài nhân vật nặng nề hơn bắt đầu bước xuống thang, mặc Ian và Kayla rẽ theo hướng khác. Sau khi chỉ ra một vài đặc điểm của thác nước cũng như con sông chạy qua hẻm núi, Meg leo lên vị trí cũ rồi trả lời vài câu trong khi chờ những người khác.

Cô đang định đáp lại một câu nữa thì có tiếng thét vọng lên qua hẻm núi, chỗ thác nước đổ ào ạt xuống những mỏm đá lởm chởm, làm Meg lạnh cả người.

Cô lập tức nhìn qua một lượt đoàn du khách đang đứng tụ tập trên con đường, miệng ai nấy há hốc. Còn thiếu ai nhỉ? Cô lập tức nhận ra Ian chưa có mặt, cùng cả cô vợ hờ, hai đôi khác và anh chàng người Đức.

Lạy Trời, cầu cho đó không phải là Ian.

“Mọi người đợi đây đã”. Meg lao qua đám đông rồi chạy đến bậc thang dốc dẫn xuống nền đất phẳng bên lưng thác, giầy nện thùm thụp trên từng bậc gỗ, máu dồn lên trong người. Như một bầy gia súc, đoàn người cũng rầm rập chạy xuống theo.

Việc họ tảng lờ lời dặn của cô không làm Meg ngạc nhiên. Nhóm người này khá khó thuyết phục, đó là còn chưa kể sự xuất hiện của Ian cùng cô vợ giả kia nữa.

Meg vừa rẽ qua bậc cuối cùng của cầu thang thì khựng lại, một chân vẫn lơ lửng, chưa chạm đất. Những mảnh gỗ của chiếc lan can bị vỡ đang chìa ra khỏi nền đất lởm chởm, trông như những chiếc nanh nhọn hoắt. Meg nuốt khan, rồi giơ tay ra phía sau, cô ra lệnh, “Dừng lại đó”.

Cô không cần ai khác đi theo, nếu đúng chuyện cô nghĩ đã xảy ra rồi.

Meg chậm chậm tiến tới hàng tay vịn trống hoác, bám vào một thanh gỗ còn nguyên rồi nhòm xuống. Bên dưới cô là dòng nước trắng xoáy tít, cùng một dải màu đỏ đung đưa trên mỏm đá bị trôi ra.

Chiếc áo bông đỏ.

Một bàn tay tóm lấy vai cô. Meg quay lại thì bắt gặp đôi mắt màu xanh dữ dội của Ian.

“Hình... hình như là Kayla. Cô ấy còn ở đó không? Thế những người khác thì sao?”

Bàn tay Ian siết chặt hơn vào da thịt cô, đến lớp áo dày cũng không làm Meg mất đi cảm giác, “Là Kayla đấy”.

“Ôi, Ian, em xin lỗi”. Bất chợt cô ôm lấy miệng. Meg vừa gọi tên thật của anh, chứ không phải cái tên giả John Shepherd mà anh dùng trong chuyến đi này.

Thảo nào Ian không bao giờ tâm sự bất kỳ bí mật gì với Meg.

Chỉ vài giây sau, những người còn lại trong đoàn ồ ạt chạy xuống phía sau hai người, thốt lên rồi hò hét. Chắc họ nghĩ Ian đang điên lên vì người vợ nằm dưới đó gần hai chục mét, mắc vào những mỏm đá ghê rợn ngã nằm rải rác dọc bờ sông. Còn Meg biết số phận của người bạn đồng hành với Ian không chỉ khiến anh đau khổ.

Anh ngó xuống cơ thể bất động của Kayla bên dưới kia, mặt đăm đăm vì phải kìm nén cảm xúc, rồi đưa một tay ôm mặt.

“Tôi sẽ gọi người”. Meg rút chiếc đài ra khỏi túi rồi dùng ngay giọng chỉ huy ảnh hưởng từ Ian, “Anh cứ ở lại đây với cả đoàn. Tôi sẽ thử trèo xuống kia xem... có khi cô ấy còn sống sót sau cú ngã vừa rồi. Trước kia ở đây chưa từng xảy ra tai nạn”.

Trong khi những người khác rì rầm hay khóc thút thít, Ian ngẩng đầu lên rồi khẽ kề môi anh vào tai cô. “Đây không phải tai nạn”.

2. Chương 2

Làn da Meg trắng bệch đi dưới lớp tàn nhang. Vậy ra đây là nguyên nhân khiến anh không thể tiết lộ nhiệm vụ của mình khi ở một mình với cô. Anh chưa bao giờ muốn hù dọa hay làm cô sợ, chứ đừng nói đến việc kéo cô vào nguy hiểm.

Nhưng vì sự an toàn của Meg, anh vẫn phải cho cô biết một du khách trong đoàn vừa đẩy Kayla khỏi hàng rào chắn. Có phải hung thủ đã nhận ra cô là thành viên CIA, hay chỉ cho Kayla là một du khách lăm chuyen vừa bắt gặp cảnh cô không nên chứng kiến?

Ian vẫn lấy hai tay bưng mặt, tấm lưng gồng lên. Anh cúi mình về phía trước, rên xiết gọi tên Kayla, rồi quay đầu sang một bên, anh lén theo dõi đám du khách qua kẽ ngón tay để hở.

Nếu hung thủ nhận ra Kayla là điệp viên, chắc chắn hẳn sẽ biết anh chồng của cô cũng là đồng đội. Ai trong số những khuôn mặt bằng hoàng kia là thủ phạm?

Chiếc đài phát sóng của Meg kêu lẹt rẹt trong khi cô báo lại tình hình bằng chất giọng cứng rắn và đều đặn. Dù cô có đang cảm thấy thế nào, vẫn phải hoàn thành nhiệm vụ trước đã.

Cô quay sang anh, đôi mắt xanh mở to, “Họ không cử trực thăng đến được, vì thác nước ở gần nên khá nguy hiểm, nhưng đội tìm kiếm và cứu hộ hạt El Paso sẽ tiến vào và đưa cô ấy xuôi dòng. Rồi sẽ có trực thăng do phòng cảnh sát cử đến đưa cô ấy đi từ điểm đó”.

Ian vút chiếc ba lô khỏi vai, “Tôi không đợi đội tìm kiếm hay cứu trợ gì hết. Cô ấy còn sống thì sao?”.

Và nếu Kayla còn thoi thóp, có thể sẽ nhận diện được hung thủ.

“Tôi không để anh làm thế được”. Chắc vì không biết mình còn phải nhập vai tới bao giờ, Meg đảo mắt về phía đoàn người đang hoảng hốt ở sau Ian, làm anh cũng nhìn theo.

Mấy cô gái tổ chức sinh nhật chung xúm xít lại với nhau, thì thào gì đó, trong khi cặp uyên ương tới hiện trường cuối cùng đang ôm ghì lấy nhau, mặt ai nấy trắng bệch. Còn anh chàng du khách người Đức thì cặm cụi... chụp ảnh.

Mắt Ian hần rõ cơn giận, nhưng anh chỉ hít một hơi sâu. Anh phải xuống chỗ Kayla. Meg biết anh thừa sức trèo xuống chỗ Kayla để chuyển cô xuôi dòng, cũng như đội cứu trợ đang trên đường tới đây có thể làm được. Có khi còn hơn, vì anh đã từng ở trong tiểu đội đóng trên núi trước khi về làm cho cơ quan tình báo Prospero.

Ian quyết định không để Meg khó xử. Anh nói lớn hơn, giọng dứt quãng vì tiếng nước nổ, “Vợ tôi còn ở dưới kia. Cô đừng có can”.

Anh trèo qua mép đá, mũi giày ấn chặt vào chỗ tựa chân Ian đã thấy từ khi nãy. Trong lúc anh từ từ leo xuống mỏm đá gỗ ghề, ở phía trên nổi lên nhiều tiếng kêu. Một lúc lâu sau, sỏi đá từ đầu rơi rào rào xuống đầu Ian. Anh ngẩng lên thì thấy Meg đang theo anh trèo xuống thành vực.

Anh ghé cổ ra sau rồi gọi, “Sao cô không trông đoàn tiếp à?” Dù trong tâm can anh vẫn muốn Meg ở dưới này cùng mình hơn là trên đó với một tên giết người.

Cô gần giọng, “Có một đồng nghiệp trong vùng bắt được tín hiệu của em, vừa có mặt rồi. Anh ta sẽ đưa cả đoàn lên đỉnh núi”.

Suốt một lúc lâu, Ian chỉ nghe thấy tiếng thở nặng nhọc của mình cùng tiếng ầm ầm của thác nước. Meg cũng đang từ từ leo xuống theo Ian, thỉnh thoảng lại làm rơi vài viên sỏi lên đầu và tay anh.

Khi leo đến chân vách đá lởm chởm, Ian nhảy phịch xuống đất, đôi giày giẫm xuống đoạn sông chảy qua đám đá trơn nhẵn, làm nước bắn tung tóe. Anh bước hai bước về phía Kayla, cúi rạp người cạnh cơ thể bất động của cô. Mái tóc vàng trôi dập dềnh trên dòng nước, đôi mắt trừng trừng nhìn thác nước một cách vô hồn.

Ian bắt mạch, nhưng không thấy gì. Anh chưa thân thiết với Kayla, nhưng cô có một lòng trung thành tuyệt đối dành cho Jack Coburn. Ngay khi phát hiện Jack mất tích, cô đã tình nguyện gánh vác nhiệm vụ này, thực hiện nó mà không cần cơ quan CIA của cô biết hay chỉ đạo.

Sẽ phải ăn nói thế nào về chuyện này đây...

Meg đứng nhìn anh, thở dồn, “Cô ấy...?”

“Cô ấy chết rồi”. Ian vuốt mắt cho Kayla, để chúng nhắm lại vĩnh viễn.

Meg vịn lấy vai Ian, khóc nức lên, “Ai gây ra chuyện này vậy?”

“Một trong đám du khách của em”. Nói rồi, anh chỉ tay lên đỉnh vách đá.

“Anh nghĩ liệu Scott có an toàn không?”

“Scott nào?”

“Người hướng dẫn viên vừa thay em phụ trách nốt đoàn ấy”.

“Nếu anh ta không hỏi câu nào thì vẫn sẽ an toàn thôi. Mà anh ta hỏi gì chứ? Có điều anh cần danh sách của rất cả những người đi trong đoàn ngày hôm nay”. Viên đại tá đã đánh giá nhầm kẻ địch. Ông tưởng tên khủng bố sẽ lên tới đây vào giữa đêm khuya để tìm lại thứ bị mất. Nhưng cuối cùng, hấn lại cải trang thành du khách giống hệt Ian.

Nhưng hậu quả thì khốc liệt.

“Sao anh biết Kayla bị đẩy xuống đây? Nhỡ cô ấy ngã thì sao?” Meg quỳ xuống đất rồi sờ lên cổ Kayla bắt mạch.

“Chính em vừa nói đó thôi, chưa có ai gặp tai nạn ở chạng này cả. Việc Kayla bị ngã từ nền đất phẳng thật quá trùng hợp. Cô ấy với anh tham gia đoàn leo núi này để tìm... một thứ, cuối cùng lại khiến cô ấy bỏ mạng ở ngay chân vực này”.

“Anh có nghĩ cô ấy phát hiện ra điều gì không?”

“Nếu không, chắc cô ấy vẫn còn sống rồi”.

Chiếc đài phát thanh của Meg lại kêu lẹt lẹt trong khi cô báo lại với trụ sở rằng cô và chồng của nạn nhân đang đứng cạnh cái xác, còn Scott đã đưa cả đoàn lên đỉnh núi.

Cô ngắt tín hiệu truyền đi rồi bỏ chiếc đài vào túi, “Anh có nghe thấy không? Họ bảo chúng ta đợi ở đây với Kayla cho tới lúc đoàn giải cứu tới nơi”.

“Anh đưa cô ấy xuôi dòng để đón trực thăng cũng được. Thế thì đội tìm kiếm và cứu trợ không phải tốn thời gian lặn lội vào tận đây nữa”.

“Để tự lật tẩy mình à? Nên nhớ anh là một du khách vừa mất vợ đây”.

Và một điệp viên vừa mất đồng đội nữa chứ.

Ian ngồi thụp xuống một phiến đá ngay gần đó rồi gục mặt vào hai bàn tay - lần này là thực. Anh muốn đi chuyển này một mình, nhưng đại tá lại bảo nếu đi có cặp sẽ đỡ bị nghi ngờ hơn. Xem chừng như vậy vẫn không ổn. Anh xước những ngón tay qua tóc rồi chửi thầm.

* * *

Nhờ Meg xoa đều trên vai, Ian cũng bình tĩnh được một chút. Anh nhắm nghiền mắt, để hơi ấm Ian tỏa khắp người. Trời ơi, đã ba năm rồi anh chưa được cô chạm vào người.

Sao anh lại để Meg đi dù cả hai không hề cãi vã? Vì cô ấy xứng đáng có được nhiều hơn. Một người chồng tốt hơn anh, kẻ đang ở tận đầu kia thế giới trong khi vợ đang sa sút vì sảy thai. Anh đổ lỗi cho bản thân. Chính vì nhiệm vụ của anh mà Meg đã quá căng thẳng. Việc anh giữ bí mật chỉ gây thêm áp lực cho lòng tin giữa hai người.

Vấn đề của Ian là không biết làm một người chồng tốt, càng không biết cách làm một người cha. Người anh noi theo chẳng đóng vai trò gì tốt cả.

Hình như anh cũng không phải là đồng đội tốt nữa.

Thấy anh lên gân, bàn tay của Meg càng xoa mạnh hơn, “Em rất tiếc về chuyện Kayla, nhưng đây không phải lỗi của anh, Ian. Nếu cô ấy đã chấp nhận làm gián điệp cho Prospero, hẳn cô ấy phải chấp nhận rủi ro rồi”.

Ian quay sang nhìn đôi mắt xanh trong của Meg. Chẳng lẽ cô thực sự chỉ biết có vậy về Prospero, một tổ chức quân sự hoạt động ngầm, kín kẽ đến mức nhiều lúc đến nhà nước của họ còn không biết họ đang làm gì?

Nhưng anh mong đợi gì? Chính anh đã khép kín phần cuộc sống đó, đẩy Meg ra thật xa, khiến cô có cảm giác bị anh bỏ rơi và không được đối xử thân mật như đồng đội của Ian.

Anh hít một hơi thật sâu không khí se lạnh của vùng núi, “Meg, Kayla không thuộc tổ chức Prospero. Cô ấy từ CIA gia nhập nhiệm vụ này. Không còn Prospero nào nữa. Bọn anh giải thể từ hai năm trước rồi”.

Cô đột ngột đứng thẳng dậy, “V...ậy anh đến đây làm gì? Giờ anh lại làm cho CIA?”

“Cũng không hẳn”. Ian quệt tay qua cằm. Chuyện quái quỷ gì đây? Hai người đang ở riêng trong khi anh còn nợ Meg quá nhiều. Bỗng nhiên cô bị ném vào giữa chuyện này mà không biết gì cả. Ian cảm thấy phải có trách nhiệm nói cho cô lý do anh cùng Kayla, và có thể một tên khủng bố, lại lợi dụng chuyến leo núi cô phụ trách vào đúng buổi sáng mùa thu trong lành này.

“Ngồi xuống đi. Đẳng nào ta cũng chẳng thể làm gì cho Kayla nữa, ngoài việc ngồi đợi đội cứu hộ tới đem cô ấy đi”. Nói rồi, anh đập đập tay lên chỗ trống cạnh mình trên phiến đá xù xì.

Cô cúi xuống cạnh anh, nhưng trông như sẵn sàng bật dậy vì tấm lưng căng thẳng và đôi mắt cũng có vẻ căng chùng.

“Em còn nhớ Jack Coburn ở Prospero không?”

Cô gật đầu, cái đuôi tóc màu cam đỏ lúc lắc sau lưng, “Em còn nhớ rất cả mọi người ở Prospero - ông đại tá, Jack, Riley và Buzz nữa. Các anh rất thân với nhau, có một mối ràng buộc vô hình nào đó, chặt chẽ đến nỗi cứ như mọi người bị trói bằng thừng lại vậy”.

Giọng Meg nghe thật buồn bã. Ian liền nắm lấy tay cô. Lẽ ra anh phải củng cố sợi dây ràng buộc ấy với vợ mình, nhưng mấy đồng đội kia lại thân thiết với anh chỉ sau cha mẹ đẻ. Cho đến khi anh gặp Meg.

“Jack bị mất tích từ vài tháng trước”. Mỗi khi nhắc lại chuyện này, Ian lại thấy quặn ruột lên, anh bối rối siết tay Meg trong tay mình, “Sau khi Prospero giải thể, mỗi người bọn anh đi một đường. Vì là người có tinh thần thép, cộng với cái lưỡi vàng, Jack đảm nhận vai trò đàm phán con tin”.

“Tức là bên FBI?”

“Không. Jack đã từng... à không, vẫn làm việc tự do. Các tập đoàn, tờ báo và cá nhân có tiếng tăm thuê anh ấy để giải cứu cho người thân, thường những người này bị bắt cóc làm con tin ở nước ngoài”.

“Công việc có vẻ nguy hiểm”.

“Em không hiểu hết đâu. Jack đang làm nhiệm vụ ở Afghanistan thì bỗng nhiên bốc hơi khỏi mặt đất”. Ian nghiêng rằng kèn kẹt. CIA quy cho Jack là kẻ phản bội, nhưng bọn đó biết gì Jack. Chỉ có Kayla, Kayla rất hiểu anh ấy”.

Meg vuốt lên khuôn mặt nghiêm nghị của anh, “Vậy hai người làm gì ở Colorado này?”

“Một cựu thành viên Prospero, là Riley đây, lần theo vụ mất tích của Jack và thấy có đầu mối trong một vụ trao đổi thuốc phiện ở Mexico, mà vụ này lại dây dưa sang một tay buôn vũ khí ở Mỹ. Khách hàng của hắn lúc đó đang vận chuyển thứ vũ khí gì ấy, bằng máy bay tư nhân qua khu vực này. Bọn anh có liên lạc với máy bay, rồi Buzz Richardson ra lệnh cho nó phải hạ cánh xuống sân bay của khu vực phòng không. Hồi ấy cũng xui, vì không tìm thấy món vũ khí nào trên đó cả”.

Meg đưa tay che miệng, lông mày nhướn lên, “Thế là có chuyện gì?”

Ian dang hai tay ra, “Buzz nghĩ chúng đồ hàng xuống đây lúc phát hiện ra bị theo dõi”.

“Một món vũ khí ở Crestville này? Thế sao người ta không đưa tin? Sao không thấy đội cứu trợ nào vào việc cả?”

“Vụ này không ai hay biết cả, Meg ạ”. Anh miết ngón cái lên mu bàn tay cô, “Tay phi công không đặt lịch trình bay, không lắp thiết bị nào trên máy bay, cũng chẳng liên lạc bằng sóng radio với bất kỳ nơi đâu. Cứ như cái máy bay đó chưa bao giờ tồn tại... ngoại trừ trên sóng radar riêng của Buzz”.

“Sao Buzz biết những người trên máy bay bỏ lại hàng ở đây?”

“Cậu ta có thẩm vấn mấy tay phi công một chút. Một đứa không chịu được áp lực nên đã để lộ ra, thú nhận là có hất cái vali xuống”.

“Ian, cái vali đó chứa thứ gì?” Meg cắn môi, ánh mắt hiện rõ sự lo lắng.

Anh nhún một vai, thầm mong cô sẽ tin mình, “Bọn anh không biết. Dù trong chiếc vali đó có gì, nó cũng bắt nguồn từ một tay buôn vũ khí tên là Slovenka. Bọn anh chỉ biết đó là một loại vũ khí thôi, một mặt hàng vô cùng đắt, vô cùng nguy hiểm”.

”Buzz không làm thế nào tìm ra loại vũ khí đó là gì à?”

“À, kẻ tình nghi tự tử trước khi phun ra thêm điều gì”. Chết tiệt, anh rất ghét phải để cô biết những chuyện như thế này.

Meg ôm lấy vai mình, rồi nói, “Bây giờ bọn chúng đang lùng sục món vũ khí này... rồi cả anh nữa. Anh nghĩ bọn buôn vũ khí sẽ vào cuộc, hay bọn khủng bố đã bỏ tiền ra mua?”

Anh không muốn kéo cô vào vụ này, nhưng có vẻ Ian không còn quyết định điều đó được nữa, nên đành thở dài, “Slovenka đã cầm tiền rồi. Bây giờ món vũ khí ở đâu là việc của kẻ đi mua”.

Cô búng mạnh tay, hùng hồn đáp lại, “Anh chàng du khách người Đức - anh ta luôn tụt lại phía sau để chụp ảnh. Có lẽ Kayla thấy được gì nên anh ta đã đẩy cô ấy xuống đây”.

“Có rất nhiều người tụt lại phía sau, nên có thể là bất kỳ ai trong số họ, Meg ạ. Nếu chỉ vì anh người Đức kia đi một mình, không thể kết luận anh ta là kẻ tình nghi số một được. Có lẽ là một trong số những đôi vợ chồng kia, tình cờ có chung ý tưởng như Kayla...”.

Ian nhắm nghiền mắt, tay bóp sống mũi. Việc mất đồng đội là một khía cạnh của công việc mà anh không thể gạt qua được.

Meg đan tay cô với tay anh, “Anh có thân với cô ấy không?”

Anh lắc đầu, “Không, đến tên thật cô ấy anh cũng không biết. Có lẽ như thế lại tốt hơn”.

Bỗng tiếng quạt trực thăng phạch phạch nổi lên, ngắt quãng câu chuyện của hai người.

Meg lấy tay che mắt rồi nhồm dậy, “Đội cứu hộ tới rồi. Trực thăng sẽ thả đoàn cứu trợ xuống, sau đó họ sẽ đi ngược lên đây để đón Kayla”.

Meg phát tín hiệu cho chiếc trực thăng, thông báo cụ thể nơi họ đang đứng. Mười lăm phút sau, hai người hiện ra từ sau tán cây rậm rạp.

Ian nín thở trong khi họ kiểm tra thi thể Kayla. Anh không thực sự để ý việc họ làm, vì còn đang nóng lòng muốn tìm kiếm quanh khu vực này trước khi có kẻ có cơ hội trở lại đây.

Một người trong đội cứu trợ đứng dậy, vỗ vỗ lên vai Ian, “Tôi thành thật chia buồn với sự mất mát của anh, anh Shepherd ạ. Có phải chị nhà tựa vào thành Ian can rồi bị ngã không?”

Ian lắc đầu, nhắm nghiền mắt, “Lúc đó tôi không ở cạnh cô ấy, kể cả những du khách khác cũng không có ở đó”.

Ít ra không ai trong đoàn leo bộ thừa nhận đã chứng kiến toàn bộ sự việc, nhưng Ian biết có một hay có thể là hai người biết chính xác Kayla gặp nạn như thế nào.

Hai nhân viên căng chiếc cáng vải ra rồi nâng thi thể Kayla lên đó. Họ vừa lật cô lên, chiếc máy ảnh của Kayla vung ra, đung đưa trước cổ.

Ian đột ngột vươn tay ra, “Tôi lấy lại máy ảnh của cô ấy được không?”

“Được chứ”. Nhân viên cứu trợ cẩn thận tháo dây buộc ra khỏi cổ Kayla rồi đưa nó cho Ian, sau mới quay sang Meg, “Meg, chúng tôi đưa cáng lên trực thăng, nhưng vẫn còn chỗ cho một người đấy. Có lẽ chúng tôi đưa anh Shepherd đi cùng, còn cô leo trở lên kia nhé”.

“Không!” Ian hét lên, làm ba người giật mình quay lại, nhìn anh kinh ngạc. Ian áp tay lên bàn tay đã lạnh ngắt của Kayla rồi tuột chiếc nhẫn cưới ra, “Nh...nhẫn cưới của vợ tôi rơi đâu mất rồi. Tôi phải tìm nó, không thấy nó tôi chưa thể đi được. Cứ để tôi lại đây. Tôi muốn được ở một mình”.

Nói rồi, anh đưa hay tay ôm mặt để khỏi phải giải thích gì thêm. Anh thấy bàn tay của Meg đặt trên vai anh, “Không sao đâu, Greg ạ. Tôi sẽ đưa anh Shepherd lên kia, rồi thu xếp phương tiện chở anh ấy thẳng đến bệnh viện ở Colorado Springs sau”.

Qua kẽ ngón tay, Ian thấy hai nhân viên cứu trợ nhìn nhau ái ngại, nhưng xem chừng chẳng phải vì họ không muốn tranh luận với người vừa mất vợ, giờ đang thiếu bình tĩnh, mà là lo cho Meg vì cô tình nguyện ở lại với anh.

Trước khi nhóm cứu trợ khiêng thi thể của Kayla bằng cáng về chỗ chiếc trực thăng, Ian siết bàn tay cứng đờ của người đã khuất, hôn lên má cô rồi thì thầm, “Tôi sẽ kể với Jack chuyện cô đã hi sinh mọi thứ vì anh ấy”.

Rồi anh và Meg cùng nhìn theo cho tới khi hai người kia khuất dạng, mới quay trở lại con sông và thác nước, “Lẽ ra em nên theo trực thăng đi về thì hơn”.

“Để anh ở đây một mình sao”, Meg xoắn đuôi tóc quanh tay, “Nếu thế em có đỡ gặp rắc rối hơn không? Rất có khả năng em sẽ bị đình chỉ công tác, chứ chưa tính đến chuyện bị đuổi việc, trong thời gian công ty du lịch Núi Rocky chờ điện thoại từ luật sư của anh”.

Ian gõ nắm đấm vào lòng bàn tay. Anh chưa tính đến chuyện này. Bất kỳ tay người Mỹ nào hung hăng cũng sẽ kiện công ty du lịch Núi Rocky chỉ trong tích tắc.

“Xin lỗi Meg. Tự nhiên anh lại xen vào cuộc sống của em, đã ba năm rồi... nhìn chuyện vừa nãy...”.

Cô nhún vai, hai má ửng đỏ khi nghe thấy biệt hiệu anh vừa nhắc đến, “Ít ra em cũng biết anh không có ý định kiện công ty em”.

Ian bấm mấy chiếc nút trên cái máy ảnh đã ướt nhẹp của Kayla, “Hi vọng Kayla kịp chụp gì từ thứ mà đáng ra cô ấy không được thấy, hay chụp được vài kiểu mặt của hung thủ”.

Meg nhòm qua vai anh, nhưng màn hình vẫn đen thui, Ian thở dài, bỏ cái máy ảnh xuống, mặc cho nó lủng lẳng trên ngực, “Chắc do nước làm hỏng hay bị hết pin rồi”.

“Anh cố tình ở lại để lần tìm quanh khu vực này, đúng không?”

“Ừ, nhưng anh không định kéo em vào vụ này”.

“Có bao giờ anh muốn thế đâu”.

Chết dở.

Meg bỏ ba lô khỏi vai, “Em có vài chiếc ống nhôm đây. Có lẽ Kayla đã thấy gì đó ở bờ sông bên kia hay tận trên đỉnh thác”.

Hai bàn tay đeo găng chạm phải nhau trong khi Meg đưa ống nhôm cho Ian. Dù lớp da của họ không tiếp xúc, cả hai vẫn thấy như có luồng điện chạy qua. Meg giật tay lại như bị bỏng. Hóa ra cô ấy cũng cảm thấy y hệt Ian.

Từ lúc trên xe bước xuống rồi phát hiện ra Meg là người dẫn đường, Ian đã vô cùng căng thẳng. Anh chưa có lấy một cơ hội tận hưởng cảm giác lại được ở gần cô. Cuộc hội ngộ này không hề giống như tưởng tượng của anh suốt ba năm thiếu vắng Meg.

Mà tình huống bây giờ còn thậm tệ hơn.

“Anh sẽ đi dọc theo bờ sông. Có thể Kayla đã thấy có gì mắc giữa các kẽ đá trong dòng nước”. Cô chống nạnh, “Nhưng rốt cuộc là em phải tìm gì? Cái vali đó trông thế nào?”

“Em cũng đoán giống anh. Có thể là vali vỏ cứng, không quá lớn, cũng không quá nhỏ”. Ian hướng ống nhôm lên triền đồi phía xa sau hẻm núi, xem xét từng gờ đá, từng cái cây. Anh nín thở đến mấy lần, nhưng cuối cùng phải chùng hững.

Rốt cuộc Kayla đã thấy gì từ trên vị trí đó để đến nỗi bị giết ngay tại chỗ?

Cái đài thu thanh của Meg kêu lẹt lẹt, rồi có giọng ai đó phát ra, “Meg à? Meg, có ở đó không?”

Trong khi Meg trả lời cuộc gọi, Ian tập trung hết mức vào một chỗ phía sau thác nước.

“Tôi ở lại với... anh Shepherd, Matt ạ. Chúng tôi đang tìm đường lên nếu anh không cử được trực thăng khác tới đón”.

Ian chửi thầm. Vật lấp lánh sáng sau làn nước kia chỉ do ánh sáng mặt trời đang chiếu ra từng mảng sáng qua các đám mây gây nên. Anh hy vọng nếu đội cứu hộ cử một chiếc trực thăng nữa, họ sẽ có thời gian tìm kiếm tiếp.

Chiếc radio rít lên vì nhiễu tín hiệu, “Chắc không được đâu, Meg ạ, nhưng tôi gọi vì việc khác. Không thấy một du khách nữa trong đoàn của cô”.

Ian vội thả chiếc ống nhôm rồi quay sang, làm nó đập mạnh vào đầu anh.

Meg tròn mắt, tóm lấy chiếc đài phát thanh bằng cả hai tay, “Có khách du lịch bị thất lạc à? Ai thế?”

Đúng lúc đó, Ian nghệt thở vì một điểm sáng màu đỏ vừa xuất hiện chính giữa hai mắt của Meg. Tim anh thót lại, rồi lập tức Ian lao tới, tóm chặt lấy cô.

3. Chương 3

Meg ngã xuống đất, chiếc đài phát thanh văng khỏi tay. Cô định hét lên, nhưng Ian đã dùng tay bịt miệng cô lại.

“Suyt”. Anh nằm đè lên cô, ấn mặt Meg xuống nền đất ẩm, làm cô nghệt thở.

Cát ẩm từ bờ sông trào vào miệng, dính đầy trên hàm răng, khiến Meg phải phun ra phì phì. Ian làm thế này, cô càng hiểu rõ tại sao mình phải rời bỏ anh - vì quá tận tâm với công việc, Ian hầu như chẳng nghĩ đến vợ mình nữa.

Hơi thở ẩm áp của Ian phủ lên vành tai Meg trong khi anh lấy cả thân mình che chắn cho cô. Anh chặn ngang đùi qua hông Meg để che chắn, bảo vệ. Làm thế này, anh chỉ gọi lại nỗi đau khi cô rời xa anh, gọi lại sự bảo vệ tuyệt đối của anh dành cho cô.

Anh thì thầm, “Nằm yên thêm chút nữa. Nãy anh thấy một đốm laze từ thứ vũ khí nào đó chiếu thẳng vào trán em”.

Meg cựa quậy dưới sức nặng của Ian như thể cô vừa bị người khác cầm gậy thúc vào người. Có phải Ian đang muốn làm cô chết ngạt không?

Ian vuốt đuôi tóc của Meg, rồi ngẩng đầu lên. Meg hít một hơi thật sâu, quay mặt vào lớp đất phủ, mùi đất và lá ẩm xộc vào hai cánh mũi. Có lẽ nếu cứ vùi đầu trong cát thế này, mọi thứ rồi sẽ trôi qua hết. Ngoại trừ Ian. Cô chưa muốn Ian biến mất.

Ian ngồi dậy, làm hai đùi của Meg tách ra, rồi đưa một ngón tay lên môi, bàn tay kia hướng ống nhòm ra mọi phía. Anh với lấy chiếc ba lô vừa đánh rơi lúc đẩy cô xuống, rồi rút vũ khí ra.

Meg thốt lên dù biết những thứ anh trang bị cho một chuyến đi đáng lẽ không làm cô ngạc nhiên đến thế. Chồng cô lúc nào cũng sẵn sàng và được trang bị vũ khí cẩn thận.

Ian nắm chặt khẩu súng, lặn khỏi người cô, “Cúi thấp xuống nhé. Ta phải dùng gì che chắn kỹ rồi ra khỏi đây. Em bắt lại sóng rồi tìm xem du khách nào không có mặt trong đoàn đi”.

Meg lật người nằm sấp, chỉ xuống dòng sông đang chảy xiết, “Cái đài của em rơi xuống đó rồi. Thêm một lý do nữa để công ty đuổi việc em”.

“Trước khi anh... a, làm cái đài vắng đi, em không nghe được cái tên nào à?”

“Không, nhưng nếu thấy một du khách lảng vảng ở chỗ rừng rú này, khả năng lớn hẳn là người ta cần tìm”.

“Hoặc là ả ta”.

Cô tóm chặt lấy tay rồi kéo anh lại sát chân đồi, “Ta đi đường này an toàn hơn, còn hơn cứ tha thân đi dọc theo bờ sông”.

Ian chui vào dưới một tán cây rồi tu ừng ực nước từ cái chai mang theo. Anh lấy ống tay chùi mép rồi đưa chai nước cho Meg, “Anh định nhân lúc ta còn ở đây, tìm quanh chỗ này một chút”.

“Nhưng có kẻ đang chĩa laze vào đầu thì ta làm sao làm vậy được”. Cổ họng Meg đang khô rát, nhưng cô nuốt ngụm nước vội quá, nên ho sặc sụa rồi phải phun nó ra.

“Em sao thế?” Ian vỗ vỗ lên lưng cô.

Cô xoay người lại, chìa tay ngăn, “Em chỉ bị sặc nước thôi. Không cần sơ cứu đâu”.

Ian quệt bàn tay vẫn đeo găng dày lên trán, “Xin lỗi em. Ta phải đi quanh chân núi bao lâu thì mới lên đoạn đường kia được?”

“Khoảng một giờ”. Meg hất đầu về phía thác nước, “Sau khi đi qua thác nước, ta có thể theo một lối mòn dẫn lên đường chính, chỗ đó không lộ liễu như ở đây”.

“Em nhớ để ý nhé. Rất có thể ta sẽ bắt gặp cái vali hay vật gì đáng ngờ dưới này đây”.

Cô thối lộn tóc từ túm đuôi sau đầu đang dính trên mặt ra, “Anh không phải nhắc em để ý, em sẽ canh chừng xem có súng hay tia laze ở đâu không, chứ không tìm hành lý của ai khác, dù nó có nguy hiểm chết người đi nữa”.

“Không biết ta có gần nhau quá không”. Ian xốc lại chiếc ba lô rồi đảo mắt qua những tán cây rậm rạp phía bên kia bờ, “Hung thủ chắc chắn phải có lý do khi dụ chúng ta ra thế này”.

“Không phải đâu”. Meg đã thấy nét mặt này của anh quá nhiều rồi. Cô nín lấy cánh tay Ian đang cứng như đá, “Anh đứng ngoài này làm gì, có người đang muốn nã đạn vào anh đấy”.

Ian nhướn một bên mày nhìn cô. Meg cũng đã thấy biểu hiện này rồi. Nói đúng hơn, cô hiểu rõ từng cử chỉ, nét mặt của anh như hiểu về mình hay đứa con trai, mà nó thì giống bố kinh khủng.

“Meg, em lo cho tính mạng anh thật à? Mấy năm trước em còn muốn đẩy anh ra ngoài để tự ngẫm về mình mà”.

Cô lắc đầu, cái đuôi tóc vung vẩy từ bên này sang bên kia, “Em chỉ không muốn sống cùng anh nữa, chứ không phải muốn anh chết”.

“Thế thì tốt”. Anh cù cù dưới cằm Meg rồi vượt lên phía trước, bám theo con đường mòn lượn qua chân núi.

Lúc đó khí trời rất lạnh, nhưng chỗ Ian vừa chạm vào Meg đang nóng ran lên, dù anh còn đeo găng. Thế mới hiểu tại sao cô không thể bắt đầu mối quan hệ mới nào. Người đàn ông này vẫn chiếm một vị trí trong lòng cô.

Tiếng càn, lá khô kêu rảng rắc dưới gót giày của Meg, nhại lại những gì đang diễn ra trong đầu cô. Có lẽ nếu tập trung vào nhiệm vụ của Ian ở Colorado này thay vì phân tích nét mặt của anh, cô sẽ không nghĩ về anh như thế nữa. Hồi còn chung sống, công việc của anh khiến cô bức mình vì Ian luôn gây cảm giác anh quan tâm tới nó cùng bạn bè ở Prospero nhiều hơn cô. Nhớ lại suy nghĩ nông nổi hồi đó, hai má Meg nóng bừng lên vì xấu hổ.

Một lần cãi nhau, Ian đã cười to rồi bảo đáng lẽ Meg nên cưới nhân viên ngân hàng nếu muốn một cuộc sống đảm bảo và ổn định, rồi anh kéo cô lại hôn cho tới lúc Meg phải đầu hàng và nói thật là không muốn lấy nhân viên ngân hàng. Họ còn hôn nhau đến khi cô hoàn toàn quên mất cơn giận của mình, thậm chí còn quên cả tên mình nữa.

Cô lắc đầu, vỗ vỗ lên má bằng bàn tay đang đeo găng. Nhiệm vụ. Tập trung vào nhiệm vụ.

Ian ngoái lại sau lưng, “Em sao thế? Anh đi nhanh quá à?”

Cô khịt mũi, “Anh nên nhớ đây là địa bàn của em đây. Nếu anh thuộc chỗ này đến thế thì cần gì phải nhờ công ty du lịch Núi Rocky dẫn vào nữa”.

“Đáng lẽ anh với Kayla nên tự leo lên đây. Nếu thế có khi cô ấy không bị chết”. Anh đá một viên đá trên lối đi, nó văng vào bụi rậm.

“Anh đâu biết trước điều đó”. Cô níu lấy chiếc đĩa quần dưới lớp áo khoác để anh dừng lại, “Em rất tiếc về chuyện của Kayla, nhưng cô ấy đã phải biết trước sẽ có nguy hiểm và đã chấp nhận rủi ro rồi mà”.

“Anh đã thuyết phục cô ấy dừng đi”. Ian thọc tay vào túi, lấy mũi giày thúc vào một hòn đá nhô lên giữa mặt đường, “Nhưng cô ấy vẫn muốn giúp Jack bằng mọi cách”.

“Em cũng còn nhớ, anh ấy là người mà ai cũng có thể hi sinh hết mình”. Meg cũng nhớ như in tính dữ dội, đôi mắt nâu và mái tóc màu đen của anh. Trong số các nhân vật ở Prospero, Jack là người duy nhất không yêu ai. Riley từng cưới một cô gái làm công việc xã hội xấu số vừa bị chết trong vụ đánh bom khách sạn nơi cô làm. Buzz cũng yêu một cô gái tên là Raven vốn là đồng nghiệp ở Prospero. Và rất nhiên phải tính cả cô cùng Ian, đã phải sống chật vật qua cuộc hôn nhân kéo dài hai năm.

Chỉ có Jack vẫn lạnh lùng, đơn độc, cứ như anh biết trước mình chẳng còn bao lâu nữa, nên không muốn khiến người phụ nữ nào đau khổ vì sự ra đi sớm của anh. Như bây giờ. Meg ôm lấy người, mình run rẩy.

“Em có sao không đấy?” Ian nắm lấy vai cô, siết chặt, như muốn truyền một phần sức nặng của anh vào Meg.

Ở bên Ian, không phải lúc nào cô cũng có cảm giác vững chắc về tình cảm, nhưng thói quen bảo vệ người khác của anh rất mạnh mẽ. Anh có thể bất chấp mọi thứ để cô được bình an. Hồi họ cùng trèo lên đỉnh Everest, anh đã giúp cô không biết bao nhiêu lần, dù có những lúc Meg có thể tự xoay sở được. Sau này anh mới thú nhận anh làm vậy là để được gần cô.

Lúc anh nói điều này, tim Meg tan chảy dù họ đang cắm trại ngay giữa vùng tuyết rơi ngập đến hông. Trước đây chưa ai từng sốt sắng giúp đỡ cô như thế. Và Meg vốn đã là người cứng cỏi, kiên cường.

Cô buộc phải như vậy chứ.

“Em không sao”. Cô nhún vai, “Em đang nghĩ đến Jack thôi. Từ hồi anh ấy đàm phán con tin ở Afghanistan, chưa ai nhận được tin gì về anh ấy hay sao?”

“Đúng thế”. Ian thả hai tay khỏi vai cô rồi vuốt một tay qua miệng, “Lần trước nói chuyện với anh ấy, anh còn không biết Jack đang làm nhiệm vụ. Lúc đó anh ấy vừa từ Colombia trở về”.

“Anh ấy đi vì lý do gì?”

Ian nhún vai, “Vì cùng lý do đã đẩy bọn anh đến với Prospero. Ham muốn được bảo vệ, khát khao thực thi công lý”. Anh cười, “Và cả cảm giác hồi hộp khi mạo hiểm nữa”.

“Ừ, em thấy cái cuối cùng rồi”.

“Anh cũng thấy điểm đó ở em đấy, Meg”. Anh nghiêng đầu, “Em hoàn toàn có thể nhận mấy việc nhẹ nhàng ở công ty phần mềm của bố, sao phải ra chốn rừng rú, dẫn người ta lên lên xuống xuống làm gì?”

Meg đảo mắt, gí ngón tay trở vào vòng ngực rắn chắc của anh, “Giờ giọng anh giống hệt giọng bố rồi đấy”.

Anh ôm lấy ngực rồi loạng choạng bước ra sau, “So sánh anh với Patrick O'Reilly là quá tàn nhẫn đấy. Hai bố con em vẫn khó chịu với nhau à?”

“Chừng nào em còn lêu lổng ở chốn hoang vu này, hai bố con vẫn còn hục hặc. Chắc em chẳng bao giờ so được..”. Meg vươn thẳng lưng, giậm giậm chân lên nền đất ướt, “Ta đi thôi”.

Ian gạt tảng đá ra, hai tay tóm lấy hông của Meg rồi xoay cô ra phía trước anh, “Em dẫn đường một lúc đi”.

Ian bỏ tay ra đã lâu, Meg vẫn cảm nhận được hơi nóng của anh ngấm qua bao nhiêu lớp áo. Cô cứ nghĩ sau nhiều năm xa cách nhau, phản ứng của mình với người đàn ông này sẽ tan biến hết. Nhưng không phải thế.

Cô bấm môi, cặm cụi đi theo con đường, tiếng thở nặng nhọc của Ian vang lên phía sau lưng. Cô sẽ phải nói cho anh biết về Travis. Meg đã tính đến chuyện này, nhưng mấy năm qua không sao liên lạc được với Ian.

Bố mẹ anh qua đời từ trước khi họ cưới nhau, chứ không phải cô không quen biết ai trong gia đình Ian. Hai người họ, một người nghiện thuốc phiện, một người nghiện rượu, đã bỏ mặc con mình từ nhiều năm trước đó. Sau khi tìm hiểu thấy Ian có chút công danh, họ lại tìm cách quay trở lại với anh. Nhưng cũng chẳng được bao lâu. Dù Ian muốn gia đình đoàn tụ, điều đó cũng không át đi được cảm giác coi thường của anh trước cha mẹ đẻ của mình.

Tất nhiên, Meg cũng bị liên lụy từ hậu quả của cuộc đoàn tụ thử nghiệm đó - cô có một người chồng không muốn có con, một người chồng đã thế sẽ chẳng bao giờ lặp lại sai lầm của chính bố mình nữa.

Cứ như một Ian Dempsey mạnh mẽ, có năng lực, đáng quý có điểm gì ảnh hưởng từ cha anh.

Ian chạm vào vai cô, “Có phải ta bắt đầu leo lên từ chỗ kia không?”

Cô nhìn theo hướng anh chỉ rồi gạt đầu, “Đúng rồi, ta có thể leo bên hông, dốc đó cũng thoải, có nhiều chỗ bám nữa”.

Ian tóm chặt lấy quai ba lô, nhìn một lượt khắp ngọn đồi, nét mặt căng thẳng, “Anh không thấy có gì có thể khiến Kayla chết cả”.

“Có thể đó chỉ là tai nạn thì sao?” Cô chạm vào tay anh, cũng muốn an ủi anh như bao nhiêu lần cô từng làm hồi họ còn ở bên nhau.

“Thế thì quá trùng hợp”.

“Có khả năng đó lắm”. Cũng như việc cô tình cờ dẫn đoàn này thay cho Richard. Có lẽ sự tình cờ này báo hiệu đã đến lúc cô phải cho Ian biết về con trai mình, nó đã thả ngay anh vào lòng cô - nên không có cơ thoái thác nữa.

Ian cắn môi, nheo mắt, “Ừ, cũng trùng hợp là một kẻ thù cũ của Prospero dính vào vụ này”.

“Ý anh là sao?” Prospero có rất nhiều kẻ thù, cô không nghĩ Ian có thể phân biệt rõ ai với ai.

“Prospero đã nhiều lần đối đầu với một tổ chức khủng bố chạy theo lợi nhuận. Anh thề bọn này máu me tiền hơn bất kỳ thứ gì khác. Cẩm đầu bọn này là một gã tên Farouk, hẳn có tay chân cai quản tiền chuyển đầu tư cho vụ buôn vũ khí”.

“Xem ra Farouk đang mở rộng địa bàn ra toàn cầu thì phải”. Meg nhún vai, rồi hất cằm về phía con đường dựng đứng phía bên phải họ, “Ta lên từ đây”.

Tay Meg lần ra những điểm tựa chân đầu tiên, rồi chân cô lần theo như cái máy. Cô nghiêng đầu trên vai, “Đi theo em”.

“Anh ở ngay sau đây”.

Meg leo lên đỉnh đèo, lấy đà quăng mình qua mép đá, rồi nhích người lên để chừa chỗ cho Ian. Cô lật ngửa người, chiếc ba lô cộm sau lưng chống cho Meg ngồi dậy, cô nhìn lên đám mây màu xám bọc lấy đỉnh núi phía xa.

Dù Ian có muốn lo cho cuộc sống của Travis hay không, Meg đã quyết định vẫn phải nói cho anh biết trước khi anh lại đâm đầu đuổi theo bọn người xấu, lao vào những nhiệm vụ liên tục không ngừng để cứu thế giới, bù đắp cho sự xa lánh cộng đồng của bố mẹ mình.

Ian leo qua mép đá, người gập xuống, ngay bên cạnh cô, “Em ngủ đấy à?”

Meg trả lời, mắt vẫn nhắm, “Chỉ đang đợi người nào chậm chạp thôi”.

“Ở đâu chẳng có người như vậy”. Anh vỗ lên vai, Meg hé mở một bên mắt nhìn theo, “Đi tiếp được chưa?”

“Rồi, nhưng phải nghỉ chút đã”.

“Ái chà, thế là anh phải công em đi nốt đoạn còn lại?”

Cô khịt mũi, “Anh đã bao giờ phải làm thế chưa?”

“Everest... dù hồi đó em không để anh công. Em chẳng bao giờ chịu nhờ người khác giúp cả, ngay cả lúc cần”.

Meg bật dậy, bỏ qua bàn tay Ian đang chìa ra. Nhờ người khác giúp chứng tỏ mình yếu đuối, cũng coi như trao cho người được nhờ và toàn quyền quyết định với cô, “Này, em cảnh cáo, mà anh gọi cái này là nhờ vả cũng được. Anh phải báo với công ty du lịch Núi Rocky và cả cảnh sát nữa, mục đích của anh ở đây là gì. Nếu anh không nói năng gì, thì phản ứng của anh trước cái chết của vợ sẽ rất khả nghi đây, mà họ cũng không nghĩ anh còn quanh quẩn ở đây một khi thi thể cô ấy được đưa về nhà”.

“Yêu cầu đó rất đơn giản”. Ian tháo găng rồi nhét vào túi, “Anh định cung cấp cho họ vài thông tin, chứ không phải toàn bộ. Như thế em đã thấy ổn chưa?”

“Thế cũng được”. Cô chỉ vào con đường ngay phía trước họ, “Em nghĩ ta lên kia sẽ an toàn hơn”.

“Em nói phải, nhưng anh muốn ở dưới kia tìm hơn. Nếu có kẻ định bắn ta, chứng tỏ chúng cũng chưa tìm thấy món hàng”.

“Anh định trèo xuống kia đấy à?” Ian không bao giờ bỏ cuộc khi thực sự muốn đạt được thứ gì đó. Chính vì thế nên Meg nghĩ anh không thật sự cần đến cô. Anh đã quá dễ dàng để cô đi.

“Thế nào cũng phải xuống. Anh nợ Jack, giờ nợ thêm cả Kayla nữa”.

Meg thở dài, chẳng buồn cãi lại. Trong lúc họ bàn bạc về chặng đường còn lại, Ian kể cho cô nghe về những chuyến leo đỉnh Everest của anh mà không có cô đi cùng. Có vẻ như sau khi rời Prospero, anh có làm chân hướng dẫn viên thì phải. Cô chưa bao giờ quay trở lại Everest. Cô đã coi như lần đi ngọn núi đó là lần duy nhất trong đời, một mục tiêu phải đạt được, để rồi sau đó gạch bỏ đi vĩnh viễn.

“Nhưng đúng là chẳng gì bằng lần đầu tiên”. Anh huých vào vai cô, giờ hai người đi hàng ngang trên con đường rộng nhưng vắng người, “Sao em không quay trở lại chỗ đó? Anh cứ nghĩ thế nào cũng có ngày gặp lại em”.

Cô có nên nói thẳng với anh mọi chuyện ngay lúc này, ngay ở đây không? Meg chẳng thể quay trở lại Everest vì cô còn một trọng trách nặng nề hơn thế - chăm sóc và nuôi nấng đứa con của hai người. Cô hít một hơi luồng không khí trong lành trên núi, rồi khẽ thở dài.

Đến cuối đoạn đường, hai người ngẩng đầu lên khi nghe thấy nhiều tiếng reo hò và la hét. Nhiều đồng nghiệp của cô ở công ty du lịch Núi Rocky đang chạy về phía họ.

Richard đến trước tiên. Chắc anh đã phải lặn lội tới đây đúng hôm nghỉ ốm, “Trời đất, Meg à, chúng tôi lo quá. Cái đài của cô bị sao thế?”

“Tôi đánh rơi nó xuống sông rồi. Chuyện dài lắm, Richard ạ”.

Richard đặt một tay lên vai Ian, “Anh Shepherd, chúng tôi xin chia buồn về mất mát của anh. Công ty du lịch Núi Rocky sẽ làm rất cả trong khả năng để điều tra rõ vụ việc”.

“Cảm ơn anh. Đại diện của cảnh sát trưởng có ở đây không? Tôi có đôi lời muốn nói với họ”.

“Họ đang ở trong trụ sở ấy”.

Meg liếc qua phía Ian, giờ đang sải bước về phía ngôi nhà chữ A có đặt văn phòng của công ty du lịch Núi Rocky, nằm ngay trên đỉnh núi, “Thế còn những du khách khác thì sao? Trước khi cái đài bị rơi, tôi có thấy Matt bảo có một người khác bị mất tích”.

“Vẫn không thấy anh ta đâu. Anh chàng người Đức ấy”.

Ian bỗng đi chậm hẳn, anh và Meg nhìn nhau rồi nhướn mày. Đợi đến lúc về văn phòng, Meg sẽ hỏi Richard cặn kẽ hơn. Còn giờ cô phải báo cho Matt về chuyện để lạc du khách, rằng đó không phải do cô tắc trách, mà vì một kẻ giết người, một tên khủng bố, đang len lỏi giữa đoàn của cô.

Họ quây quần trong văn phòng, tiếng của mọi người rộ lên cùng lúc. Matt từ phía sau bước ra, kéo Meg qua một bên, “Lúc ta mất liên lạc, tôi lo quá. Tôi cũng không muốn làm cô lo lắng hơn đâu, nhưng lúc đang dẫn đoàn đi, cô có điện thoại đấy”.

“Điện thoại ấy à?” Tim Meg bỗng đập thình thịch. Đang đi làm mà có điện thoại chưa bao giờ là điềm lành cả.

“Telicia gọi. Cô ấy phải đưa cháu nhà cô đi cấp cứu”. Matt vỗ lên cánh tay cô, “Cũng không có gì nghiêm trọng lắm. Nó đang đi xe ba bánh thì ngã, cầm bị rách... phải khâu mấy mũi”.

Meg siết chặt quai chiếc ba lô trong khi máu dồn lên đầu, tâm trạng từ sợ hãi chuyển sang nhẹ nhõm. Cô loạng choạng ngã về phía sau, va cả hông vào cạnh chiếc giá đựng đầy cắm nang du lịch ở phía sau.

Cô với tay ra để giữ thăng bằng, rồi lập tức thấy một cặp mắt xanh lạnh giá đang nhìn như xoáy vào tâm can cô.

Xem ra cô không cần kể cho Ian biết về đứa con của anh nữa rồi.

4. Chương 4

Ian cố gom lại những ý nghĩ xáo trộn của mình, hơi thở như nghẹn lại. Có phải anh chàng kia vừa nhắc đến con trai của Meg không?

Bàn tay Meg siết chặt cạnh của chiếc giá để tạp chí đến nỗi trắng bệch, rồi cô quay sang phía người vừa đưa tin, nói thầm gì đó với anh ta.

Hắn có phải là cha của đứa bé vừa nhắc đến không?

Thái dương của Ian giật giật vì cơn giận đang bùng lên. Có người đập lên vai anh, Ian quay phắt lại, hai nắm tay siết chặt, suýt nữa đâm vào mặt người ta.

“Kìa anh Shepherd?” Một nhân viên cảnh sát dán mắt vào hai nắm đấm sẵn sàng gây sự của Ian, lông mày rướn lên đến sát vành mũ cao bồi đang đội, “Tôi là cảnh sát trưởng Cahill. Xin chia buồn về sự mất mát của anh. Chúng ta ra sau nói chuyện được không?”

Được lắm. Suýt nữa anh đâm thẳng vào mặt một viên cảnh sát, mà tay này cũng có vẻ sẵn sàng đánh trả. Có vẻ như đây là một tay cảnh sát trưởng chỗ tình lẻ, tính tình vốn hung hăng, mà xem ra mức độ này

đang có chiều hướng gia tăng. Ian nhắm nghiền mắt, tay bóp lên sống mũi, “Tôi không phải là Shepherd, nhưng tôi sẽ giải thích cho anh hết”.

Cahill nheo mắt lại, rồi gãi cằm, “Tôi có linh cảm chuyện này, với anh nữa... không được hay ho lắm”. Nói xong, anh ta liếc qua vai Ian, “Meg, em cũng qua phòng sau luôn nhé”.

Ian đứng lui qua một bên, cạnh viên cảnh sát đang cúi kính để quan sát nét mặt Meg. Cô né tránh ánh nhìn của anh, chỉ đắm đắm vào cái cằm Cahill lúc đó đang bạnh ra.

“Tôi đang có việc gấp, Pete à”. Cô giơ chiếc điện thoại lên, “Tôi gọi điện cái đã”.

Lúc này, đầu óc của Ian đã hồi phục, anh cũng vừa nhận ra người đàn ông tên Matt lúc nãy đã gọi con của Meg là “con cô”. Như vậy Matt không phải là cha nó. Nhưng gã may mắn đó là ai?

Meg quay lưng lại với anh rồi áp chiếc điện thoại di động lên tai. Có vẻ cô không nghĩ một lời giải thích là việc tối quan trọng lúc này hay sao. Cô trả đũa anh ư?

“Chúng ta sẽ vào trong kia”. Cahill chỉ thẳng vào một góc phòng.

Ian lê bước theo viên cảnh sát, cảm tưởng như đế giày có gấn chì. Anh muốn ở lại nghe Meg nói gì qua điện thoại. Có phải cô đang gọi cho cha đứa bé không?

Cứ nghĩ đến cảnh Meg cùng một người đàn ông khác, Ian lại thấy gan ruột cồn lên. Anh buông một tiếng thở dài. Dù chưa ai trong hai người quyết định ký đơn ly hôn, Ian cũng không có quyền sở hữu Meg. Anh bắt cô phải trong trắng nguyên vẹn như lớp tuyết phủ trên đỉnh rặng Rocky mới được hay sao?

Anh chưa nghĩ tới điều đó, giờ lại càng không.

Ian theo Cahill vào phòng, rồi bạnh vai khi nhận thấy bên trong còn hai viên cảnh sát nữa đang ngồi tại chiếc bàn làm việc chi chít những vết xước. Suy nghĩ của anh chuyển nhẹ nhàng từ Meg sang công việc trước mắt. Meg đã làm khuấy động khả năng và cả thiên hướng chuyển đổi mục tiêu của anh, nhưng công việc với Ian vẫn luôn là trước nhất. Bố mẹ anh đã là một tấm gương chứng minh cho những gì sẽ đến với những người không biết dồn tâm huyết cho một công việc hay trách nhiệm nào, và anh nhất định không noi theo họ.

Cahill với tay ra sau Ian, đóng sập cánh cửa lại, làm tấm kính ở giữa rung lên bần bật, “Được rồi, anh Shepherd, hay anh nào đi nữa cũng được, anh có muốn giải thích gì cho chuyện vừa xảy ra không? Sao anh lại ở lại rồi đi bộ ra khỏi hẻm núi mà không lên trực thăng chở thi thể vợ mình? Tôi không muốn nghe lại chuyện cái nhún cười nào đâu đấy”.

Ian đưa tay ra sau rồi rút chiếc ví từ trong túi quần. Anh lục tìm ở nhiều ngăn, kẹp tấm thẻ căn cước giữa hai ngón tay rồi đập nó lên mặt bàn, “Tên tôi là Ian Dempsey, tôi đang thực hiện một nhiệm vụ tối mật cho quân đội Mỹ. Người phụ nữ bị... ngã là đồng nghiệp của tôi, cũng là nhân viên CIA”.

Ba viên cảnh sát như vừa hít hết sạch không khí trong phòng. Chứng tỏ đó là điều họ không muốn nghe. Thực ra, Ian chưa kể toàn bộ sự thật cho họ, nhưng đó cũng là sự thật, đại tá Scripps có thể đứng ra bảo lãnh việc này. Mà ông nên làm thế, vì xem ra công ty du lịch không hề biết tới cuộc tìm kiếm này, và sẽ cứ để mặc anh.

“Dempsey à?” Cahill hắng giọng, “Chúng ta đang nhắc đến quân đội nào ấy nhỉ?”

Cahill nói tên anh mà như bị mắc trong cổ họng vậy. Ian miết ngón tay theo mặt trong cổ áo khoác. Nhìn quái hằm và vẻ nghi ngờ trong ánh mắt của Cahill, Ian biết tay này không phải người dễ dàng tin ngay, “Tình báo. Nhóm điệp viên”.

Cahill vắng tục, “Tóm lại anh định kể cho bọn này bao nhiêu phần, và bao nhiêu trong số những phần đó là sự thực đây?”

“Tôi và đồng đội của mình..”, Cánh cửa bật mở, ngay lập tức, Ian nín bật.

Meg ghé đầu vào trong phòng, cái đuôi tóc cháy xuống một bên vai, “Xin lỗi mọi người”.

“Cậu bé của em có làm sao không, Meg?” Vừa nhìn thấy cô, đôi mắt nâu của Cahill dịu hẳn đi, êm mịn như mặt chiếc bánh ca-ra-men. Vậy là tay cảnh sát trưởng này cũng có gì đó với cô. Gã đàn ông nào cũng muốn làm người che chở cho Meg, nhưng cô lại muốn tự mình lo liệu. Từ nhỏ, Meg đã hiểu ra rằng mỗi ân huệ sẽ kéo theo cả nghìn mớ dây nhợ lằng nhằng.

“Sao anh biết là bé Travis?”

“Matt kể cho anh từ trước khi có mấy chuyện lùm xùm này. Nó có sao không?”

“Nó không sao rồi. Bị rách cằm, phải khâu vài mũi thôi”. Cô khoanh tay trước ngực, “Mọi người đang nói tới đâu rồi?”

“Anh Dempsey đây nói anh ta đang thực hiện một nhiệm vụ tối mật, rồi cô gái xấu số vừa thiệt mạng không phải là vợ anh ta”. Cahill chống tay lên mặt bàn rồi nhào người ra, “Thế sao cô đồng nghiệp của anh lại ngã xuống tận chân đèo hẻm, thưa anh Dempsey?”

“Tôi không biết, thưa cảnh sát viên Cahill”. Có phải ngày trước Dempsey từng trấn lột tiền cơm của Cahill không, mà viên cảnh sát mẫu mực này cứ nhếch mép khinh khỉnh mỗi lần nhắc đến tên Ian thế?

Ian có cảm giác Meg đang liếc nhìn anh, nhưng mắt anh vẫn dán chặt vào Cahill dù rất khó chịu.

“Anh có muốn nói thật anh đang làm gì trong khu rừng của chúng tôi không?” Hàng lông mày nâu của viên cảnh sát nhú lại thành chữ V ngay trên sống mũi.

Nếu Ian cần ai trợ giúp, anh sẽ không ngần ngại đưa tên Cahill vào danh sách. Dù tay cảnh sát không ưa anh ra mặt, Ian vẫn biết có thể tin tưởng con người sắt đá này. Nhưng anh không có ý định đưa cảnh sát địa phương vào tầm ngắm của bọn khủng bố

“Tôi đang thực hiện nhiệm vụ truy lùng tung tích địch, cảnh sát trưởng Cahill ạ”.

“Cái huy hiệu hai mảnh này chưa đủ để tôi tin lời anh đâu, anh Dempsey”. Cahill liếc nhìn Meg rồi gõ gõ chiếc thẻ CIA bằng nhựa lên bàn, uốn nó bằng đầu ngón tay, “Chúng tôi đang chịu trách nhiệm điều tra về cái chết của một phụ nữ đấy”.

Ian sục sạo trong túi để tìm số điện thoại mới nhất của đại tá Scripps. Đại tá chắc sẽ không thích lắm nếu Cahill gọi đến, nhưng ông đã quen với việc thỉnh thoảng bị gọi để chứng thực về quân của mình.

Ít ra đã từng như vậy, vì đã lâu lắm rồi các thành viên Prospero không còn là lính của đại tá Scripps nữa. Nhưng đại tá chính là người gọi họ về để giúp tìm kiếm Jack. Ông sẽ phải chấp nhận vài thiếu sót, nhất là khi họ phải thực hiện các phi vụ tầm cỡ quốc gia, chứ không phải ở những vùng không có luật như Afghanistan hay Somali.

Cahill nhấc chiếc thẻ lên, liếc nhìn, rồi dùng ngón tay búng nó đi, “Anh phải đi kiểm tra thực tế một chút. Em theo sát vụ này nhé Meg?”

Meg cắn môi như đang nghĩ ngợi rất lung về đề nghị của Cahill, hay không biết về chuyện gì khác nữa, “Pete, em... em có thể làm chứng cho anh ấy. Ian Dempsey là chồng cũ... là chồng của em”.

Nếu lời tuyên bố lúc nãy của Ian về thân thể thật của anh đã làm ba viên cảnh sát choáng váng, thì giờ đến lượt Meg khiến họ cứng lưỡi. Hai viên cảnh sát há hốc mồm như hai con cá hồi bơi ngược dòng. Cahill có vẻ đón nhận tin này một cách kiềm chế hơn, môi mím chặt lại, đôi mắt nâu lóe lên một tia dữ dằn.

Sao Meg lại phun ra đúng ở chỗ này chứ.

“Meg, em có dính líu gì đến vụ này không?” Cahill đặt một tay lên vai cô vẻ như an ủi, làm Ian chỉ muốn hất nó ra.

Cô vỗ vỗ lên những ngón tay mảnh, dài của hấn “Cũng không hơn anh là mấy đâu Pete. Đừng lo. Anh Dempsey đây đã kiểm soát được mọi thứ rồi”.

Suýt nữa Ian bị sặc. Anh chưa kiểm soát được gì cả kể cả cảm xúc cá nhân, nhưng cũng không có ý định chỉnh lại những gì Meg vừa nói, nhất là trước mặt gã đàn ông có vẻ rất gần gũi với vợ anh.

Cahill ném cho Ian một cái nhìn lạnh lùng, “Cứ cẩn thận đấy, Dempsey. Không ai đặt chân vào địa phận của tôi mà đùa giỡn với Meg O'Reilley được đâu, bất kể có phải là chồng cô ấy hay không”.

“Tôi còn chưa nghĩ tới chuyện đó kia”. Ian đưa hai tay lên trời, thả lỏng các ngón tay để đỡ phải siết chúng thành nắm đấm.

Lúc Cahill rời phòng, hai viên cảnh sát còn lại bắt tay vào việc, hỏi lại vụ việc của Kayla. Dù Ian đã cam đoan với Meg rằng cú ngã của Kayla không phải do tai nạn, với hai viên cảnh sát anh lại đi đường vòng. Cả Ian lẫn Prospero hay thậm chí là Jack cũng không cần một đoàn cảnh sát ùn ùn kéo đến ngọn núi này để tìm món vũ khí kia. Khốn nạn thật, lúc này Ian còn không biết mình cần tìm vật gì.

Meg không nói gì trong suốt thời gian Ian trả lời câu hỏi, cũng không nhướn mày mỗi lần anh nói dối trắng trợn. Là vợ của một điệp viên, xem ra cô đã học được nhiều thứ hơn anh tưởng.

Sau khi hai viên cảnh sát hoàn thành phần ghi chép thăm vấn của họ, Ian bắt đầu hỏi vài câu, “Đã có ai tìm ra tung tích của tay du khách người Đức chưa?”

Cảnh sát viên Jensen gãi cằm, rồi thả chiếc bút chì xuống tập giấy đã ghi đầy những lời nửa thật nửa bịa của Ian, “Hình như anh ta vẫn đang mất tích”.

“Sao lại thế được Brock? Matt dẫn họ ra mà, đúng không?” Meg vịn hai tay trên đùi, những ngón tay xếp thành một hình rất phức tạp.

Có phải cô vẫn đang nghĩ đến đứa con trai không? Ian muốn gạt hết mọi lo âu của cô, anh đã luôn có ao ước ấy và cũng cố tách bạch công việc ra khỏi đời tư. Nhưng nó không được như anh dự tính. Meg luôn cảm giác cô bị gạt ra trong khi anh chỉ đang tìm cách bảo vệ cô.

Jensen nhún vai, “Hình như anh ta cứ cố tụt lại phía sau để chụp ảnh, lạng thang ra khỏi con đường. Matt đang sốt sắng, muốn đưa mọi người lên đỉnh núi nên cuối cùng lạc mất anh ta”.

“Hay ghê”. Meg xoa xoa lên hàng lông mày đang nhíu lại, “Hôm nay là ngày gì của công ty du lịch Núi Rocky thế này? Lúc tôi dẫn đoàn, anh ta cũng có biểu hiện y hệt, nhưng có thể đó chỉ là giả vờ thôi. Có lẽ anh ta có dính dáng gì đó việc Kayla bị ngã”.

“Em có thông tin gì về anh ta lúc anh ta đăng ký đi leo núi không?” Ian nhắc chiếc ghế lên để quay ra phía Meg.

“Chắc chắn Matt đã phải kiểm tra thông tin rồi, có khi còn gọi tới khách sạn anh ta ở nữa. Em biết tên anh ấy là Hans, hay ít ra được nói cho như thế”. Cô áp lòng bàn tay lên mặt bàn như để chúng khỏi sốt sắng vụn qua vụn lại nữa, “Anh có nghĩ anh ta có dính líu gì không?”

“Chỉ có duy nhất một cách để tìm ra thôi. Ta phải tìm ra anh ta rồi hỏi vài câu”.

“Chuyện đó thì chúng tôi giúp được”. Jensen gõ ngón tay lên bàn theo nhịp ngắt nghỉ, “Chúng tôi sẽ tìm phòng khách sạn của anh ta rồi đưa tin thu hồi xe thuê, nếu anh ta có dùng một chiếc”.

Ian gật đầu, “Tôi rất cảm ơn sự giúp đỡ của anh, anh Jensen”.

Cánh cửa bật mở, Cahill vừa đi vào văn phòng vừa thở hồng hộc, “Cái ông đại tá đó kín miệng có kém gì anh đâu hả Dempsey, nhưng cả hai đều được kiểm tra rồi. Ý tôi là trong giới hạn kiểm tra mà tôi xoay sở được. Lý lịch của anh đúng là một cái hồ đen”.

Ian đẩy ghế ra khỏi bàn. Ít ra thì lần này Cahill cũng đã bỏ được cái điệu cười nhếch mép khi nhắc đến tên anh. Thế là có tiến bộ rồi, “Nếu hai cậu xong ở đây rồi, tôi phải đi thu xếp cho Kayla, mà chắc Meg cũng đang có việc gấp đấy”.

Trời đất, anh ta không thể nhắc đến con trai của cô ấy được. Mỗi lần nghĩ đến đứa bé, ruột gan anh lại lộn tung phèo. Họ không thể cứ trì hoãn chuyện này, Meg cũng biết là anh biết. Anh không thể lảng tránh, dù rất muốn. Cô sẽ cho anh là hèn nếu anh không đã động gì đến nó.

Cahill chìa tấm thẻ có số điện thoại của đại tá ra, “Dempsey, anh nhận lại cái này được rồi. Đừng có gây chuyện trong thị trấn của tôi. Tôi không muốn có thêm thi thể nào vô cớ xuất hiện nữa đâu, kể cả của anh”.

“Ông cảnh sát trưởng tốt bụng thật đấy”.

“Tốt cái con khỉ. Anh muốn chết ở đâu cũng được, nhưng tránh xa Crestville ra”.

Ian chìa tay ra, “Tôi sẽ gắng hết sức để chết ngoài địa phận của anh”.

Cahill siết chặt bàn tay anh, “Cảm ơn. Meg, em có muốn anh chở em tới phòng cấp cứu không, hay Travis về nhà rồi?”

“Travis vẫn ở phòng cấp cứu, em muốn tới đón nó, nhưng xe lại để ở văn phòng dưới núi. Em đi nhờ xe du lịch của Gabe cũng được”.

Cahill chém tay vào không khí, “Đợi được ông Gabe đưa em xuống tới nơi, kéo Travis về nhà rồi. Để anh”.

“Để tôi. Vì lúc này lỡ tàu, mà lúc trước lại đi xe du lịch từ đây xuống nên tôi vẫn bỏ xe trên này”.

Hai cặp mắt, một nâu, một xanh nhạt, nhìn anh chăm chăm. Ngực anh nóng ran lên, nhưng Ian vẫn phải cố không thể hiện ra trên mặt. Mới lúc trước anh còn không chịu nổi ý nghĩ Meg có con, có con với một người khác. Giờ anh lại nóng lòng muốn biết đứa bé. Anh đã thoát khỏi đòn tra tấn của kẻ thù nhiều lần rồi, nhưng giờ lại sẵn sàng tự đưa mình ra hứng chịu.

Anh nín thở, chờ Meg từ chối. Cô có quyền gạt anh ra khỏi cuộc sống của cô. Anh đã im lặng để cô đi, và trong những tháng ngày khốn khổ vừa qua anh chưa bao giờ nguôi ân hận vì chuyện đó. Giờ đã đến lúc anh phải ăn năn bằng cách thấy tận mắt một phần mà đáng lẽ đã có thể là của họ. Khốn nạn thật.

“Được thôi”. Meg nghiêng đầu, nhìn xuống, “Ian đưa em đi cũng được”.

Ian nuốt nước miếng. Thái độ của Meg như thể cô cũng đang nợ anh điều gì. Liệu cô có kể cho anh về cha đứa bé hay không? Liệu anh ta có còn hiện hữu giữa hai người? Có phải cô muốn cho anh sáng mắt?

Cahill kéo đuôi tóc của Meg, “Ta nói chuyện sau nhé. Còn bây giờ, bọn anh sẽ tìm tiếp vị khách đang mất tích, kể cả Matt đã quay trở lại tìm anh ta rồi”.

Meg ra cửa rồi quay lại, nhìn Ian chăm chăm, “Anh có phải thu xếp gì cho Kayla không?”

“Đại tá đã tiến hành việc đó rồi, nhờ có anh cảnh sát trưởng tốt bụng đây thông báo cho”. Ian vỗ vỗ lên chiếc điện thoại trong túi, “Anh sẽ gọi lại cho ông ấy, rồi trên đường đến bệnh viện bọn anh sẽ bàn kỹ hơn”.

Meg nhăn mũi, nghiêng đầu lên, “Anh có sao không?”

Có chứ. Vừa nãy anh cứ dấn vặt về chuyện của Kayla, còn giờ là về đứa con trai của Meg và người nào đó. Một người xứng làm cha.

“Cứ nghĩ đến gia đình của Kayla, anh lại thấy sợ, nhưng nhất định anh sẽ phải lo việc này đến nơi đến chốn”. Anh cúi xuống, nói thầm với cô, “Vì Kayla và Jack”.

“Nếu anh cần gì, thì biết tìm em ở đâu rồi đấy, Pete. Mai em lại dẫn một đoàn khác đi”.

Thế đấy. Ian sẽ không chấp nhận chuyện đó, nhất là sau những gì cô phải chứng kiến ngày hôm nay.

“Tôi cũng đưa địa chỉ khách sạn cho điều tra viên Jensen, nên nếu anh cần có thể tới tìm tôi”. Ian đặt hai ngón tay lên thái dương rồi đưa Meg ra khỏi phòng.

Họ im lặng sóng bước đến bãi đỗ xe, mấy giọt mưa rơi xuống mặt Ian, chảy xuống cằm như những giọt nước mắt lạnh giá. Đã đến lúc đổi chủ đề rồi.

Anh và Meg đã ly thân từ gần ba năm trước. Có lẽ cô đã gặp gỡ người khác. Anh cũng trải qua vài mối tình, nhưng đó chỉ là để lấp chỗ trống khi không còn Meg nữa. Chưa có lần nào nghiêm túc đến mức để lại một đứa con.

Con của Meg có lẽ còn bé, nhỏ hơn hai tuổi, trừ phi cô có thai ngay sau khi họ chia tay nhau. Như vậy thì bước nữa của cô tới nhanh và mạnh mẽ quá.

Ian thò tay vào túi lấy chùm chìa khóa, rồi lờ tay làm chúng rơi xuống nền đất lạnh. Ngã khi đi xe ba bánh? Anh cúi xuống nhặt chúng lên bằng bàn tay cứng ngắc, rồi ấn chiếc điều khiển từ xa. Chiếc xe thuê kêu bip một tiếng, cánh cửa liền bật ra. Ian mở cửa cho Meg vào trước.

Anh đi từng bước nặng nề qua phía đuôi xe. Trẻ sơ sinh chưa thể đạp xe ba bánh được. Trẻ con mấy tuổi thì biết đạp nhỉ? Hai, hay ba?

Ian thấy tức ngực, nên vỗ vỗ lên nó rồi ho khò khè. Độ cao chết tiệt. Đâu phải cơ thể anh không thích nghi được với độ cao, vì hầu hết thời gian Ian đều ở trên núi, hoặc bay trên trời. Nhưng anh biết rõ anh thấy khó thở không phải vì độ cao nào hết.

Nếu Meg có một đứa con lên hai tuổi, có lẽ sau khi họ chia tay cô đã rất bận rộn. Trừ phi...

Một cơn đau nhói lên trên thái dương, làm anh phải tì cả hai tay lên chiếc xe, đầu gục xuống. Trừ phi cô bận rộn từ trước khi họ ly thân.

Không thể có chuyện đó. Meg không phải người ngoại tình. Vậy chỉ còn một giải thích duy nhất nữa thôi, một lời giải thích đang lù lù đứng trước mặt anh như thằng người tuyết xấu xí kêu gào cho người ta để ý.

Ian nuốt lấy bầu không khí ẩm ướt và se lạnh, nhưng không sao lấp đầy phổi được. Anh tóm lấy tay nắm cửa trơn tuột vì mưa ướt, rồi kéo mạnh. Anh ngã phịch lên chiếc ghế trấn gục lên tay lái trước mặt.

Cơn giận giữ bùng lên trong người khi nghĩ đến cảnh Meg có con với người khác cũng không sánh được với cảm giác sợ hãi đang nuốt chửng lấy anh. Anh có một đứa con trai. Và tên đứa bé là Travis.

5. Chương 5

“Ian?” Meg ngẩng đầu lên, nhìn chồng mình đang gục người xuống vô-lăng, im như tượng đá. Lúc ở văn phòng anh đã bình tĩnh đón nhận cái tin về Travis, có lẽ giờ nó mới phát tác dụng, mà nhìn về bề ngoài của Ian thì cái tin có lẽ phải ngang với bị búa giáng. Thôi thì anh cũng đã kiểm chế được trước mặt Pete và hai viên cảnh sát còn lại, cả những người khác nữa. Về mặt này, cả hai vợ chồng đều có ý chí thép như nhau.

Tay cô để lơ lửng phía trên lưng anh, chưa chạm xuống. Liệu anh có cần cô an ủi không, hay sẽ gạt ra, rồi nổi cáu?

Anh vẫn tì người lên chiếc vô-lăng, chỉ có cái đầu là quay sang chỗ cô, “Travis là con chúng ta à?”

“Ph... phải. Nó sắp được hai tuổi rưỡi rồi”.

Anh rên lên một tiếng rồi nhắm tịt mắt. Lúc trong văn phòng, hầu như Ian không biểu lộ gì lúc biết tin, vì khả năng tách bạch và giấu kín những mặt khác nhau trong cuộc sống của anh rất tuyệt vời. Nhưng bây giờ những phần được tách bạch đó lại đang xô vào nhau cùng lúc.

“Anh vừa có một tiếng đồng hồ để quen với cái tin đó rồi. Em cũng thấy lạ vì chưa bị anh lôi xềnh xệch ra khỏi văn phòng lúc anh biết chuyện”. Cô hếch cằm lên, “Nhưng phải công nhận anh rất giỏi gạt chuyện khác đi để tập trung vào vấn đề trước mắt, nhất là khi nó dính đến công việc”.

Ian ngồi bật dậy rồi dấn lên chiếc bánh lái, “Anh vừa mới biết thôi mà Meg. Vừa mới biết. Vừa lúc này xong”.

“Cái gì?” Meg há hốc miệng. Giờ đến lượt cô điếng người, “Anh vừa mới biết con chúng ta là con anh? Thế anh nghĩ hồi chúng ta còn ở chung em ăn nằm được với ai, hả?”

Bây giờ quai hàm của Ian mới hoạt động được bình thường. Anh đưa bàn tay run rẩy lên vuốt mặt, “Anh không nghĩ em ăn nằm với người khác hồi chúng ta còn sống chung. Anh lại tưởng... Anh lại tưởng em có người mới sau khi ta chia tay”.

Cô cười mũi, “Thế mà em nghĩ anh giỏi toán lắm kia đấy. Chúng ta ly thân chưa đến ba năm kia mà”.

Anh dụi mắt như thể vừa bừng tỉnh khỏi một giấc mơ điên rồ, “Anh không biết nữa, Meg ạ. Anh tưởng em mới có em bé, chứ không biết nó đã quá tuổi biết đi rồi.”

“Em bé mà đòi đi xe ba bánh? Anh đúng là chẳng biết gì về trẻ con hết”. Câu nói của Meg dập hết mọi ánh sáng trong mắt Ian, khiến mặt anh trắng bệch. Meg cắn môi đến bật cả máu. Anh còn chưa trách cô vì đã giấu chuyện đứa con, thì Meg đã quát Ian trước rồi. Cô đã quá tàn nhẫn với anh, nghĩ tới đây, mắt Meg bắt đầu ngấn nước.

“Em xin lỗi, Ian”. Cô thì thầm vào bàn tay đang đưa lên che miệng.

Anh cười, một nụ cười méo mó không làm đôi mắt xanh đang nhú lại vì đau khổ kia thay đổi, “Đừng nói thế. Em nói đúng. Em hoàn toàn có quyền giấu anh về chuyện con của chúng ta”.

Một giọt nước mắt trào ra, lăn trên má Meg rồi rơi xuống ngón tay, nóng bỏng, “Em làm thế là vì lý do rất ngớ ngẩn và trẻ con. Nhưng ngay từ đầu em không nghĩ thế. Em cũng đã cố tìm cách liên lạc với anh, nhưng hồi đó anh đang nằm vùng kỹ quá”.

“Chuyện của anh ấy hả? Gần ba năm qua anh có nằm vùng gì đâu. Em đã thay đổi ý định về việc nói cho anh biết phải không? Em có định sẽ nói với anh về con trai anh... con trai mình không?”

“Có chứ”. Cô xoa lên cánh tay rần rỏ, cơ bắp của anh, “Ngày nào em cũng nghĩ đến chuyện đó”.

Và ngày nào cũng nghĩ đến anh.

“Travis cần có bố. Em chỉ không biết..”.

“Chỉ không biết anh có đến với con được không”. Anh gơ bàn tay để ra hiệu cho cô đừng phản bác gì vội, “Em phát hiện mình có thai khi nào?”

“Sau khi anh đi. Sau khi em biết anh không muốn có con”.

“Meg, lẽ ra em phải cho anh biết. Anh có quyền được biết, dù em có nghĩ anh sẽ quay lưng lại với em đi nữa”.

Cô ôm lấy bàn tay Ian đang nắm vô-lăng chặt đến nổi da trắng bệch, “Em chưa nghĩ đến điều đó, Ian ạ. Em biết anh sẽ tới bên em, mẹ con em. Chỉ có điều em không muốn ép anh, không muốn em trở thành gánh nặng hay một trách nhiệm nặng nề cho anh thôi”.

Meg nói bằng cái giọng trống rỗng, đan tay mình vào tay anh để làm dịu đi cái tin sét đánh vừa rồi. Cô vừa khẳng định nỗi lo sợ lớn nhất trong đời Ian là đúng - rằng cô chẳng coi Ian Dempsey thích hợp làm bố. Làm sao cô hiểu được việc chần chừ không muốn nói với anh về Travis chứng tỏ rõ sự lo lắng và bất an của cô? Meg rất sợ phải phụ thuộc vào người khác, vì chính mắt cô đã phải trả cái giá cho sự ỷ lại đó.

Cô hít một hơi sâu rồi định nói gì đó, nhưng đã bị Ian cản lại, “Thôi, Meg. Em có lý do của em, anh cũng không muốn nghe thêm nữa”.

Ian chặt vật nổ máy chiếc xe thuê, cầm anh bạnh ra, chứng tỏ nỗi đau khi này giờ đã biến thành cơn giận dữ. Anh chất nó lên trên mọi cơn giận ngày trước đã dần dà biến anh thành người như bây giờ.

“Nào, bây giờ đến bệnh viện đường nào để gặp con em trước khi nó xuất viện?”

Cô nghe rất rõ từ “con em” mà Ian vừa nói, nhưng Meg trông đợi gì hơn thế? Chính cô đã gạt Ian ra khỏi cuộc sống của Travis. Cô không thể trông chờ anh sẽ gạt bỏ chuyện đó hay tha thứ cho cô.

Cô chỉ đường đến bệnh viện ở Colorado Springs, rồi ngồi yên trong khi anh giắt chiếc Bluetooth vào tai rồi bắt đầu gọi cho đại tá Scripps. Tai Meg gần như co giật trong khi anh trao đổi thông tin với viên đại tá. Dù chỉ nghe được câu chuyện từ phía Ian, cô vẫn nhận thấy giọng anh rất cau kính. Cô vẫn nghĩ anh kính nể đại tá Scripps lắm, nhưng Meg hiểu bao nhiêu về phần cuộc sống này của Ian kia chứ?

Có lẽ vẻ cau kính trong giọng của Ian là do anh vừa biết cô giấu biệt chuyện hai người đã có một đứa con trai. Còn chưa kể cảm giác mất đồng đội, cô gái tên Kayla, bây giờ đã bắt đầu ngấm vào anh. Từ chỗ đang ngồi, Meg thấy như ông đại tá Scripps đang lựa lời nói với Ian về khâu thực hiện nhiệm vụ của anh.

Cô thở dài, rồi ngã đầu sang tấm kính cửa sổ mát lạnh. Cô đã luôn tưởng tượng đến lúc được thông báo với Ian về chuyện đứa con của hai người. Giờ phải lái xe đến bệnh viện trong khi cái chết của một đồng đội đang bao trùm lên cả hai, và nhiệm vụ tình báo đang bị xáo trộn, tất cả những điều này Meg chưa bao giờ tính tới.

Ian đập máy, giật chiếc Bluetooth ra khỏi tai rồi quắc mắt nhìn đường. Mái tóc ngắn sẫm màu rủ lên những đường nét rắn rỏi như tạc của anh. Dáng người thẳng bị gò bó trong không gian chật hẹp của chiếc xe con gọi cho người ta biết đến nghề lính và bản chất chi tiết của anh. Mọi thứ trong cuộc sống của Ian đều có chỗ của riêng nó, mà Meg vừa bước vào rồi làm rối tung hết cả.

“Nghe chừng xe này trục trặc”.

Anh nhún vai bằng vẻ rất máy móc, “Đại tá Scripps bảo ông ấy sẽ thu xếp cho Kayla. Anh muốn tự làm, tự kết thúc việc anh khởi xướng, nhưng ông bảo muốn anh quay trở lại nhiệm vụ”.

Phải, Ian luôn muốn lo hết mọi việc còn dang dở. Vì tuổi thơ dữ dội của mình, anh đã có thói quen sắp xếp ngăn nắp mọi thứ như vậy. Kỷ cương và trật tự trong quân ngũ đã hút anh như người chết đuối vớ được cọc.

Cô cũng nhận ra đó là nguyên nhân anh chưa đề nghị ly hôn. Anh không muốn lý lịch của mình có một vết đen, cái lý lịch anh giữ trong thâm tâm về một cuộc sống lúc nào cũng có nguy cơ trượt trở lại cái miệng vực tối tăm đầy hỗn loạn, thất vọng và hiểm họa đó.

Cô đã từng rất sợ khi bị hút vào chính cái vòng quay tử mị đó, vì nó giống hệt thể giới của cha cô mà phải chật vật lắm Meg mới thoát ra được, để không bị nó giết chết như người mẹ và người chị song sinh.

“Đến chỗ đèn giao thông thì rẽ trái”. Cô hất ngón tay rồi bám chặt lấy ghế trong lúc Ian bẻ ngoặt sang bên, “Bệnh viện ở phía trước, bên tay trái. Chắc lối đánh xe thứ hai kia sẽ vào phòng cấp cứu”.

Anh mím chặt môi, rầm rập làm theo lời cô bảo. Có vẻ như càng lúc Ian càng giận dữ hơn. Cô thậm chí còn hình dung ra cảnh hai tai và lỗ mũi anh bốc khói. Nhưng thực ra, Ian không cho phép bản thân lên cơn thịnh nộ.

Chiếc xe nảy khỏi mặt đường lúc họ lái qua một gờ giảm tốc độ, rồi Ian xoay nó vào một khoang đỗ xe. Anh tắt máy, nhưng vẫn nắm chắc lấy vô-lăng như chuẩn bị cất cánh tới nơi, “Có cần anh đợi ở đây không?”

“Không. Đến lúc anh phải gặp con rồi”.

Anh thở dài rồi đẩy cửa bước ra. Meg lập cập chui ra khỏi xe trước khi anh kịp sang giúp cô mở cửa. Cô không muốn phiền anh chăm sóc, nhất là sau vụ việc vừa rồi.

Hai cánh cửa tự động mở ra trước mặt họ, Meg vội vã chạy tới bàn đăng ký, “Tôi tới đón con trai Travis Dempsey. Cháu xuất viện được chưa ạ?”

Cô nhân viên gõ lạch cạch lên bàn phím rồi chỉnh lại kính, “Cháu sẵn sàng rồi. Chỉ khâu hai mũi thôi. Chắc giờ cháu đang ở phòng đồ chơi của trẻ con ngay bên kia”.

“Cảm ơn cô”. Meg vấp vào miếng vải lót sàn nhà, hai đầu gối mềm nhũn, run rẩy. Cô không biết cảm giác lo lắng này là do đến đón Travis ở phòng cấp cứu hay vì lần đầu hai cha con được gặp nhau.

Cô đẩy cánh cửa màu xanh đang đứng đưa ra và thấy ngay mái đầu nâu sẫm của Travis đang cúi gằm xuống hai chiếc xe nhãn hiệu Hot Wheels trên sàn nhà Felicia đang ngồi trên ghế, nhồm đậy, thả tờ báo xuống “Meg, xin lỗi vì làm chị lo lắng. Cháu không sao đâu nhưng chắc ta không nên để nó đi cái xe ba bánh ấy nữa. Miếng cao su tuột khỏi bàn đạp rồi, nên cháu bị cạnh của nó cào rách cằm”.

“Không phải lỗi của em đâu, Felicia ạ”. Meg giơ hai tay ra, thấy vậy, Travis xoay mông để nhìn cô rồi lồm cồm bò dậy, “Chính tôi đã để cháu chơi cái xe ba bánh đó. Đến lúc phải vứt nó đi rồi”.

Hai bàn chân nhỏ xíu của Travis chập chững băng qua phòng rồi nó sà vào lòng mẹ, “Ôi chao! Con trai đừng cầm của mẹ. Không được cạy chỗ khâu này ra đâu nhé”.

Thằng bé ngửa ra sau trong tay mẹ nó, trở một ngón tay múp múp vào đường màu đỏ dưới cằm, “Rách”.

“Mẹ thấy rồi”. Meg hôn nhẹ lên gần vết khâu, “Con không được liều như thế nữa, nếu không sẽ phải khâu nhiều mũi như thế này nữa đấy”.

Meg đứng dậy, bế xốc Travis lên. Cô gật đầu với Ian, lúc đó đang dựa người vào tường, đôi mắt sa sầm lại, thật khó đoán anh đang nghĩ gì, “Felicia, đây là Ian Dempsey, cha của Travis. Felicia phụ giúp ở nhà trẻ của mẹ cô bé”.

Hai má Felicia ửng hồng, cô đang ngạc nhiên. Cô mỉm cười rồi chìa một tay ra, “Rất hân hạnh được gặp anh, anh Dempsey. Travis rất dễ thương”.

Rõ ràng Ian phải cố lắm mới kìm lại câu nói đầu tiên đang sắp buột ra khỏi miệng, “Hân hạnh được gặp cô. Tôi đang mong được tự khám phá ra đây”.

Đôi mắt xanh của Travis mở tròn, một ngón tay đang đút chặt vào miệng. Không biết nó có hiểu đây là người cha nó đã bắt đầu nhắc đến không?

Meg xốc Travis trên hông rồi quay sang phía Ian, “Ian, đây là con trai anh đấy”.

“Chị Meg, em phải về đây. Em để ghế ngồi của cháu ở phòng chờ. Lúc nào tiện chị đem trả nhà trẻ cũng được. Chào anh, anh Dempsey”. Felicia khép nép ra khỏi phòng, nhường cho một bà mẹ và đứa con gái đi vào.

Ian tần ngần tiến thêm một bước rồi kê một ngón tay lớn dưới vết rách trên cằm Travis, “Cái sẹo chiến này to quá”.

Mắt Travis càng tròn xoe hơn khi nhìn người đàn ông to lớn trước mặt, rồi nó cười toe toét, ngón tay vẫn ngậm trong miệng.

“Travis, bố con đây này”. Meg rung đùi vài cái, nhưng xem chừng sự có mặt của Ian vẫn làm nó choáng ngợp. Cô nhún vai, “Vào tầm tuổi này bọn con trai như nó chưa nói được nhiều lắm đâu, trong khi bọn con gái đã lú lo rồi”.

Ian cười nửa miệng, “Chắc sau này cũng không khác mấy đâu, Travis nhỉ?”

“Anh... anh có thích tên con không?”

“Travis McGee, một nhân vật tưởng tượng của John D. MacDonald đúng không?”

Meg cười rồi gật đầu, cuối cùng cũng thấy mình đã làm đúng một việc. Ian rất thích đọc cuốn truyện của John D. MacDonald và tay thám tử tư Travis McGee hay rong chơi. Cái tên đó được Meg ưu tiên hàng đầu.

“Anh có thích”. Ian đang vịn tay một cách gượng gạo trước ngực cứ như không biết làm gì với chúng. Rồi anh khoanh tay lại, giấu hai bàn tay đi.

Làm như cô định dúi Travis vào lòng anh để thiết lập mối ràng buộc giữa cha con họ ngay chốc? Với một đứa trẻ ở độ tuổi của Travis, chuyện này cũng phải từ từ mới được.

“Em nghĩ có lẽ ta đi thôi. Chắc anh còn việc cần làm, mai em cũng phải dẫn đoàn đi nữa”.

Ian đẩy cửa ra, rồi giữ nó cho Meg cùng Travis đi qua, “Anh nghĩ em nên để một thời gian nữa rồi hãy dẫn đoàn, Meg ạ”.

“Vớ vẩn. Công việc của em mà”. Cô búng ngón tay rồi nói tiếp, “Chắc không có tên khủng bố nào đóng giả làm khách du lịch nữa đâu”.

“Làm sao em biết được?”

Meg cúi xuống nhặt chiếc ghế trẻ em Felicia đã để lại cạnh bàn tiếp tân, suýt nữa ngã đúng lúc anh nói, sống lưng cô lạnh buốt. Ian giật chiếc ghế từ tay cô.

“Nếu cái gã Hans gì đó xin tham gia đoàn, chắc chắn em phải nhận ra anh ta chứ”.

“Ta chưa biết Hans có dính dáng gì tới vụ này không”. Anh nhấc chiếc ghế lên rồi băng qua cánh cửa tự động, “Cũng không chắc anh ta có bè đảng gì”.

Meg so hai vai lại, Travis bèn cựa quậy cái đầu, “Em nghĩ em vẫn nên làm như không có chuyện gì xảy ra... mà đúng là thế thật”.

“Em nói cũng có lý”. Anh khom người chui vào hàng ghế sau, “Móc cái này vào thế nào nhỉ?”

Cô đưa tay đỡ lấy nách Travis rồi bế thẳng bé ra, “Đây, bế Travis hộ em một chút”.

Lúc ấn đứa bé vào vòng ngực rắn rỏi của Ian, Meg thót cả tim. Anh có từ chối không?

Ian dang hai tay ôm lấy Travis, tay phải đỡ dưới mông, còn tay trái giữ sau lưng, như thế, Travis sẽ không sợ bị ngã. May thay, Meg đã kịp nhủ lòng, không được để tim vọt khỏi lồng ngực. Phải từ từ, từng bước một.

Meg cúi xuống, luồn đai an toàn vào cái móc sau chiếc ghế trẻ em, rồi ngoảnh lại nói, “Được rồi, đưa con cho em. Đến lúc buộc dây để khởi hành rồi, em bé”.

Travis có vẻ không muốn rời tay bố, cũng như Ian tần ngần chưa muốn buông thẳng bé ra.

Cô đặt Travis vào ghế em bé, cài khóa giữa hai chân, rồi hôn lên cằm nó. Phải rồi, liều lĩnh quá, hệt như cha nó vậy.

Ian vừa nhìn đường, vừa liếc gương chiếu hậu, chỉnh lại để nhìn rõ Travis, con trai của anh, hơn. Nó giống mình quá. Ý nghĩ đó làm Ian run rẩy từ đầu đến chân. Nhưng sao anh phải ngạc nhiên đến thế? Một nửa gien của thằng bé là thừa hưởng từ anh mà.

*

* *

Thỉnh thoảng, đôi mắt màu xanh lá quen thuộc ấy nhìn anh trong tấm gương, và cứ mỗi lần như vậy, Ian lại mỉm cười với thằng bé. Lúc nãy đứa bé ngoan ngoãn để anh bế, cứ như nó rất thân quen với anh, cũng giống cảm giác khi Ian ôm mẹ của nó vậy.

Sau cú sốc vì biết mình có đứa con trai hai tuổi và sau cả khi tự sỉ vả mình vì không ở bên Travis, Ian cảm thấy cơn giận bắt đầu dâng lên sôi sục. Sở dĩ anh che giấu nó đi vì không đoán được một khi thả lỏng, nó sẽ dẫn tới hệ quả nào.

Cơn giận của bố anh thường nhanh chóng chuyển sang bạo lực, Ian sợ rồi cũng sẽ giẫm phải bước xe đổ đó. Dù gì anh cũng mang gien của ông.

Thoạt đầu, ý nghĩ mình đã để lỡ mất ngày con trai chào đời và hai năm đầu tiên của nó khiến anh bẽ bàng tới mức sẵn sàng chấp nhận bất kỳ lý do gì Meg đưa ra, đối mặt với rất cả những lời lẽ cô ném vào anh. Thế rồi cơn giận len lỏi vào từng góc ngách trong con người anh, dù anh vẫn biết Meg làm vậy vì tuổi thơ của cô cũng sóng gió không kém gì của anh.

Làm sao họ nuôi được con đây? Anh lén nhìn lên chiếc gương lần nữa, thằng bé tóc nâu ngồi sau cười toe toét, miệng đầy những chiếc răng mới nhú. Xem chừng Meg vẫn tự xoay sở được.

Họ lái về thị trấn Crestville nhỏ bé, “Em để xe ở dưới chân núi à?”

“Vâng”. Cô nghịch nghịch chiếc khóa kéo trên áo khoác, “Tối nay anh có muốn ăn tối với em và Travis không? Hay... hay anh còn bận việc ban này?”

Chiều nay cô vừa làm anh xáo trộn, mà giờ còn đòi anh bình thản ăn tối với đứa con trai mới nhận mặt xong ừ? “Ừ, anh bận. Đại tá Scripps đã cử một điệp viên từ Denver xuống để lo vụ Kayla, nên anh sẽ gặp anh ấy ở bệnh viện mà chúng ta vừa đến lúc này”.

“Kayla cũng ở đó sao?” Cô đưa một bàn tay run rẩy lên che miệng.

“Họ đưa thi thể cô ấy tới đó”.

“Cô ấy có chồng hay con cái gì không?”

Anh nhắm mắt lại rồi nhanh chóng mở ra, “Meg, anh không biết. Cô ấy không nói gì về bản thân cả, ngoại trừ lòng trung thành với Jack Coburn”.

“Họ từng yêu nhau?”

“Chắc không đâu. Jack không hay để chuyện công tư lẫn lộn, không như Buzz. Nên giờ nhìn xem cậu ta thế nào”. Buzz đã có quan hệ yêu đương với một biên dịch viên của Prospero, một cô gái xinh đẹp tên là Raven, cái tên rất hợp với mái tóc màu đen óng ả. Nhưng họ không kéo dài được bao lâu.

”Buzz với cô gái ấy chia tay rồi à?”

“Tai nạn nghề nghiệp mà”. Anh đỗ xe rồi trở ngón cái ra sau lưng, “Nó ngủ rồi kia”.

Cô mỉm cười, cả khuôn mặt giãn ra, sáng bừng lên một thứ ánh sáng tinh khiết - tình mẫu tử, “Chắc nó vui quá nên mệt lử đây. Em sẽ cho nó ngủ đây trước khi ăn tối, để anh có thời gian làm quen với nó. Em có rất nhiều thời gian để bù đắp cho anh”.

“Hai chúng ta đều thế mà”.

Meg chỉ cho anh chiếc xe của cô. Ian chui vào hàng ghế sau, gỡ cái ghế của Travis cùng đứa bé vẫn đang bị buộc chặt vào đó lên rồi bế nó sang xe Meg. Anh đưa nó vào ghế sau của chiếc SUV, cạnh một chiếc ghế khác, Travis vẫn ngủ ngon lành, không hề chớp mắt.

Meg cột chặt chiếc ghế trẻ em rồi đứng thẳng dậy, đôi má ửng hồng. Trông cô giống hệt cái lần họ mới gặp nhau trên đỉnh Everest, chỉ thiếu mỗi cái mũi đỏ cùng hàm răng va vào nhau lập cập. Cô thò tay vào túi rồi lấy ra một mẫu giấy nhỏ, “Đây là địa chỉ của em. Liệu bây giờ anh đã xong việc chưa?”

“Bây giờ thì được. Có cần anh đem thứ gì không? Rượu, đồ ngọt, hay sữa?” Anh nói, rồi chỉ vào bé Travis đang ngủ say, hàng mi dày màu nâu cong cong như mặt trăng khuyết in trên má.

Meg cười, “Em có hết rồi. Gặp anh sau nhé”.

Meg lái xe đi rồi, Ian mới trút một hơi thở dài này giờ bị nén kín trong lồng ngực, ở vùng đất xa lạ này đây rầy mình, chỉ cần đi sai một bước, anh sẽ lập tức biến thành bố mình.

Ian quay trở lại chiếc xe rồi mở nắp điện thoại. Anh phải liên lạc với điệp viên từ Denver, sau đó sẽ chơi trò trốn tìm. Đại tá Scripps cùng toàn bộ thành viên Prospero đã nhất trí sẽ giữ bí mật tuyệt đối về nhiệm vụ lần này. Chỉ cần một động tĩnh trong kế hoạch sẽ có thể khiến kẻ bắt giữ Jack hiểu nhầm. Họ phải giữ mồm giữ miệng cho tới khi biết rõ hơn về tình hình của Jack.

Sau vài giờ à ơi với hai viên cảnh sát và lữm cảnh sát trưởng Cahill trối chết, Ian quay trở lại khách sạn, đầu đau như búa bổ. Anh cởi chiếc áo khoác, tay lướt qua một vật cứng giấu kỹ ở túi trong.

Anh rút chiếc máy ảnh của Kayla ra mà tìm đập thành thịch, đầu càng nhức nhối hơn. Ian gạt cái nút phía sau về chức năng xem ảnh, chiếc máy thành linh sáng lên - có lẽ nó đã khô rồi. Anh hồi hộp bấm qua đồng ảnh, nhìn thật kỹ từng tấm qua màn hình nhỏ xíu.

Kayla đã chụp được hình rất cả các du khách trong chuyến đi. Tay người Đức trông chẳng khác những người còn lại, cũng hồ hởi chụp ảnh thiên nhiên kỳ vĩ, cũng đứng tạo dáng, cười như vô can, có lẽ là riêng với Kayla.

Ian nhòm vào những tấm chụp thác nước, hơi thở bắt đầu dồn dập. Cô ấy chụp những tấm này trước khi chết. Có phải Kayla đã thấy gì đó không? Anh hít một hơi thật sâu. Bức ảnh cuối cùng chụp Kayla, đang cười, hai tay giơ ra phía trước. Chắc chắn tấm này do hung thủ chụp. Vì sao? Hắn muốn lại gần để đẩy cô xuống dưới phải không?

Anh nhấn nút tắt chiếc máy ảnh đi rồi quăng nó lên chiếc tủ cạnh đó. Anh sẽ phải in mấy tấm ra rồi phóng to lên. Chắc chắn điểm đó hay hành động gì của Kayla đã khiến tên giết người này manh động.

Anh nhìn đồng hồ, rồi tháo nó khỏi tay. Trước mắt vẫn còn một thử thách nữa. Ian ngừng lại trước tấm gương, cúi về phía trước để xem xét kỹ hơn. Đôi mắt xanh lá cây nằm giữa hàng mi màu nâu sậm, mái tóc nâu được húi sát để khỏi xoắn tít lên. Một khuôn mặt khác bỗng xuất hiện, đè lên khuôn mặt của chính anh, với lọn tóc xoắn phía trên đôi mắt ngái ngủ.

Không. Con trai anh không phải là thử thách. Anh sẽ cố gắng, sẽ tìm mọi cách, kể cả phải xem những kênh truyền hình ướt át để tìm kiếm hình tượng một người cha tốt.

Cả đời Ian đã lãng tránh cha mình, và anh không muốn sự việc ngày trước sẽ tái diễn với chính con trai mình.

Ian bật vòi nước, xoay người để hai bắp vai hứng lấy luồng nước nóng đang tuôn xuống. Trẻ con cũng giống như động vật - hành động theo bản năng, hoang dã, chưa bị ảnh hưởng bởi những sức nặng của xã hội. Làm một khuôn mặt sợ hãi cho trẻ con xem, nó sẽ nhận ra ngay và sẽ xông vào trận.

Ian bước ra khỏi buồng tắm, mặc quần bò, chiếc áo phông dài tay cùng một cái áo sơ-mi vải thô lên người, xỏ chân vào đôi giày đi bộ nhẹ hơn đôi trước, rồi vớ lấy chiếc ví. Anh vẫn còn kịp ghé qua cửa hàng nhỏ ở cạnh khách sạn để mua gì đó cho Travis.

Thằng bé vẫn còn trong tuổi có thể dễ dàng được.

Anh nhặt ra một chiếc tàu hỏa đồ chơi có mấy cái bánh vừa lăn vừa kêu lách cách. Nhân viên bán hàng gói nó vào giấy mỏng, rồi Ian đi tới nhà Meg để dự bữa ăn tối quan trọng nhất đời anh.

Anh lái xe qua trung tâm Crestville, đến con đường quê dẫn ra ngoài thị trấn thì phải bật đèn pha. Ian có thể hình dung ra Meg ở chốn này, nhưng đêm đến chắc cô sẽ cô đơn lắm.

Chẳng phải anh ngại ngần, không muốn làm tan biến cảm giác đó trong cô. Cô có còn cảm xúc mãnh liệt như anh bây giờ không? Hôm nay, mỗi lần chạm tay cô, mỗi lần thấy mùi hương ngọt ngào của cô, đầu anh lại lẩn quẩn nghĩ đến những chuyện không đâu trong khi cả cơ thể rạo rực.

Cái tin động trời về Travis ngày hôm nay đã làm chai sạn mọi ý nghĩ đó, nhưng chỉ được một giờ. Anh đang đùa với ai kia chứ? Anh đã lên giường với người phụ nữ chỉ mười phút sau khi cô ta lấy hết tiền bạc của anh và bỏ lại anh sống dở chết dở. Cô đã ngấm vào máu của anh rồi.

Cứ mỗi lần đến gần một hòm thư, Ian lại lái thật chậm, soi đèn pha để nhìn địa chỉ cho tới khi tìm thấy số nhà cô ánh lên trong bóng tối. Anh bẻ lái vào đường đánh xe rải sỏi, đỗ ngay cạnh chiếc SUV màu bạc của cô. Chiếc đèn ở hiên nhà tạo thành một hình vòng cung vàng rực ngay trước cửa, những luồng sáng khác chiếu qua các khung cửa sổ. Cô đã dựng một căn nhà ấm cúng cho Travis, khác hẳn ngôi nhà nguy nga nhưng lạnh lẽo của cô thời nhỏ, cùng những ngôi trường nội trú khép kín.

Anh tắt máy, rướn người qua ghế để lấy quà cho Travis, rồi bước ra khỏi xe. Lúc này, Ian mới chết sống.

Không gian yên tĩnh của buổi tối bao trùm, nhưng tóc gáy Ian dựng đứng. Anh căng tai để nghe lại tiếng động đó lần nữa, hai cánh mũi nở ra.

Thế rồi anh nghe thấy, tiếng cành cây gãy và lá mùa thu khô kêu sào sạo dưới những bước chân rón rén. Anh nhìn một bụi rậm thấp và tối nằm xa căn nhà tràn ngập ánh sáng và hơi ấm của Meg. Có tiếng sột soạt trong một bụi cây.

Có thể là con gì đó. Ian bước hai bước về phía hiên nhà, tiếng động cũng nổi lên rõ hơn như thể con gì... hoặc ai đó vừa tháo chạy.

Tán cây kêu rầm rắc rồi lung lay mạnh. Ian giật mình, anh chồm về phía trước, đâm thẳng ra phía sau căn nhà, rồi khựng lại cạnh bụi cây thấp, mắt anh lúc này đã quen với bóng đêm.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Ian thấy như từng hơi thở đang thiêu cháy buồng phổi. Anh nghiêng đầu nghe ngóng, nhưng chỉ có hơi thở đứt quãng của anh và vài tiếng dế băng quơ vọng lại. Chắc anh đã làm con vật đó sợ. Ian lắc đầu rồi quay về căn nhà, nhưng rồi có một vật đập vào mắt anh.

Anh với tay kẹp lấy một mảnh khăn len màu đen dùm đó treo lơ lửng trên một cành cây. Anh quần nó quanh ngón tay rồi đưa sát lên mắt.

Con vật vừa rồi đánh rơi một chiếc khăn len đan tay.

6. Chương 6

Meg chỉnh lại bông hoa ly cuối cùng trong bình hoa rồi hít hà mùi hương thoang thoảng. Cô chuẩn bị bữa ăn này cứ như đây là buổi hò hẹn đầu tiên, chứ không phải cuộc hội ngộ của hai cha con lâu ngày không biết mặt.

Ian có sợ khi thấy mấy bông hoa này không, rồi cả mấy cây nến, và ánh mắt khao khát không biết e dè của cô nữa?

Cô phủ hai tay vào nhau, quay sang bé Travis đang lơ lơ lật các trang của một cuốn truyện tranh. Cậu bé vẫn còn ngái ngủ. Meg chỉ được phép nghĩ đến mục đích chính của bữa tối này thôi. Cô cúi xuống, thổi tắt hai ngọn nến đang lung lay trên bàn.

Bất chợt, một cử động trên cửa sổ bếp làm Meg chú ý. Thấy tấm rèm cửa lay động trên bồn rửa, cô lê đôi dép đi trong nhà đến chỗ cửa sổ để khép nó lại. Meg đang kéo tấm kính thì giật mình vì thành linh nó tự sập vào.

Ánh mắt kinh ngạc của Meg nhìn thẳng vào hình ảnh phản chiếu của chính cô, hơi thở phả lên làm mờ lớp kính. Hình như cô vừa thấy mặt ai đó ở cửa sổ, nhưng chắc là phản chiếu của cô thôi, chứ Ian vòng ra sau nhà làm gì, trong khi cô đã bật đèn phía hiên trước cho sáng rồi.

Cô mở tủ lạnh, lấy ra một chai rượu vừa làm mát, muốn làm một ly trước khi Ian xuất hiện trên bậc cửa. Bỗng có tiếng gõ, làm chai rượu lấm tấm nước suýt tuột khỏi tay Meg. Chuyển viếng thăm này làm cô căng thẳng quá.

Meg nhìn xuống đôi dép bông xù xì dưới chân, hốt lên. Có lẽ không nên làm quá đến nỗi phải dùng nến, nhưng cũng chẳng thể ăn mặc tuềnh toàng thế này được.

Travis ngó lên từ sau quyển sách, “Mẹ ơi, có khách”.

“Ừ, mẹ biết rồi, con yêu. Đợi mẹ một chút”. Meg vội vàng chạy vào buồng ngủ, đá đôi dép qua một bên rồi xỏ đôi guốc vào.

Lúc cô quay ra phòng khách, Ian đang vừa gõ ầm ầm lên cửa vừa gọi tên cô. Travis đã lăn khỏi ghế rồi chạy một mạch ra, với lấy nắm đấm.

Ian làm sao thế? Meg bế xốc Travis lên, nhòm qua lỗ kính để xem vị khách cuống quýt đang thở hổn hển ngoài kia có đúng là chồng mình không, sau đó mới nhấn chốt an toàn và mở cửa ra.

Ian nhìn từ đầu đến chân như muốn xác minh đúng là Meg đang đứng trước mặt mình, rồi đưa tay gỡ đầu, “Em làm gì lâu thế?”

“À, em đang dỡ tay. Anh sao vậy?” Cô mở toang cánh cửa rồi mời anh vào nhà, sau đó đặt Travis lên thảm.

“Không có gì. Chỉ thấy em lâu quá thôi”. Anh dứt một tay vào túi nhưng lại lập tức bỏ nó ra.

Chắc anh cũng bồn chồn chẳng kém gì cô trước buổi gặp mặt ngày hôm nay. Hình như trên trán anh còn có giọt mồ hôi nữa kìa, trong khi ngoài trời chắc chắn nhiệt độ chỉ dưới hai mươi.

“Con thế nào rồi?” Ian quỳ xuống thăm rồi chạm nhẹ đầu ngón tay lên cằm Travis, “Cái sẹo chiến còn đau không?”

Travis cười ngoác miệng, tay trở trở vào má, “Sẹo không đau”.

Ian cười to, tiếng cười làm Meg cũng thấy nhột nhột lây. Mang tiếng sợ trẻ con, nhưng giờ anh đã làm chủ được nỗi sợ hãi đó.

“Sẹo không đau à? Chắc mẹ con phải có tới vài cái đấy”. Ian khép rồi mở các ngón tay theo hình mở vệt.

“Này”. Cô thúc gối vào lưng anh, “Đừng làm hỏng hình tượng hoàn hảo của em trong Travis thế chứ”.

Ian đứng thẳng dậy, nhướn mày, “Anh cũng có thời tương vậy”.

Nụ cười trên mặt cô đột nhiên tan biến. Ian sẽ không bao giờ tha thứ cho cô, “Ian, em đang cố sửa sai, em đang làm đây mà”.

Anh xoa xoa tay lên cái cằm mới cạo, “Meg, điều đó anh biết chứ, nhưng em đã giáng cho anh một đòn quá đau. Em nói với anh ngay lập tức vì không còn cách nào khác, vì anh xuất hiện trở lại quá đột ngột, và lại tình cờ nghe được một cú điện thoại của em”.

* * *

Anh đã bắt thóp được cô, lẽ ra Meg phải liên lạc với anh bằng được, nhưng sự tự ái trong cô đã chiến thắng và ám ảnh, khiến cô không muốn tiếp tục nữa. Nghĩ vậy, Meg cắn môi.

“Anh đói chưa?”

“Sắp chết đói rồi. Travis có ăn cùng chúng ta không?”

Cô khoát tay chỉ chiếc ghế ngồi của Travis đã kéo lên tận mặt bàn, “Nó chuẩn bị ngồi ghế nâng được rồi. So với bọn trẻ cùng lứa thì Travis khá cao”.

“Em có ảnh hồi con còn bé không?”

“Nhiều lắm, anh muốn lấy bao nhiêu cũng được”. Meg đột ngột ngừng lại. Vậy là lúc anh rời xa họ, cô sẽ đưa ảnh hồi Travis mới sinh cho anh?

“Ôi, suýt nữa quên mất”. Anh chìa cái gói vẫn kẹp bên hông suốt từ lúc vào trong nhà, “Anh có quà cho Travis này”.

Travis thấy cái gói, liền xòe tay ra, “Cho cháu”.

Meg đảo mắt ngán ngẩm, “Anh đừng để ý Travis. Hai mẹ con chưa học đến phần quy tắc xã giao, mới đang tập không vứt thức ăn ra đầy bàn thôi”.

“Cứ từ từ, từng thứ một”. Ian đặt gói quà vào hai bàn tay Travis trong khi Meg nhắc nhở thằng bé nói “Cảm ơn bố”. Thằng bé lặp lại qua loa cho có lệ.

Travis xé lớp giấy mỏng rồi hét lên thích chí khi cầm con tàu gỗ trong tay. Nó lấy ngón tay xoay bánh xe rồi cười sặc sụa khi nghe thấy tiếng lạch cạch.

“Hay quá nhỉ! Nào Travis, con phải ăn tối xong mới được chơi con tàu mới nhé”. Cô gỡ món đồ chơi khỏi tay thằng bé rồi nói, “Mẹ sẽ để nó lên bàn cạnh chỗ con”.

Trong lúc Meg bế Travis lên chiếc ghế cao, Ian treo áo lên móc rồi đi vào bếp, “Còn gì nữa không?”

“Anh mở hộ em chai rượu trên quầy rồi rót ra hai ly nhé”. Sau khi đặt thằng bé ngồi vững, cô lách qua Ian trong gian bếp hẹp rồi mở tủ lạnh, lôi ra một tô sa-lát cùng hai chai sốt đặt sau cánh cửa. Sau khi đặt chúng lên bàn, Meg xúc ít nước sốt cay trong nồi bắc trên bếp ra một cái bát bằng gốm rồi mang ra bàn.

“Em có điêm không?” Ian chỉ vào hai cây nến trên bàn, “Nếu không sợ Travis làm sao”.

Meg nín cười, “Diêm em để trong ngăn kéo đầu tiên bên phải trên đường vào bếp ấy. Travis không với được hai cây nến đó đâu, nhất là khi nó còn bị buộc vào ghế nữa. Anh lấy hộ em túi bánh ngô luôn nhé”.

Ian thả cái túi đựng bánh lên giữa bàn, thấp nền rồi đọc nhãn chai rượu, “Rượu trắng với món cay à? Không biết bố em sẽ nói gì nhỉ?”

Meg cười mũi, “Ai thêm quan tâm...”. Cô liếc sang chỗ Travis, lúc đó đang mãi nghiền nát bánh ngô trong đĩa.

“Xin lỗi, anh không nên nhắc tới chuyện đó”. Anh đổ thêm ít rượu vào cốc của cô dù Meg đã nhắm một ngụm, có lẽ vì muốn đền cho cô vì đã nhắc đến ông bố, làm Meg mất ngon.

Cô uống một ngụm, rồi xúc đậu cùng mấy miếng thịt nhỏ lên đĩa của Travis, cho thêm mấy miếng cà rốt nấu nhừ.

“Có cay không con?” Ian lấy đĩa gỗ lên thành ghế của Travis.

Meg thích Ian nhìn thẳng vào mắt đứa bé mà nói chuyện, chứ không phải gượng gạo ngược qua đầu nó. Travis cũng vậy, dù nó không hay nói, nhưng cũng rất thích thú nhìn Ian.

Travis lặp lại, “Cay!”, rồi nhét thêm đậu vào mồm.

“Nó trả lời anh rồi đấy”. Meg cười lớn, đó là lần đầu tiên trong cả buổi tối cô thấy mình đỡ căng thẳng đến vậy.

Họ uống thêm vài ly rượu, sau đó Ian cùng Travis sa vào một cuộc đàm đạo về màu sắc, cuối cùng hai bố con bắt đầu huyền thuyên, Ian còn bảo Travis có cái mặt xanh lét.

Suốt hai năm qua, Travis đã gặp nhiều người đàn ông, phần lớn là đồng nghiệp của Meg, dạo này còn có Pete Cahill, nhưng nó có vẻ nhận thấy ở Ian có điểm gì đặc biệt. Có phải do quan hệ huyết thống không? Chắc không phải, vì Ian đâu có cảm nhận được yếu tố đó với cha mình.

Chỉ có một mình Ian thôi.

Thấy Travis bắt đầu cựa quậy, Meg chùi cái mặt với đôi tay đỏ hoe choét cho con rồi bế nó ra khỏi ghế. Cô đưa chiếc tàu cho nó rồi đặt thẳng bé lên sàn, để bên cạnh một cốc sữa nhỏ.

Tiếng bát đĩa lanh canh chứng tỏ Ian đã dọn xong bàn. Riêng về khoản này, anh là một người chồng lý tưởng, vì không chịu nổi thói bừa bộn. Cô cũng gom nốt phần thức ăn thừa trên bàn rồi vào bếp cùng anh.

Anh huých vào hông cô, “Lại giống hồi xưa nhỉ?”

“Lúc ở nhà anh lúc nào cũng đỡ dần vợ”.

“Ôi chà!”. Ian bỏ nốt cái đĩa vào máy rửa chén, rồi chùi tay vào chiếc khăn lau, vò nhàu nó, “Chính vì thế nên em không nói cho anh biết em có thai đúng không?”

Cô thở dài, hất tóc ra sau vai, “Ian, em có cả tỉ lý do. Vào lúc đó, lý do nào cũng chính đáng cả. Giờ trông thấy anh chơi với Travis, em mới biết em đã phạm phải sai lầm, rất lớn”.

Lớn đến nỗi suýt nữa cô đã mất hết cơ hội quay trở lại với chồng. Cô khoanh tay trước bụng, nghĩ lại và không hiểu làm sao ý nghĩ đó có thể luồn lách được vào đầu. Cô chưa bao giờ hy vọng sẽ được đoàn tụ với Ian, dù có kể với anh về Travis. Có lẽ cô biết một khi nói ra cái tin động trời ấy, anh sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho cô.

“Thôi, không nhắc nữa”. Anh giơ hai tay lên, tỏ vẻ cầu hòa, “Anh không trách móc em nữa, mà chỉ tận dụng những gì anh có và dành thời gian cho con trai thôi”.

Anh thả chiếc khăn lên mặt bếp rồi sà xuống sàn với Travis. Meg để hai bố con với nhau, còn mình đi lau dọn bếp. Cô kiểm tra lại chốt cửa sổ trên bồn rửa. Bình thường, Meg muốn có ít không khí trong lành, nhưng hôm nay bên ngoài tối đen như mực, mây là là bay che khuất mảnh trăng nhỏ xíu.

Cô tự nhiên rùng mình rồi gõ cái nút trên máy rửa chén. Tiếng rên rĩ của thẳng bé báo hiệu đã đến giờ đi ngủ.

Meg cúi xuống cạnh con, đưa tay xoa xoa lên mái tóc màu cà phê của nó. Không biết sau này nó có sậm màu như tóc Ian không nhỉ? “Hình như có người một lử rồi”.

Ian ngả ra sau, hai tay chống lên nền nhà, “Hay ghê. Tưởng đang nói mình chứ”.

“Lúc bọn trẻ con mệt, chúng nó thường quậy lắm, ít ra Travis là như vậy”. Cô véo mũi thẳng bé một cái, “Đến giờ đi ngủ rồi. Con chúc... bố ngủ ngon đi?”

Travis bò lên người Ian, đẩy anh nằm sấp xuống, rồi nhảy chồm chồm trên đó, làm Ian phải rên lên, “Bố là ngựa à?”

Travis cười khúc khích, nằm rạp xuống, rúc cái đầu nhỏ xíu vào bộ ngực vạm vỡ của Ian. Ian tần ngần vuốt khê lên mái tóc lơ thơ của thẳng bé, xoắn một lọn tóc xoắn quanh ngón tay, “À, cũng bị tóc xoắn à”.

“Bị là thế nào? Ai cũng thích tóc con đấy”. Meg cù lên má Travis, “Ngủ được chưa con?”

Travis gật đầu, Meg liền nhấc đứa bé khỏi người Ian. Lúc Meg xốc nó trên hông, Travis giơ tay ra vẫy, “Bố ngủ ngon!”.

Meg nghẹn ngào, phải chớp mắt để nước mắt khỏi trào ra.

Ian cũng vậy lại, “Travis cũng ngủ ngon nhé!”.

Lúc Meg đánh răng, thay quần áo xong cho Travis, nó đã ngủ gà gật. Cô đặt nó vào chiếc giường mới to hơn. Giường cho trẻ biết đi, còn cả ghế nâng nữa, Ian đã không chứng kiến được chuyện này.

Thật đáng thương cho tính sợ sệt của cô!

Cô đá đôi guốc ra, đi tắt không vào phòng khách, thấy Ian đang cầm cốc nước, còn tay kia đang cuốn vật gì đó.

Cô cũng rót một cốc rồi ngồi xuống đầu kia chiếc ghế, “Anh hợp với Travis lắm, rất thoải mái chứ”.

Anh nhếch mép cười, “Cũng may anh không phải nói chuyện với nó”.

“Em không biết.” Cô khoanh chân lại, “Nhưng câu chuyện về màu sắc nghe sâu sắc lắm”. Meg nghiêng đầu nhìn sợi len anh quấn quanh ngón tay, “Gì thế kia?”

Anh thả nó ra rồi kẹp giữa hai đầu ngón tay, giơ lên, “Anh tìm thấy ngoài kia”.

“Hả?” Cô nhăn mũi, “Thế mà cũng nhặt lên sao?”

Ian kéo căng sợi len rồi lấy ngón cái gảy lên nó, “Lúc đi lên thêm nhà, anh nghe có tiếng động trong bụi rậm”.

Meg giật mình, tim đập thình thịch. Cô đảo mắt ra phía cửa sổ bếp, “Trong bụi cây sau nhà phải không?”

“Ừ. Anh nghĩ chỉ là con gì đó, dù có linh cảm không lành lắm. Tiếng động nghe có tính toán, chứ không thể là ngẫu nhiên được”.

“Tính toán như thế nào?”

“Sột soạt. Im lặng. Cành cây gãy rãng rạc. Im lặng. Rồi lúc anh đi vòng ra sau thì tự nhiên ồ ạt, Nếu nghe thấy tiếng xe ô tô và nếu đó là con vật thì nó đã phải cong đuôi chạy từ lâu rồi”.

Meg khoanh tay lại, các ngón tay bầu chặt vào bắp tay, “Anh ra tận phía sau?”

Anh gật đầu.

Tim Meg đập nhanh đến nỗi tai ù đi, “Thế rồi anh tìm thấy cái này à?”

Ian thả sợi len lên chân cô. Nó như thiêu đốt qua lớp vải bò vậy, “Có phải của em không? Có thấy quen không?”

Cô lấy hai ngón tay cầm nó lên, sợi đan rất thô, “Cứ như nó bị tuột ra khỏi khăn hay găng len ấy nhỉ?”

“Anh cũng nghĩ thế”.

“Anh nghĩ có người ở đó?”

Anh nhún vai, cẩn thận né tránh ánh mắt của cô, “Có thể đã từng tới đó. Mọi người có hay đi qua bằng đường ấy không?”

Cô nuốt khan rồi lắc đầu, “Lối đó dẫn ra chỗ đồng không mông quạnh, hoặc nhà hàng xóm thôi. Nhưng nếu muốn đến thăm ai ở đây này thì mọi người hay đi đường chính ngay trước cửa, chứ không luồn qua bụi cây ở phía sau”.

Ian chìa tay, đón lấy sợi len từ tay Meg đang làm đầu ngón của cô nóng lên, “Thế nên anh mới đâm lên cửa nhà em đúng không?”

“Meg, chỗ này tối và hẻo lánh quá”.

Cô siết hai tay trên đùi để khỏi run lên, “Hình như em cũng thấy mặt ai ở cửa sổ bếp ngay trước lúc anh đến”.

“Cái gì?” Anh bật dậy, đầu gối va vào cạnh bàn, làm nước trong cốc sánh ra ngoài.

“Em đang dọn bàn thì thấy rèm cửa động đấy. Lúc em ra đóng cửa thì hình như có thấy mặt ai đó”.

“Sao em không nói gì?”

“Em lại nghĩ do em tưởng tượng ra. Sao đến giờ anh mới kể về tiếng động sau nhà với sợi len này?”

Anh nhào về phía trước, hai tay chống lên đầu gối, “Nếu thực sự là nguy hiểm thì cũng tạm thời hết rồi. Anh không muốn làm hỏng bữa tối, cũng không muốn làm em hay Travis sợ. Còn nữa”, nói đoạn, anh chỉ vào tủ quần áo cạnh cửa ra vào, “Anh có vũ khí trong túi áo khoác kia”.

“Họ vẫn chưa tìm ra du khách người Đức”. Meg co chân lên rồi ôm lấy gối thật chặt.

“Thế còn phòng khách sạn? Xe hơi?”

“Em không biết phòng khách sạn của anh ta. Nhưng cái xe vẫn đỗ trong bãi ở dưới chân núi. Bên CIA đã tìm ra danh tính của anh ta chưa?”

“Điệp viên từ Denver xuống đã kiểm tra hết một lượt các du khách đăng ký với công ty du lịch Núi Rocky rồi. Không trúng gì cả. Nhưng có khả năng Hans đã sử dụng danh tính của người khác”.

“Hay quá nhỉ!”. Cô nhắm mắt, ngả đầu ra sau.

Những ngón tay rắn chắc của anh siết lấy đầu gối Meg, “Meg? Tối nay anh không muốn để hai mẹ con ngủ một mình”.

Cô choàng mở mắt. Suốt cả tối, Meg đã rất mong được nghe những lời này, nhưng không phải trong tình trạng hiện nay, vì như vậy là Ian cảm thấy bắt buộc phải ở lại cùng cô. Anh luôn làm tròn bổn phận của mình, nhưng Meg không cần Ian theo cách đó.

“Em nghĩ hai mẹ con em không sao đâu, Ian. Chúng ta còn không chắc thực sự có người lảng vảng quanh đây. Chúng ta chỉ có một mẫu len và một cái bóng trên cửa sổ, mà để lại là bóng của em”.

Tay anh tuột khỏi chân Meg, “Anh không thích thế này”.

“Với lại em cũng có súng và biết dùng súng. Hiện thời em không lắp đạn, khóa kỹ để bảo đảm an toàn cho Travis, nhưng nếu cần cũng có thể lấy ra”.

Ian lạnh lùng nheo mắt, còn Meg dựa lưng vào tấm đệm trên chiếc ghế “Sao em cứ đẩy anh ra xa thế Meg? Anh ngủ ở đây được mà, chứ có định ngủ cùng em đâu. Bây giờ không phải chỉ vì em nữa, mà còn vì con. Anh ở lại để bảo vệ nó”.

Lời nói của anh vỗ thẳng vào mặt Meg. Cô cúi gầm, để tóc rũ xuống, che đi đôi gò má đang nóng bừng. Câu trả lời của anh rất rõ ràng: Anh cần đứa con, nhưng không cần cô, “Anh ở lại cũng được”.

Anh thở dài đánh thượt, luồn một ngón tay vén tóc cô lên, rồi vuốt lên vành tai cong, “Meg, anh xin lỗi. Anh căng thẳng quá”.

Ian chưa bao giờ dễ nổi nóng, một khi thấy nó sắp sôi sục, anh lập tức dìm nó xuống ngay. Cả đời anh đã chứng kiến quá nhiều cơn thịnh nộ và bạo lực, nên không muốn một lúc nào đó anh bị nó hoàn toàn xâm chiếm. Meg cũng hiểu khi biết mình còn có một đứa con, Ian đã không thể kiềm chế nổi.

Cô né khỏi tầm tay anh rồi đứng dậy, “Để em đi lấy chăn và gối cho anh. Chắc anh phải ngủ ở đây thôi, vì nhà chỉ có hai buồng ngủ”.

“Anh đã từng ngủ ở những nơi khó chịu hơn nhiều”.

Cô với lấy chiếc chăn dự trữ trong tủ đựng đồ ở hành lang, cùng một chiếc gối trên giường của mình, ôm hết vào lòng rồi quay trở ra phòng khách. Lúc này Ian đã tháo giày và đang giật chúng ra khỏi chân.

Cô thả đồng chắn màn xuống một đầu ghế, “Anh nghĩ vị khách không mời tối nay có dính dáng gì đến vụ việc trên núi lúc này không?”

“Không biết”. Anh giữ chân ra rồi nhặt hai cốc nước trên bàn lên, “Nếu anh chàng Hans vẫn mất tích, anh ta có thể xuất hiện ở bất kỳ đâu. Chắc chắn anh ta cũng sẽ biết em là ai, có khi còn tưởng em đã nhìn thấy được điều gì nữa.

“Em hy vọng là không”. Cô nói, hai tay ôm lấy người. Meg đã leo trên những con đường mòn đó biết bao nhiêu lần, chưa từng biết sợ thú vật hay cây cỏ. Nhưng một con người đã làm cô lạnh toát cả sống lưng.

Ian sải một bước dài qua chiếc bàn rồi ôm lấy cô, làm Meg ngỡ ngàng đến mức không nói năng hay cử động gì được. Khi anh vuốt lên đuôi tóc, Meg như tan chảy... nhưng chỉ suýt thôi.

“Lẽ ra anh không nên đi “tua” của em. Chúa chứng giám, anh không cố ý kéo em vào vụ này đâu”.

“Có lẽ đó là số phận rồi”. Cô áp má lên ngực anh, chỗ trái tim đang đập đều đặn và mạnh mẽ, “Anh đã tìm thấy con trai mà”.

Anh lướt môi trên tóc Meg, rồi mới thả cô ra, “Số phận”.

Trước khi Meg mù mịt đến nỗi phải van nài anh hôn cô rồi đưa cô lên giường, cô áp tay lên ngực anh rồi loạng choạng lui lại phía sau. Anh đỡ lấy cánh tay Meg, nhưng chỉ ngần ấy động chạm cô cũng không chịu nổi, nếu Ian không có ý định tiến xa hơn.

“Em đi ngủ đây, sáng mai còn dẫn đoàn nữa”.

Ian định nói gì đó, nhưng suy nghĩ thế nào, lại thôi. Anh nhún vai, “Anh sẽ ở đây nhé”.

Meg khập khiễng quay đi.

“Cảm ơn em vì bữa tối, và vì đã để anh được ở bên Travis”.

Cô ngừng lại, nhưng không quay ra nhìn anh. Meg đi vào hành lang, rồi nói với ra sau, “Đừng bao giờ cảm ơn em vì chuyện đó”.

Meg thay đồ ngủ rồi mò vào phòng tắm để đánh răng, rửa mặt. Lúc ngó ra ngoài cửa, cô nghe thấy tiếng thở nặng nề của Ian. Cô chưa từng thấy ai ngủ nhanh như anh.

Vì quyết định sẽ dẫn đoàn leo núi ngày mai, cô xỏ chân vào đôi dép bông rồi rón rén đi vào bếp, tiến tới cánh cửa dẫn xuống nhà để xe xây ngay bên cạnh. Cô muốn kiểm tra lại ba lô để sáng mai có thể đi luôn.

Cô mở chốt ở trên cửa, bước xuống hai bậc thang dẫn vào ga ra ô tô, rồi bật đèn lên. Không khí lạnh bua vây lấy người Meg, làm cô run rẩy trong bộ quần áo ngủ mỏng manh. Cô rón rén đi qua chiếc xe ba bánh mới của Travis mà đáng ra sáng nay nó phải đậu ở nhà trẻ, dùng mũi dép gạt mấy quả bóng sang một bên.

Có thứ gì kêu lạo xạo dưới chân Meg. Một luồng gió thổi tung tóc cô. Meg nhíu mày rồi quay đầu sang bên.

Cô há hốc miệng, hét lên một tiếng kinh hoàng, lẫn vào tiếng gió đang rít lên từng chập.

7. Chương 7

Ian vùng dậy. Cây mạn trụ lá ở phía trước nhà đang gõ những cành cây vào cửa sổ. Anh chống tay lên gối, vặn mình, vắt chân qua thành ghế. Cỡ người cao gần mét tám lăm như Ian, giờ phải nằm trên chiếc ghế có mét tám thật không dễ chịu chút nào. Giờ anh còn tỉnh ngủ nữa.

Sao tự nhiên Ian lại thức dậy? Mọi khi anh ngủ say như chết, trừ khi... Anh nín thở. Tiếng gió đang gào thét bên ngoài, còn trong nhà hình như cũng vừa có tiếng thét.

Anh lồm cồm ngồi dậy trên chiếc giường chật hẹp, lấy khẩu súng đặt dưới chân ghế rồi loạng choạng đi ra sau nhà. Cửa phòng Travis mở toang, nhưng thằng bé vẫn đang ngủ ngon lành, hơi thở nhẹ và đều đặn. Ian lảo đảo đi qua hành lang, tới phòng Meg rồi giật mình quay lại phía sau.

Meg chạy trong hành lang tối, tay chìa về phía trước “Ian? Ian?”

“Anh đây”. Anh nắm lấy tay cô, rồi giắt súng vào cặp quần, “Anh đây”.

Cô dứt một tay ra rồi chỉ vào phòng khách, “Nhà để xe. Có người đột nhập vào nhà để xe”.

Ruột gan Ian quặn lại. Đáng lẽ lúc đến đây, thấy có người lảng vảng, anh phải kiểm tra toàn bộ căn nhà mới phải, “Hắn còn ở đây không?”

“Ôi Trời, em hy vọng là không”. Cô nhòm vào phòng Travis, kiểm tra cửa sổ rồi mở toang cánh cửa ra vào, “Em thấy cửa sổ vỡ, em sợ quá, đứng đó một lúc rồi mới chạy ra được. Vội quá, còn suýt tuột đôi dép nữa”.

“Lúc này em có hét không?” Anh quàng qua vai Meg, dẫn cô trở lại phòng khách, “Anh nghe như có tiếng thét”.

“Có, là em đây”.

Thấy Meg rùng mình, Ian ôm sát cô vào người rồi ân cô ngồi xuống chiếc giường bừa bộn của mình. Anh rút súng lên ngang ngực, đừng đưa nó bên hông, “Nhà xe ở phía nào?”

Cô hết nhìn khẩu súng rồi nhìn anh, sau đó chỉ ngón tay không hề run rẩy chút nào về phía bếp, “Qua cánh cửa kia kia. Lúc anh vào, sẽ thấy cửa sổ vỡ bên tay phải của nhà để xe”.

Thình lình Meg thốt lên, làm Ian suýt nữa bắn vào lò vi sóng, “Anh đi chân đất phải cẩn thận, trên sàn toàn mảnh kính vỡ thôi”.

Ian thở phào, ngồi xuống mé bàn rồi xỏ chân vào đôi rất dày, “Thế này chắc sẽ không sao”.

Anh nhẹ nhàng đi qua sàn bếp lát gạch hoa, gạt chiếc chốt ra trong khi Meg đứng thập thò ở cửa ra vào, “Công tắc đèn ở bên tay phải nhé”.

Anh bật đèn lên rồi nhìn quanh nhà để xe. Meg không cất ô tô vào đây, nhưng căn phòng nhỏ chất đầy dụng cụ leo núi và dã ngoại cùng đủ loại đồ chơi, thậm chí còn có một chiếc thuyền độc mộc treo trên xà nhà nữa.

Nếu có người, chắc cũng không biết trốn vào đâu. Ian nhảy xuống hai bậc thang, lẹ làng đi băng qua sàn nhà vương vãi đồ chơi, bóng và giờ có thêm cả kính vỡ, ngồi xổm xuống chỗ mấy mảnh kính rơi xuống.

Kẻ đột nhập đã đập mạnh vào cửa sổ. Nếu dùng dụng cụ cắt kính sẽ tốt hơn nhiều, nhưng có lẽ tay này không nghĩ hành động của hắn cũng được coi là đột nhập tư gia bất hợp pháp.

Ian nhìn cái lỗ toang hoác, lồm cồm trên cửa sổ. Không ai có thể trèo qua một cái lỗ nhiều góc sắc như thế này, cũng không có đủ thời gian gỡ hẳn kính ra mà bò vào trong.

Có phải Ian đã làm gián đoạn công việc của hắn không?

Ruột gan anh thắt lại khi nghĩ đến cảnh anh không tới đây ăn tối, rồi ở lại. Giờ này hắn ta còn theo dõi căn nhà không? Hắn có định quay lại để làm nốt công việc còn dang dở không?

Hắn dám ư?

“Ian?” Giọng Meg lơ lửng trong không trung, vẻ sợ hãi lộ rõ trong đó càng khiến Ian căng thẳng.

“Không sao đâu. Không có ai trốn trong này cả, chắc hắn thấy khó tìm được chỗ nấp”.

Ian trèo lên hai bậc thang, tắt điện rồi khóa cửa cẩn thận. Cũng may Meg lắp cái chốt trong rất chắc chắn.

Meg đứng trong tư thế rất buồn cười, thập thò giữa phòng bếp và phòng khách, một chiếc dép xù giẫm lên chiếc kia, “Hắn đã vào trong chưa? Em không dám ở lại xem có thứ gì bị mất không”.

Ian cài lại chốt an toàn trên súng, rồi đặt nó lên bàn bếp, “Hắn không trèo qua cửa sổ, cũng chưa tháo lớp kính vỡ mắc lại trên khung. Chẳng ai trèo nổi qua đó đâu”.

“Ôi”. Lúc này đôi vai của Meg mới chùng xuống, “Anh nghĩ có phải hần muốn trèo vào không?”

Anh muốn ôm cô lần nữa, vì lúc này trông Meg thật yếu đuối trong bộ quần áo ngủ in hoa mềm mại cùng đôi dép xù hình con thỏ. Yếu đuối à? Cô ấy đã giấu biệt chuyện con trai của mày đấy.

Ian dụi mắt, “Anh cũng không rõ, Meg ạ. Khu này có hay bị phá phách không? Hay trẻ con nghịch ngợm chẳng hạn?”

“Anh nghĩ thế thật à?” Mắt cô mở to, “Trẻ con nghịch ngợm? Đừng lừa em nữa, Ian. Nếu anh đoán được rằng em đang bị tên khùng bố nào dòm ngó vì hần tưởng em biết hay đang có thứ gì trong tay thì cứ nói thẳng ra đi”.

Anh chống hai tay lên quầy bếp, rướn người ra phía trước, “Chỉ là trùng hợp thôi. Kayla bị chết, chúng ta ở lại để leo lên sau rồi có một anh chàng thích dòm ngó đập vỡ cửa sổ nhà em. Em thấy thế nào?”

“Cứ như em đã nhúng chân vào vụ này rồi ấy”. Cô đứng đưa bàn chân trước mặt, “Bất kể có đi dép bông hay không”.

Anh cười rồi đập tay lên mặt quầy. Anh yêu... mà không, thích Meg nhất ở điểm này. Cô có thể sợ, có thể đối mặt với một vực thẳm không đáy, nhưng vẫn vớt được một chút hài hước ngay cả trong trường hợp đó.

“Sáng mai anh sẽ đi một vòng quanh nhà xem vị khách của chúng ta còn để lại gì ngoài sợi len từ chiếc khăn của hần không. Anh vẫn không tưởng tượng nổi hần lại đi giặt tay đan”. Ian trở về chiếc giường tạm bợ, tiện tay véo cằm Meg một cái, “Đi ngủ đi”.

“Anh ngủ trên ghế có thoải mái không?”

“Vẫn thoải mái trước khi em hét lên”. Anh lột rất ra, rồi trùm chăn lên kín vai, “Ngủ ngon nhé Meg!”.

“Ngủ ngon”. Cô loạt soạt bước ra khỏi phòng. Một lúc sau, có tiếng cửa kéo kẹt vang lên. Ian đoán Meg đang kiểm tra phòng Travis thêm lần nữa.

Cô đã hội đủ những yếu tố thường thấy ở một người làm mẹ. Nhưng ngay lúc này, Ian không ứa nước miếng vì điều đó mỗi khi thấy cô cười hay chạm vào anh. Ian dấm lên gối thêm vài cái rồi úp mặt vào lớp vải bông mịn, hít một hơi sâu cái mùi ngọt dịu của hương hoa dại vẫn còn lưu lại từ người vợ anh.

* * *

Sáng hôm sau, Ian đang ngủ thì một con bọ bò ngang mặt làm anh tỉnh dậy. Anh đập tay mơ hồ rồi lại vùi mặt vào chiếc gối, cố níu lấy giấc mơ nóng bỏng về chuyện anh cùng Meg trên một cánh đồng đầy hoa dại.

Con bọ lại bò trên má, Ian giơ tay đập thêm cái nữa, làm... một tiếng cười khúc khích phát ra.

Có tiếng bát đĩa kêu lanh canh trong bồn rửa, “Travis, để bố ngủ đi con!”.

Ian mở một mắt, thấy một con người cũng màu xanh lá đang nhìn chòng chọc vào mình. Thấy anh ngáp, lập tức Travis thò một ngón tay nhỏ xíu vào cái miệng đang há hốc. Ian ngậm chặt miệng lại, lấy môi giữ ngón tay thẳng bé.

Travis hét lên nhưng vẫn không rút ngón tay ra, mà cù cù vào răng Ian. Ian thối phụt ra, nhắm tịt mắt, trề môi làm mặt xấu, “Eo ơi! Tôi suýt nuốt phải con bọ rồi”.

“Con bọ” lại cười khúc khích. Ian ngồi thẳng dậy, xóc nách thẳng bé rồi bế nó lên ghế, ngay cạnh anh.

Meg dựa một vai lên khung cửa dẫn vào nhà bếp, hai tay bưng một tách cà phê nghi ngút khói, “Nó làm anh thức à?”

“Không”. Ian luồn ngón tay qua những lọn tóc xoăn xoăn của con trai, còn mắt nhìn chiếc quần bò cùng ủng leo núi mà Meg đang mặc. Rõ ràng cô không định làm theo lời khuyên của anh, “Mà hình như cũng đến giờ dậy rồi thì phải”.

“Em vừa pha cà phê đặc nóng, đúng như anh thích. Còn mấy cái bánh xốp hương việt quất trên bếp, nước ép và hoa quả em để trong tủ lạnh nhé”. Cô hươ một tay ra sau, “Cứ tự nhiên. Em thả Travis ở nhà trẻ của Eloise, mẹ của Felicia ấy, rồi đi làm luôn”.

Nói đến đây, cô xốc lại vai, đứng thủ thế chân để cách nhau chừng hai bước. Ian biết không nên công kích vào lúc này, nhất là khi anh đã có cách xử lý riêng. Chẳng phải anh là điệp viên dưới quyền của một vị tướng tốt nhất trong toàn quân đội hay sao?

“Ừm, anh thích món bánh xốp ấy lắm”.

Suýt nữa Meg phun cả ngụm cà phê vào tách, “Em làm hồi cuối tuần trước. Nó đông cứng lại rồi, nên anh phải bỏ vào trong lò vi sóng một lúc”.

Travis trèo ra khỏi đồi anh rồi lon ton chạy đến chỗ cái ba lô nhỏ xíu có in hình một siêu nhân. Kiểu này Ian sẽ phải tìm hiểu đủ thể loại siêu nhân rồi.

“Anh biết dùng lò vi sóng”. Anh vươn vai, cái chần rơi khỏi người. Meg nhìn lướt qua khuôn ngực trần, ánh mắt của cô mịn như một chiếc lông vũ vừa chạm phải cơ thể Ian. Cảm giác khao khát làm cơ thể anh nóng bừng lên, truyền từ bụng xuống dưới nữa. Ngày trước, anh và Meg rất thích làm chuyện đó vào buổi sáng.

Ian hắng giọng rồi kéo tấm chăn ngang bụng, “Hôm nay em dẫn đoàn đi chạng nào?”

“Morningside”. Kể cả Meg có nhận ra cơ thể Ian vừa phản ứng với sự ham muốn mới trời dậy, cô vẫn không tỏ bất kỳ dấu hiệu nào, mà chỉ quay lưng đi vào bếp rồi thả chiếc tách xuống bồn rửa, “Hôm nay anh định làm gì?”

“Trước tiên anh kiểm tra cửa sổ trong nhà xe, cả xung quanh nhà nữa. Biết đâu anh chàng của chúng ta để lại thêm tấm cạc liên lạc nào thì sao”. Anh đứng dậy khỏi chiếc xô pha, giữ chăn cho phẳng rồi gấp nó lại, “Sau đó sẽ kiểm tra lại một lượt các du khách hôm qua”.

Meg tóm lấy quai chiếc ba lô rồi quăng nó lên vai, “Cảm ơn anh vì tối qua đã ở lại với em. Nếu sau khi anh đi, em mới phát hiện ra cái cửa sổ thì... ừm, chắc em đã đi đi lại lại cả đêm không ngủ được rồi. Có anh em thấy yên tâm hẳn”.

“Anh cũng mừng vì có thể làm cho em thấy vững dạ hơn”. Anh bước hai bước về phía cô, móc ngón tay cái vào hai cái quai ba lô đang ôm vòng qua hai bên ngực Meg, “Giờ em cũng không phải lo gì cả”.

Má cô đỏ dần lên, “Travis, lấy cặp đi con”.

Travis xách cái cặp rồi cũng quàng nó lên vai giống mẹ. Nó chạy vội tới chỗ hai người, ôm lấy chân Ian.

Ian bế nó lên tay, cả ba lô siêu nhân lẫn người, “Hôm nay đi vui con nhé. Đừng có thêm cái sẹo chiến nào nữa đây”.

Anh theo Meg ra cửa chính, vẫn bế Travis trong lòng, thấy tóc nó cọ lên cằm mình. Đến giờ, Ian vẫn còn ngỡ ngàng vì anh đã góp phần tạo ra sinh linh kỳ diệu này. Ai lại có thể hành hạ một tặng phẩm như vậy chứ? Sao bố mẹ anh có thể sống một mình?

“Để em bế con cho”. Meg đưa hai tay ra.

“Anh bế không được sao?” Ian không muốn thả thẳng bé ra chút nào, vì đột nhiên anh sợ, rất sợ rằng nếu đưa Travis cho cô, anh sẽ phải đợi thêm hai năm nữa mới được gặp nó.

“Anh có mặc đủ ấm để ra ngoài trời Colorado vào buổi sáng lạnh thế này không?” Cô trở tay vào bộ ngực và đôi chân trần của anh.

“Em nói cũng phải”. Anh ôm ghì thẳng bé một cái nữa, rồi đưa con cho Meg, “Cẩn thận đấy, Meg. Coi chừng khách từ Đức đến có cầm theo quạ nữa”.

“Anh cũng vậy”.

Ian khoanh tay trước ngực để chặn luồng khí lạnh đang cắt vào da thịt, làm anh sởn hết gai ốc. Anh nhìn theo từ lúc Meg buộc ghế của Travis vào sau xe cho tới lúc cô lùi chiếc ô tô ra khỏi đường lái. Đến lúc luồng khói cuối cùng biến mất, anh mới quay trở vào, khép cửa.

Ian cứ mặc tạm quần áo ở đây, khi nào về tới khách sạn tắm sau, nhưng phải ăn thêm hai cái bánh xốp vị việt quất kia đã. Anh rót một tách cà phê đen, nhấp nhấp một ngụm và quăng một chiếc bánh vào lò vi

sống. Sau khi ăn xong không chỉ một, mà những hai chiếc bánh nhúng đầy sốt lá phong, anh mặc nốt quần áo rồi vòng ra sau nhà để kiểm tra, mặc cho luồng không khí lạnh lẽo.

Cô sống gần vùng núi, nên đất đai khá lởm chởm, chỉ có cái sân lát gạch hoa phía sau là bằng phẳng. Cần có một hàng rào bao quanh nhà để tránh thú vật hay người không mò tận vào đây.

Ian bước tới chỗ cánh cửa sổ bị vỡ, kiểm tra nền đất bên ngoài. Một vài mảnh kính vỡ lấp lánh trên nền sân, còn lại đều rơi vào bên trong nhà để xe. Dù cao hơn mét tám, Ian cũng không thể nhìn vào bên trong, càng khó đu người lên gờ tường.

Anh kiểm tra kỹ cái sân sau, chỉ thấy một bộ bàn ghế gỗ cùng chiếc ô đang gấp lại. Hình như kẻ đột nhập dùng ghế để trèo lên cửa sổ, sau đó đẩy nó lại như cũ khi biết bị phát hiện.

Ian bước ra khỏi sân, đi theo lối mòn chạy dọc theo hông nhà, con đường này tối qua anh đã men theo. Lúc này, khó có thể xác định bụi cây nào đã giật đứt một sợi len từ chiếc khăn, nên anh kiểm tra tán cây bên trên để xem có cành gãy nào rơi xuống lùm cây ở dưới không. Chỉ có vài cành cây gãy, vài chiếc lá bị dầm nát và một vết chân to, còn ướm của anh trên nền đất.

Anh bỏ lại những cành cây đó rồi cúi xuống, chui vào tán lá rậm, bị cào, quệt từ bốn phía, nhưng Ian vẫn nhận ra một dấu chân còn mới và xiêu vẹo. Anh gạt cây sang bên rồi bám theo cho tới lúc bước ra một khoảng trống.

Một căn nhà khác cũng giống cái của Meg, mặt tiền cũng dẫn ra cùng con đường đó, mọc lên từ giữa vùng núi hoang sơ. Không có ai cản, nên Ian thò thân đi từ sân sau vòng ra phía trước căn nhà vốn là hàng xóm gần nhất của Meg.

Ian nhìn từ đầu này sang đầu kia của con đường. Kẻ đột nhập chắc đã đỗ xe dọc theo lối đi hay nhét nó vào sau ngã rẽ ở tí xa kia. Nhưng dù thế nào, tối qua Ian cũng đã để tuột mất cơ hội, trong khi kẻ bí mật không để lại thêm dấu hiệu nhận dạng nào. Giờ chỉ không biết Hans, tay du khách người Đức, có đeo khăn màu đen không.

Anh đi ngược theo con đường, về nhà Meg rồi vào trong, rửa hết bát đĩa cô còn để trong bồn, tráng luôn cả ấm cà phê. Xong xuôi, anh mới thu gom đồ đạc rồi ra ngoài.

Anh có thể tìm được chặng Morningside, leo nó, bám theo Meg, có thể làm nhanh hơn cả cô khi có một nhóm du khách lẻ mề nứu chân lại.

Ian đỗ xích chiếc xe thuê vào bãi đỗ của khách sạn anh ở. Chỗ này vào mùa trượt tuyết sẽ chật kín, nhưng Crestline vẫn đang ở thời điểm giao mùa giữa thu và đông nên chưa đón một bông tuyết nào. Chỉ bất tiện một nũi, các du khách đi leo núi và leo bộ đã xuống đây ùn ùn. Anh hy vọng một đoàn dân trượt tuyết không đổ xô tới rồi làm vấn đề thêm phức tạp.

Tất nhiên, từ lúc Meg đứng ra làm hướng dẫn viên cho đoàn, nhiệm vụ đã xuống dốc rồi. Nhiệm vụ thôi, chứ không phải cuộc sống của anh. Anh có một đứa con trai, nghĩ tới đây, Ian cười sung sướng, quên đi mọi lo lắng trong đầu.

Anh xóc chùm chìa khóa leng keng trong túi áo, vẫy tay chào nhân viên ở bàn tiếp tân rồi đi thang máy lên tầng ba. Chiếc xe đẩy của nhân viên phục vụ phòng để chinh ình ngay phía cuối hành lang, không có ai trông nom cả. Anh và Kayla ở hai phòng liền nhau. Khi đi qua phòng cô, anh nuốt khan. Ian và điệp viên từ Denver đã quyết định không công bố về cái chết của cô, điều này công ty du lịch Núi Rocky cũng không phản đối. Các du khách trong đoàn của Meg hôm đó có lẽ đã truyền tai nhau câu chuyện ra khắp thị trấn, nhưng chưa có ai chính thức xác nhận thông tin đó cả.

Ian rút tấm thẻ từ khỏi túi rồi nhét nó vào khe. Lúc đèn bật xanh, anh đẩy cửa ra rồi bật công tắc lên. Mũi anh phồng lên khi thấy mùi thuốc lá. Rõ ràng Ian đã đặt một phòng không hút thuốc, vì cả bố lẫn mẹ đều là tay nghiện hút nặng, nên mỗi lần ngửi thấy mùi này, anh chỉ thấy buồn nôn.

Anh nhìn khắp căn phòng, thấy một ngăn kéo tủ đã bị kéo ra, gổi vứt vung vãi, chồng tạp chí của khách sạn trải ra khắp mặt tủ kê tường. Một cơn ớn lạnh xộc đến, khiến Ian vội vã tóm lấy khẩu súng.

Anh từ từ bước tới, dùng mũi giày đẩy cửa phòng tắm. Nó tắc lại. Tim đập thình thịch, anh nhòm qua khe cửa.

Rõ ràng người nằm trên sàn nhà không phải do Ian bỏ lại.

8. Chương 8

Ian quỳ xuống, ấn hai ngón tay lên cái cổ mảnh dẻ của cô phục vụ phòng. Người cô vắt qua thành bồn tắm, miệng bọt biển vẫn nắm trong bàn tay đeo găng. Một dòng máu chảy vòng qua má, vào tận lỗ tai.

Dưới ngón tay, anh thấy mạch cô vẫn đập, hơi yếu nhưng còn đều đặn. Anh đỡ người cô từ thành bồn xuống, đặt nằm ngửa trên sàn, đôi chân dài lênh khênh thò hẳn ra khỏi cửa buồng tắm.

Anh bước qua người cô gái, vớ lấy chiếc điện thoại rồi quay số 911, sau đó gọi xuống bàn tiếp tân để mô tả lại sự việc cho người trực bên dưới. Anh này bắt đầu lắp bắp, Ian thấy sáng suốt vì đã gọi 911 trước tiên.

Anh cúi xuống cạnh cô phục vụ, cuộn chiếc khăn tắm để kê xuống dưới gáy cô, bật vòi nước trong bồn, rồi rút chiếc khăn rửa mặt từ cái giá lắp trên bồn cầu. Anh hứng nó dưới vòi để thấm nước vào khăn, rồi giữ nó ra, chấm lên đôi má cùng đôi môi nhợt nhạt của cô gái. Giờ anh mới thấy dòng máu chảy ra từ khối u trên đầu.

Có tiếng chân chạy thình thịch trên hành lang, rồi dừng ngay trước cửa phòng Ian, chuyển sang tiếng gõ rầm rầm trên cửa. Ian áp chiếc khăn tắm vào vết sưng trên đầu cô gái rồi mở bung cửa.

“Có chuyện gì thế? Crystal có sao không?”

“Không ổn lắm”. Ian vừa nói, vừa chỉ tay về phía Crystal đang nằm bất tỉnh trên sàn nhà tắm, “Nhưng vẫn còn sống”.

Chiếc thang máy từ từ mở ra, ba nhân viên cấp cứu ulla vào hành lang, tay vung vẩy một chiếc cáng và các dụng cụ y tế khác. Ian mở toang cửa rồi vẫy, “Ở trong này”.

Trong khi các nhân viên cấp cứu dồn vào phòng tắm, Ian đảo quanh phòng, bỏ mặc nhân viên lễ tân đang đứng vịn tay liên hồi. Anh chúi vào chiếc tủ đựng đồ, kiểm tra kết trong phòng, thấy nó vẫn khóa chặt. Ian bấm mã, lật vài tập tiền mặt, mấy chiếc thẻ căn cước giả, một cái vé máy bay cùng cái iPod của anh. Mọi thứ vẫn nguyên lành, chưa bị ai động tới.

Nhưng lúc quay ra chiếc tủ kê tường, Ian buột miệng chửi. Anh tiến lại chỗ đó, kiểm tra sau chiếc TV, lũng sục mọi ngăn kéo, kể cả dưới đồng giấy, nhưng có người đã lấy mất chiếc máy ảnh của Kayla.

Crystal rên lên, Ian như trút được một gánh nặng. Ít ra kẻ đột nhập vào phòng cũng không lấy mạng cô. Có lẽ Crystal chưa kịp nhìn thấy hung thủ, vì nếu không, giờ này cô đã chết chắc rồi.

Bên ngoài cửa lại có tiếng chân ỳnh ạch, Ian ngẩng lên thì thấy hai viên cảnh sát y phục chỉnh tề đứng túm tụm quanh lối vào... có cả anh bạn cũ Cahill, mũ đội ngay ngắn trên đầu. Crestville hẳn là một thị trấn nhỏ, vì những vụ tấn công, cướp bóc này cũng có cảnh sát trưởng tham gia.

“Thế nào, anh biết những gì?” Cahill khoanh tay, thở dồn.

“Chào cảnh sát trưởng”. Ian gật đầu với người đàn ông, “Tôi thấy cô phục vụ phòng đã tỉnh lại rồi”.

Ian thò đầu vào buồng tắm. Các nhân viên cấp cứu đã đặt Crystal lên cáng, lấp mặt nạ ô-xy và băng bó quanh đầu cho cô.

“Cô ta có nói được không?” Cảnh sát trưởng Cahill đứng lù lù trước đoàn y tế.

“Được chứ”. Một nhân viên gỡ mặt nạ ra, làm Crystal phì phì.

“Ai đánh vào đầu tôi? Mới lúc trước tôi còn đang cọ bồn tắm, lúc sau đã thấy mấy người này cầm mặt nạ khí độc nhòm xuống mặt tôi rồi”.

“Đây không phải mặt nạ khí độc đâu ạ”. Nhân viên y tế trẻ nhất mặt đỏ gay, có vẻ tự ái, “Đây là mặt nạ ô-xy giúp cô thở đấy”.

“Nhưng tôi có thấy nó giúp được gì đâu”.

“VẬY là cô không biết ai đánh mình?” Cảnh sát trưởng Cahill rút từ trong túi ngực ra một cuốn sổ.

“Không ạ. Cũng không nghe thấy gì. Tôi để cửa mở, mà cũng đang miệt mài làm việc”. Nói tới đây, cô ta liếc sang phía nhân viên lễ tân, để xem anh này có nghe thấy mình nói gì không.

“Thế còn anh, anh... Shepherd?” Cahill gõ gõ bút chì lên bìa sổ, “Anh ở đâu lúc đó?”

“Tôi có việc ra ngoài. Sáng nay về phòng thì thấy chiếc xe để cuối hành lang, còn cửa phòng khóa chặt. Tôi phát hiện thấy cô này nằm gục trên thành bồn tắm nên đã gọi 911”.

“Anh có thấy thứ gì bị mất không?” Anh ta chìa đầu gắn tẩy của chiếc bút chì vào Ian như thể đang quy kết tội cho anh.

Ian nhún vai, “Chỉ mất cái máy ảnh mà hôm qua tôi lơ đãng để trên mặt tủ thôi”.

Viên cảnh sát trưởng nheo mắt, “VẬY anh cho đây là vụ trộm cắp vặt?”

Crystal nhăn mặt vì đau, cự lại, “Tôi thấy không phải trộm cắp vặt đâu ạ. Ở khách sạn chúng tôi chưa bao giờ xảy ra chuyện này, phải không hả Tate?”

Tate, anh chàng lễ tân, lắc đầu mạnh đến nỗi cái đuôi ngựa ngắn tũn cũng lúc lắc theo.

“Thế còn anh thì sao, anh Demp... Ý tôi là anh Shepherd. Trộm cắp vặt hả?” Hàng lông mày sẫm màu của Cahill so thành hàng thẳng băng trên sống mũi.

Ian dựa hông vào thành tủ, hai tay thọc vào túi, “Có người lấy trộm chiếc máy ảnh. Theo anh thì đó có phải trộm cắp vặt không?”

“Người này phải đánh vào đầu cô phục vụ để thực hiện hành vi, chứng tỏ có dã tâm lớn hơn, anh có nghĩ vậy không?”

“Tôi cũng cho là thế”.

“Thế còn anh thì sao, Tate?” Cahill quay sang anh lễ tân, từ nãy vẫn đang theo dõi cuộc hỏi đáp giữa hai người như theo dõi một trận quần vợt, giờ nuốt đánh ực một cái ngay khi bị cảnh sát trưởng hỏi thăm.

“Dạ?”

Cahill ve vẩy chiếc bút chì trước mặt Tate, “Sáng nay anh có thấy gì đáng ngờ không? Có ai hỏi thăm anh Shepherd đây chẳng hạn? Có thấy ai có hành vi lén lút, rình rập không?”

“Dạ không, thưa cảnh sát trưởng Cahill. Tôi biết Crystal làm nhiệm vụ ở tầng này, nhưng không nghe cũng không thấy gì khả nghi hết ạ”.

Cahill hỏi thêm Crystal và Tate mấy câu, còn Ian ra vẻ rất hứng thú. Hai người này chẳng biết chút gì, rõ ràng Cahill cũng biết thế.

Ian còn nhiều việc phải làm, không thể xem trò chơi của Cahill mãi được. Anh bèn hắng giọng, “Mọi người có định đưa Crystal đi bệnh viện không thế? Lúc tôi phát hiện ra cô ấy, cô ấy bị chảy máu nhiều và người rất lạnh”.

Đáp lại lời anh, ba nhân viên cấp cứu buộc Crystal vào cáng rồi đẩy cô ra khỏi phòng, mặc cho cô gào thét phản đối. Một viên cảnh sát mặc đồng phục quay trở ra hành lang, còn Cahill dang hai tay như để đỡ cái khung cửa, “Nếu thấy còn gì bị mất thì nhớ báo cho tôi”.

“Tôi sẽ làm vậy, cảnh sát trưởng”.

Ian đóng sập cửa vào mặt Cahill, trút bỏ quần áo rồi nhảy vào giữa chiếc vòi hoa sen. Năm phút sau, anh kéo chiếc quần bò Levis sạch lên, rồi mặc từng món đồ leo núi một, không quên giắt thêm khẩu súng.

Đã đến lúc làm một chuyến leo nhanh trên chặng Morningside rồi.

* * *

Meg dừng lại lần thứ một trăm chỉ trong sáng ngày hôm đó để đợi các vị khách còn đang tản mát ở phía sau. Cả trang web lẫn sách quảng cáo của công ty du lịch Núi Rocky đều xếp chặng này vào loại dễ, thể mà con đường mòn thoải thoải dốc, hai bên có các tán cây mùa thu và hoa dại rung rinh trong gió, lại làm mấy người này thở không ra hơi như thể họ đang bò theo đường K2 giữa trời bão tuyết vậy.

Meg cố nở một nụ cười khi người khách đi cuối cùng, một anh chàng mang lăm đồ ăn vặt, hớn hển lết về phía cả đoàn, “Nghỉ uống nước chút đi ạ?”

Các du khách vui vẻ lập tức tóm ngay lấy ba lô, lục tìm chai nước và đồ ăn. Cô có bảo họ đang đi dã ngoại đâu nhỉ?

Meg ấn tay vào hốc mắt. Bình tĩnh nào, đêm qua mình được một phen chết khiếp, nhưng không được đổ lên đầu những du khách vô can này. Làm sao họ biết được đêm qua cô mất ngủ trong khi chồng nằm một đống trên chiếc ghế sofa ngoài phòng khách?

Và ở trần nữa chứ.

Thực ra anh vẫn mặc quần bò, nhưng thế vẫn có thể coi là ở trần, và cô lại thích điều đó. Hai năm nghỉ làm cho Prospero đã cải thiện hình thể anh nhiều, khuôn ngực đã vạm vỡ hẳn, bụng nhìn rõ sáu múi.

“Meg? Meg?”

“Hả?” Cô quệt tay qua cằm rồi quay sang anh chàng đi cuối cùng lúc này.

Anh ta đang chăm chú nhìn một chùm dâu đỏ chót, “Cái này có ăn được không?”

Cô chìa tay, lắc lư các ngón, để anh ta thả chùm quả vào lòng bàn tay. Meg bứt lấy một quả, bỏ tọt vào trong miệng, trề môi vì nó quá chua, “Ăn được. Nhưng nếu anh không chắc thì cứ nên dùng mấy thanh granola anh đang ăn. An toàn nhiều khi chỉ cách ngộ độc có vài phân thôi đấy”.

Người đàn ông chùi tay lên quần bò, ngồi phệt xuống một tảng đá lớn. Anh này bắt đầu lới rất nhiều đồ từ trong ba lô để lấy ra một quyển sách về thực vật và hoa trái vùng Colorado.

Anh ta không tin cô cơ đấy?

Meg tu vài ngụm nước rồi đút cái bình vào ba lô, “Mọi người đi tiếp được chưa ạ?”

Họ khẽ rên lên, nhưng cuối cùng cũng buộc lại chai nước rồi xếp thành hàng, đi theo cô như đàn vịt mới nở. Cô ngoái lại sau nhìn, lòng thầm mong một trong số những con vịt kia không phải chỉ đang đội lốt. Cô không muốn nghe Ian, nghỉ làm ngày hôm nay, nhưng cũng thấy nhẹ nhõm khi dẫn một chặng dễ như thế này.

Ở điểm dừng chân ngắm cảnh tiếp theo, cách đích hai mươi phút đi đường nữa, anh chàng đi chót bắt đầu than lên rồi thả phịch cái ba lô xuống đất. Meg quay bắn lại, va phải người anh. Nếu cô để mất một du khách nữa thì...

“Có chuyện gì thế?”

“Tôi để quên ống nhòm dưới kia rồi”. Anh ta khoát hai tay xuống phía sau cả đoàn, lúc này đang ngán ngẩm đảo và cười khúc khích. Sao nhóm nào cũng phải có một người thế này nhỉ?

Meg đưa hai tay ấn lên thái dương, đầu óc vẫn còn hoang mang vì sợ, “Tôi rất tiếc. Lần sau đừng mang nhiều đồ vớ vẩn như thế nữa nhé”.

“Tôi phải quay lại lấy”. Anh ta bắt đầu đút đồ đạc vào trong túi.

Meg chạm lên cánh tay anh ta, “Không, không được. Tôi không thể để anh một mình quay lại chỗ đó”.

Anh ta ngược lên, đôi mắt sau cặp kính nhìn như cú vọ, “Tôi không muốn mất cái ống nhòm đấy. Có phải đồ của tôi đâu”.

“Để tôi nói thế này nhé”. Cô nhăn mũi, nhặt chiếc bình nước nóng giờ đã rỗng vừa rơi khỏi túi anh ta lên, giúi vào bàn tay đang chìa ra rồi tiếp, “Ta sẽ leo đúng như đã định, rồi nếu anh không phiền đợi khoảng một giờ, tôi sẽ quay trở lại lấy ống nhòm cho anh. Anh cũng có thể đi nếu muốn, tôi sẽ để lại văn phòng để anh tới lấy sau”.

“Liệu nó còn ở dưới đó không?” Anh ta đẩy gọng kính trên sống mũi.

“Tôi nghĩ sẽ chẳng bạn đồng hành nào lấy mất cặp ống nhòm của anh đâu, trừ phi họ nhặt để trả lại cho văn phòng chúng tôi. Mà nếu có người nhặt được, thế nào tôi cũng sẽ gặp họ”. Cô giúp anh kéo chiếc phéc-mô-tuya của cái ba lô đang phình tướng, “Anh thấy thế nào?”

Anh ta nhìn qua vai cô rồi lại nhìn mặt Meg, “Thế cũng được”.

Mọi người phía sau nhất loạt thở dài, còn Meg đứng dậy để chấm dứt cuộc nói chuyện và tiếp tục hành trình. Hai mươi phút dài đặc, yên ổn trôi qua, cả đoàn quay trở lại điểm xuất phát của chặng đi, đến chỗ những chiếc xe để quanh góc rẽ.

Anh chàng lè mề Evan chui vào xe trong khi Meg chào tạm biệt những du khách còn lại trong đoàn. Cô bước tới ô tô của Evan, anh này lập tức kéo cửa sô xuống, “Sẽ phải mất khoảng bốn năm phút để tôi trèo lên kia rồi quay trở lại đây. Anh đợi được chứ?” Cô chỉ vào khu đỗ xe, lúc này chỉ còn mỗi xe cô và của anh ta.

“Được”. Anh vỗ vỗ vào chiếc hộp đá trên ghế hành khách, “Tôi có cất ít đồ ăn trong này. Cô làm một cái sandwich nhé?”

“Thôi, cảm ơn anh. Tôi không đói”.

Meg giậm giậm chân rồi leo trở lên con đường mòn. Không có đàn vịt con bám theo sau, cô có thể đi nhanh gấp hai lần.

Dù ngày hôm đó trời rất lạnh, nhưng cứ nghĩ đến Ian và Travis tối hôm trước, Meg lại thấy ấm áp trong lòng. Travis là đứa bé dễ gần, nhưng nó chưa dạn dĩ với ai như với Ian. Nó cứ tự nhiên tin tưởng cha để như vậy thôi.

Meg tin là đứa trẻ nào sinh ra cũng sẽ tin tưởng cha mẹ, và vẫn tiếp tục như thế dù cha mẹ chúng không củng cố nổi niềm tin ấy. Chính thế nên những người như bố mẹ Ian đã hủy hoại con cái - hủy hoại Ian.

Họ đều nghiện rượu, đến nỗi khi có con, cả hai không biết làm gì cả. Ai biết Ian vào Tổ chức có tốt hơn hay không. Bố mẹ anh lúc nào cũng nhanh hơn dịch vụ xã hội một bước.

Ian đã học cách sinh tồn trong điều kiện hà khắc. Hồi tốt nghiệp trung học, anh nhập ngũ, nhận tất cả những thử thách với lòng quả cảm và tinh thần chiến đấu không mệt mỏi. Anh đã chứng tỏ được mình.

Có vẻ anh cũng thể hiện chính tinh thần ấy với đứa con trai của mình, thêm một lần muốn chứng minh với bản thân rằng sự ra đời của anh chỉ là một sự tình cờ về phối hợp gen.

Lúc nhìn thấy miếng giấy bạc gói thanh granola vớt giữa đường đi, Meg suýt nữa gầm lên. Cô thầm mong có người vô tình làm rơi nó ở đây, vì chỉ việc dẫn đoàn xâm nhập vào chốn thiên nhiên này đã khiến Meg áy náy lắm rồi. Tất nhiên nếu không có cô thì người khác cũng làm, đến lúc đó cô sẽ chẳng có quyền kiểm soát.

Cô đã gần đến chỗ Evan bỏ quên cái ống nhòm mà vẫn chưa thấy ai. Chứng tỏ nó vẫn ở nguyên chỗ cũ. Meg giậm chân mạnh hơn, nhanh hơn, để chóng tới nơi. Cô rẽ qua nhánh đường vòng rồi vấp một cái.

Một người đàn ông cao lớn đang đưa cặp ống nhòm lên mắt, nhìn chăm chăm vào con đèo chạy xuống phía bên tay phải. Nhưng anh không phải là một du khách đi leo núi một mình.

Ian hạ chiếc ống nhòm xuống rồi cười.

Trái tim ngổ ngẩn của Meg lú lo như con chim đang bay thẳng vào cái cửa sổ bằng kính. Cô vẫn cười lại, gắng cưỡng lại tác động của anh.

“Anh làm gì ở chỗ này thế?”

“Quan sát chim trời”. Ian giơ chiếc ống nhòm đeo quanh cô lên, rồi thả xuống, để chúng đập thịch vào ngực.

“Anh đi theo em à?” Cô cố lấy giọng trách cứ, nhưng nó lại ngọt ngào để thương ngoài mong muốn.

“Anh đến chặng này vừa lúc em với đoàn leo lên xong, rồi canh chừng em suốt lúc đó. Cũng không khó lắm, đây đúng là đoàn chậm nhất mà anh từng biết đấy”.

Meg nhăn mặt, “Cả hai ta từng biết, rồi một người còn bỏ quên ống nhòm nữa. Anh nói em biết anh làm thế này là có dụng ý gì được không?”

Cô đã biết từ trước, nhưng muốn nghe từ miệng anh. Có lẽ nó sẽ phản lại hoàn toàn lời anh nói tối qua về chuyện không muốn ngủ cùng giường với cô. Cô chỉ muốn xóa sạch nó đi, để anh thừa nhận lại bằng một tình cảm ngọt ngào hơn.

“Em cũng biết anh không muốn em dẫn chặng này mà”. Anh nhún vai, hai vai áo căng phồng chạm lên tới tận tai, “Thấy em chẳng có vẻ quan tâm tới mong muốn của anh, anh nghĩ tự mình dõi theo em cũng được”.

Ồi, cô có quan tâm tới mong muốn của anh chứ, quan tâm tới từng cái một là khác.

“Anh tốt quá, nhưng không cần thiết đâu. Anh đã tìm hiểu thêm được gì về đoàn du khách hôm qua chưa?”

“Chưa, nhưng có việc khác mới xảy ra”, anh vuốt tay trên dây đeo của chiếc ống nhòm.

Thấy Ian nghiêng rằng, tim Meg như nhảy khỏi lồng ngực. Việc khác mà anh vừa nhắc đến chắc không phải trúng số độc đắc hay hai cụ thân sinh suốt ngày say rượu của anh đã bắt cóc Ian từ gia đình Cleaver.

“Anh nói thẳng ra đi, Dempsey”.

“Lúc sáng, anh quay về khách sạn thì thấy cô phục vụ phòng ngắt xiu, cả căn phòng bị lục tung, còn chiếc máy ảnh của Kayla bị mất cắp”.

Cô thốt lên, tay ôm lấy miệng, “Cô phục vụ ấy có sao không?”

“Cũng may, chỉ bị u ở đầu thôi”.

“May?”

“May là không nhìn thấy mặt hung thủ”.

Meg thấy lạnh người, “Thế còn máy ảnh của Kayla? Nó bị hỏng mà?”

“Lúc về phòng, anh có kiểm tra rồi, nó vẫn hoạt động được. Anh có xem qua mấy bức ảnh, đang định phóng to. Có người chụp một bức cho Kayla trước khi cô ấy chết... khả năng là hung thủ”.

Meg thấy càng lạnh hơn, nên ôm lấy người. Đầu tiên là nhà cô, sau lại đến khách sạn của Ian. Người này bám theo hai bọn họ. Sao hắn không đi tìm chiếc vali, hay hắn nghĩ họ có thứ hắn cần?

Ian nắm lấy bàn tay đeo găng của Meg, “Em lạnh à?”

“Đến tận xương luôn”.

“Anh có ý này. Em vội gì không?” Đôi mắt xanh da trời của anh ánh lên sự thách thức và vẻ tinh quái. Cô đã thấy cùng đặc điểm đó trong mắt Travis rồi.

Anh vẫn áp lấy hai tay cô, ngày càng ấn mạnh hơn, như thể muốn độc chiếm Meg. Anh chỉ cần ôm chặt, áp đôi môi mềm lên môi cô, rồi anh muốn đi tới đâu cũng được.

“Này, em phải đem trả chiếc ống nhòm anh vừa chiếm được cho thân chủ của nó đấy”.

“Ai bảo anh ta bỏ lại làm gì”.

“Anh định làm gì?”

Anh chỉ vào rìa núi chạy ngang qua con đèo, “Có phải rẽ qua đó là đến thác nước không?”

“Phải”.

“Từ chỗ đứng cũ, có lẽ Kayla nhìn sang đó rõ hơn. Lúc trèo xuống sông, coi như ta đã mất lợi thế đó rồi”.

“Anh định bảo mình đi xuống đó để xem à?” Cô cắn môi, nín thở. Thêm một chuyến mạo hiểm với Ian à? Chuyến đi lần trước đã quá dài và quá đơn độc rồi.

“Không mất nhiều thời gian lắm đâu. Chỉ hai chúng ta thôi. Em không phải dẫn theo một đoàn du khách hay ca cẩm mà”.

Chỉ hai chúng ta thôi. Và Travis nữa.

“Sao không đi chứ? Nếu Evan muốn lấy lại cặp ống nhòm, anh ta có thể ghé qua văn phòng... hoặc cứ việc báo em mất tích cùng đồ bị mất là được”.

Họ uống chút nước rồi bắt đầu leo xuống thảm cỏ dày xanh mướt, xen lẫn những vệt màu nâu và các tảng màu hổ phách, tím, vàng đỏ hay cam sẫm - tằm thảm thêu mùa thu ở vùng núi Rocky.

Họ băng qua những bụi cây rậm, làm thành một lối đi mới mà người khác không thể bám theo. Meg hít lấy mùi thông hăng hăng, thấy tâm trí sáng khoái và mình miễn hơn hẳn. Lúc Ian ra đi, chính vùng thiên nhiên hoang dã đã cứu giúp Meg sau cuộc hôn nhân đổ vỡ. Dần dà nó đã khiến cô lấy lại niềm tin trong mọi thứ, kể cả chính bản thân mình. Nơi đây chính là chỗ trú ngụ, nơi ẩn náu của cô.

Nhất là khi mẹ và người chị song sinh qua đời. Suýt nữa Meg cũng ở trong cùng chiếc Limo đó khi tay tài xế say rượu tông thẳng vào cây cầu xi măng, nếu ngày ấy cô chịu nghe theo sự sắp đặt của người cha dành cho cô và người chị, Kate. Ông muốn cả hai phải đi con đường của những cô gái thượng lưu, nhưng chỉ mình Meg phản đối. Kate đã tuân theo mọi sự sắp đặt để được lòng ông. Hôm đó, Kate và mẹ đang trên đường về nhà từ một buổi khiêu vũ ngắn ngủi thì gặp nạn.

Và rồi bố cô không giấu nổi rằng ông ước người ngồi trong xe lúc đó là Meg, chứ không phải Kate, cô con gái đã từ bỏ quyền tự chủ với cuộc sống của mình để được thấy chút bằng lòng trên khuôn mặt lạnh tanh của người cha. Meg không bao giờ làm thế không bao giờ.

Cô chớp mắt, nhìn vào lưng Ian. Anh đã gần xuống chân đồi.

Ian nhảy ra một khoảng đất trống, hai chân đứng vững trên nền cỏ. Anh chìa hai tay về phía cô, “Sẵn sàng chưa?”

Cành cây Meg nắm tuột khỏi tay, cô nhào vào lòng Ian, trúng phần dưới ngực, xô anh về phía sau, loạng choạng.

“Ái chà”. Anh nằm dưới Meg và trên nền đất, đỡ cho cú ngã vừa rồi của cô.

“Anh có sao không?” Cô chống tay dậy, phả một hơi thở lạnh giá vào mặt anh.

Anh chớp mắt, ôm chặt cả Meg lẫn chiếc ba lô, “Anh không biết em nhảy từ trên đó xuống, nên chưa chuẩn bị tinh thần đỡ em”.

Cô thổi phù phần tóc mái vương trước mắt, “Em xin lỗi, em bị tuột tay”.

Và mất tập trung nữa chứ.

“Không sao đâu”. Anh luồn hai tay xuống dưới chiếc ba lô, áp lên phần lưng dưới, “Em nhẹ như bông ấy”.

“Thế nên lúc em làm anh mất đà, anh mới phải kêu lên chứ gì?”

Anh cười, “Cứ lúc nào thích chí anh đều kêu cả. Em không nhớ à?”

Cô làm sao quên được dù rất muốn, nhất là bây giờ, càng không thể. Cô có thể dựa vào Ian mà không bị chi phối hay nuốt chửng. Cứ dính đến chuyện ràng buộc hay gắn bó, cả anh lẫn cô đều khó tính như nhau. Điều này đã có thời hợp với cả hai. Meg liếm môi, mặt chỉ cách Ian vài phân.

Anh bỏ tay ra khỏi lưng rồi chuyển lên cổ cô, nắn đầu Meg xuống bằng những ngón tay mảnh dẻ luồn qua mái tóc.

Lúc môi hai người chạm nhau, Meg nhắm mắt lại, nhưng sau mống mắt cô vẫn thấy một chùm sáng chói lòa. Ánh mặt trời rơi vào từng ngõ ngách tối tăm trong tâm hồn, sưởi ấm, nuôi dưỡng cô. Cô đáp lại nụ hôn, miệng hơi hé mở, từ từ từng bước quay trở lại trong trái tim anh. Chỉ cần một bước đi sai, anh sẽ nhớ ra chuyện cô đã giấu biệt Travis suốt hai năm như thế nào, và rồi lúc đó nụ hôn kỳ diệu này sẽ chấm dứt.

Ian vẫn giữ lấy miệng cô, hai tay tuột quai chiếc ba lô khỏi vai Meg rồi tháo nó ra khỏi người. Tay anh luồn vào lớp áo dày, tìm kiếm làn da ấm áp. Ngón tay đeo găng lần dọc theo dải xương sườn, khiến Meg run lên vì hồi hộp chứ không phải vì cái lạnh vương trên chiếc găng của anh.

Anh cười trong khi vẫn hôn cô, “Nếu em lạnh thì anh thôi vậy”.

Trước khi cô kịp quả quyết rằng cả người đang nóng ran lên đây, anh đã lật Meg qua, đặt cô nằm xuống thảm cỏ dày và mượt. Trong lúc luồn chân vào giữa chân Meg, anh cũng tháo bỏ chiếc túi rồi vùi đầu vào cổ cô.

Cô không biết họ sẽ làm được gì trong buổi chiều lạnh giá, dưới chân đèo với năm mươi lớp áo quần ngăn cách hai người thế này. Nhưng giờ Meg chẳng nghĩ được gì ngoài đôi môi mềm và hàm răng sắc đang hệt hôn rồi gặm lên da thịt mình.

Ian uốn lưỡi vào phần lõm dưới cổ Meg, làm cô rên rỉ trong khi một tay vuốt lên mái tóc tủa ngắn của anh, còn tay kia thả lỏng sang bên cạnh, mặc cho cảm xúc xâm chiếm. Anh kéo lưỡi xuống sâu hơn. Bàn tay buông thõng co lại rồi tê liệt.

Ian nói thầm trên ngực Meg, “Em có muốn anh dừng lại không?”

Cô thả lỏng bàn tay ra rồi nghiêng đầu sang một bên. Bỗng Meg thốt lên, hai tay ôm chặt lấy Ian.

“Hình như kia là Hans”.

9. Chương 9

Ian ngừng hôn lên cơ thể Meg để quay đầu sang, nhìn theo hướng ngón tay run rẩy đang chỉ vào một bàn tay trắng bệch đang nắm lại, vài sợi tóc sẫm màu vẫn còn giắt giữa các kẽ ngón tay. Ian lập tức kéo Meg ra xa bàn tay đang vẫy gọi từ trong bụi rậm kia.

Anh lặn khỏi người Meg, kéo cô ngồi dậy trong lòng anh, “Sao em biết đó là Hans? Nhờ người khác thì sao?”

“Ian, có còn ai bị mất tích giữa vùng núi này đâu?”

“Có thể chúng ta chưa biết đến thôi. Biết đâu có kẻ ôm chiếc vali đó nhảy ra khỏi máy bay”. Anh và viên đại tá đã nghĩ đến khả năng này, nói đúng hơn là rất cá các khả năng có thể xảy ra”.

“Em không biết thế nào thì tệ hơn”. Cô trượt ra khỏi đùi anh rồi bò về phía cái xác, “Nhưng ta cứ thử kiểm tra xem sao”.

“Để anh”. Anh nắn lấy cổ chân Meg, tay ôm chặt quanh chiếc bột da dày.

Cô ấn đầu gối xuống nền đất phủ, ngoái lại sau lưng, “Cả hai cùng xem nhé”.

Ian gạt đầu. Vợ anh không phải là mô típ phụ nữ yếu đuối. Anh quỳ gối, bò tới cạnh Meg rồi nhào người ra phía trước, gạt tán lá che đi nửa thân trên của cái xác.

Ba lô của người đàn ông bị giật ra khỏi lưng, nằm ngay cạnh thi thể, còn khuôn mặt anh ta bị phủ lá ướm. Ian thầm khấn cho bộ mặt đó chưa bị thú ăn. Meg không phải người yếu bóng vía, nhưng cũng không nên bị hình ảnh đó ám ảnh mãi về sau.

“Em sẵn sàng chưa?” Tay anh đặt trên cái mặt, “Em ngoảnh đi cũng được”.

“Ừ, chắc em không dám nhìn thật. Em dám cam đoan đây là Hans, cái ba lô này không lẫn đi đâu được. Không cần xem mặt... hay phần còn lại trên mặt anh ta đâu”.

Meg cúi gầm trên vai Ian trong khi anh gạt đồng lá ra khỏi đầu Hans. Anh thở hắt ra, kéo nốt cành cây còn vương trên bộ mặt vẫn còn nguyên vẹn, “Anh ta chưa sao cả. Em đúng rồi, đây chính là Hans Birnbacher”.

“Birnbacher? Họ của anh ta đó à?”

“Đó là tên anh ta dùng để đăng ký tham gia chuyến đi. Đồng nghiệp CIA của anh đã kiểm tra, lý lịch hoàn toàn trong sạch, nhưng ta vẫn chưa rõ cái tên đó là giả hay thật”.

Meg chỉ vào cơ thể bất động của Hans, “Giờ anh nghĩ sao? Real hay là Memorex?”

Ian tiến vào gần cái xác hơn, rồi áp tay lên cái cổ đã lạnh như đá để tìm bắt mạch, nhưng không thấy gì cả, “Nếu anh ta có dính líu tới bọn buôn bán vũ khí hay khủng bố, chắc đã mạo phạm tới ai rồi”.

“Mạo phạm? Nói vậy nhẹ nhàng quá đấy Ian, anh không cần phải nói tránh như vậy với em đâu”.

“Còn nếu anh ta chẳng dây dưa với ai, thì chắc đã với hơi cao quá, không biết lượng sức mình và sức đối phương”. Ian không muốn dịch chuyển cái xác, nhưng anh không tìm ra nguyên nhân dẫn đến cái chết của Hans. Nếu anh ta bị bắn từ đằng sau đầu, đạn vẫn chưa chui ra phía trước trán. Hans mặc quá nhiều quần áo, nên khó có thể biết anh ta có bị trúng đạn ở ngực hay không.

Meg ngồi xổm, tay xoay xoay chiếc đài phát thanh trong túi, “Trong cả đoàn, anh ta là người tò mò nhất, rất hay hỏi thứ này thứ nọ, nhiều lúc còn hỏi những câu không liên quan tới ngọn núi này. Có lẽ anh ta hỏi ai đó một câu không nên nhắc tới”.

“Em có định gọi về không?” Anh chỉ vào chiếc đài phát thanh trên tay cô. Cảnh sát trưởng Cahill sẽ có một ngày làm việc ngoài trời về riêng vụ này. Chắc anh ta sẽ tổng cổ Ian ra khỏi thị trấn mất.

“Anh bảo phải làm sao?” Cô lắc lư chiếc đài trong tay, “Cứ để mặc anh ta ở đây à?”

“Không phải thế. Anh chỉ ước biết rõ danh tính anh chàng này hơn”. Ian nhồm dậy, rút cái ống nhòm ra khỏi ba lô, lướt nhanh qua vùng đất chạy ngang qua đèo, “Em nghĩ Hans ra đây làm gì?”

Nói rồi, anh xoay người, hướng ống kính vào khu vực quan sát nằm trên thác nước. Từ chỗ đó, Kayla có thể nhìn rõ cả con đèo này trước khi bị sát hại. Liệu có phải Hans cũng nhìn thấy điều gì, rồi quay trở lại một mình để kiểm tra không?

Tiếng cành cây gãy khiến Ian giật mình, va cả sống mũi vào cặp ống nhòm, “Cái gì thế?”

“Giật mình à?” Meg đứng dậy, một tay phủi đất trên quần áo, tay kia vẫn nắm chặt cái đài.

“Người nào chụp ảnh con đèo hay dám mò vào đây đều chết hết. Anh giật mình cũng phải thôi”.

“Chỉ là một con thú thôi mà”.

“Có khi Hans thành ra thế này cũng là vì thế đấy”. Anh chỉ vào Hans, giờ đã không còn tiết lộ điều gì được.

Meg bật đài, chỉ đạo cho đội cứu hộ trên núi làm việc, rồi bỏ tọt nó vào túi áo, “Họ bảo ta đứng yên ở chỗ có thi thể mà đợi”.

“Họ có hỏi em tới đây làm gì không?”

“Chưa, nhưng em làm việc ở chỗ này. Thế anh định nói gì?”

“Anh đi cùng em”. Nói rồi, anh trở ngón cái vào cô.

“Này, cũng may là cô phục vụ phòng còn sống sau vụ tấn công ở phòng anh lúc sáng đấy, nếu không riêng mình anh đã có ba vụ giết người rồi”.

“Cahill không ưa anh”.

Cô khoát tay, “Pete chẳng ưa ai cả”.

“Những người thân với em ấy hả?”

“Anh ấy cũng hơi thái quá”.

“Và hơi si mê nữa”.

“Pete chẳng si mê trước điều gì hay người nào cả”. Cô quay lưng lại với Hans rồi bước ra xa, “Bọn em chỉ là bạn bè. Anh ấy cũng tốt với Travis lắm”.

Thế thì càng nguy hiểm, “Vậy thì tốt. Có khi anh phải cảm ơn anh ta mới được”. Ian cố nén lại cảm giác ghen tuông đang trào lên để khỏi có những hành động ngớ ngẩn. Anh ho một tiếng rồi hắng giọng, “Thế em nghĩ gì về anh chàng Hans này? Một du khách vô tội hay một tên khủng bố xấu số?”

Meg kéo mũi giày trên mặt đất, “Lúc anh ta mới biến mất, em cũng khó tin được Hans đã ra tay với Kayla. Có thể em nhìn người không giỏi, nhưng anh ta giống một du khách bình thường, thậm chí có phần hơi nhiệt tình quá, hơn là kẻ sát nhân”.

Ian lập tức ngẩng đầu lên. Có phải câu vừa rồi cô ám chỉ anh không? Có phải cô muốn nói hồi cưới anh, cô đã nhìn nhầm người? Anh đập hai bàn tay lạnh toát vào nhau rồi giậm giậm chân.

Anh không được lúc nào cũng nghĩ đến Meg trong khi phải dồn trí lực vào vụ này. Cũng tình cờ bọn khủng bố lại thả hàng xuống ngay vùng Meg sống. Dù việc anh có mặt ở đây đã giúp anh tìm được đứa con, nhưng anh vẫn có thể đoàn tụ với thằng bé vào một thời điểm khác tốt hơn. Nếu anh không xuất hiện trước mặt cô, liệu Meg có muốn liên lạc với anh không?

Cứ mỗi lần nghĩ đến chuyện cô lừa dối anh, Ian lại thấy giận sôi lên. Ừ, có lẽ nói né tránh thì chính xác hơn là lừa dối, nhưng cũng khiến anh cảm thấy thế này. Anh muốn trút giận lên đầu cô, nhưng giọng nói, cái chạm tay, cả mùi hương của Meg còn gây ra những đợt sôi trào cảm xúc khác nữa trong lòng anh.

Suy nghĩ rối rắm của Ian bị tiếng quạt trực thăng gián đoạn. Anh che mắt, ngẩng lên trời, thấy con chim khổng lồ che đi ánh mặt trời rồi hạ xuống, quanh co tìm chỗ hạ cánh an toàn.

Meg giơ cao hai tay rồi vẫy, “Chắc họ sẽ đem theo một nhân viên cấp cứu. Hy vọng anh ta có thể tìm ra nguyên nhân tử vong của Hans”.

“Đây sắp là hiện trường vụ án rồi”. Ian hướng ống nhòm theo triền đồi cùng những vách đá lởm chởm trên đó, “Meg, anh cảm thấy ở đây có gì ấy. Nó đã xâm nhập vào nơi yên tĩnh này và để lại một dấu vết xấu xí”.

Cô nghiêng đầu, nhìn theo chiếc trực thăng đang đáp xuống, “Ian, ở đây đã xảy ra hai vụ án mạng. Vậy là quá đủ tệ hại rồi. Em không tin chỗ này có gì đặc biệt, không thấy cái vali hay vũ khí nào, còn anh thì sao?”

“Chưa. Nhưng nó ở đây, anh chắc chắn đấy”.

“Vậy việc đầu tiên là phải tìm ra nó đã”. Cô quay lại trong lúc đội cứu hộ trên núi nhảy ra khỏi trực thăng.

Một nhân viên cứu hộ nhận ra Ian là người hôm nọ, nhưng họ đã được kể qua về danh tính thật của anh, nên không tỏ ra ngạc nhiên lắm.

Ian dẫn họ tới chỗ cái xác, vẫn kẹt trong bụi rậm lúc này, “Tôi chưa xê dịch anh ta, chỉ bỏ lá ra khỏi mặt để nhận diện thôi. Anh ta là vị khách du lịch bị mất tích hôm qua”.

Nhân viên cấp cứu đi phía sau hét lớn, “Nguyên nhân tử vong là gì?”

“Tôi tưởng anh biết chứ. Tôi đã nói là không muốn đụng vào anh ta mà”. Ian nhìn Meg rồi đảo mắt.

Tay nhân viên cấp cứu mà Meg gọi là Greg cúi xuống cạnh Hans, “Meg, ta có một tên giết người hàng loạt lảng vảng quanh đây phải không?”

Cô vắn những ngón tay lại với nhau, liếc qua Ian một cái, “Thế nào là giết người hàng loạt?”

“Cô hỏi thật đấy à?” Anh ta nghiêng đầu qua một bên rồi nhướn mày, “Hôm qua một xác, hôm nay một xác. Thế còn chưa rõ hay sao?”

“Điều đó đâu có nghĩa du khách nào đến Crestville cũng phải sợ”.

“Chỉ những người đi theo chặng này thôi. Tôi đã có lời với cảnh sát trưởng Cahill sau khi nhận được điện báo của cô. Anh ta đang tính đến chuyện đóng cửa các chặng leo núi ở ngoài này.”

Ian gật đầu, “Ý tưởng không tồi đâu. Thế công ty du lịch Núi Rocky có tổn thất nhiều không?”

“Đằng nào cũng sắp hết mùa rồi. Lúc nào có tuyết rơi, phần lớn du khách sẽ thích trượt tuyết hơn mấy môn leo bộ, leo núi hay leo vách đá”. Meg ngẩng lên nhìn những đám mây màu xám rải rác trên bầu trời mờ sương, hai má đỏ lên vì lạnh, “Cũng sắp có tuyết rồi”.

Nhân viên cấp cứu giữ đôi găng ra, “Bị gãy cổ”.

“Tai nạn hay cố ý?” Ian khom lưng, thót bụng như sắp nhận một cú đấm. Anh đã biết rõ câu trả lời, dù anh chàng cứu hộ này hoàn toàn mù tịt.

“Tôi không rõ”. Anh ta vừa nói xong, Ian nhún vai ngay, “Có thể ngã xuống đây rồi gãy cổ”.

Ian nhìn cơ thể bất động của Hans rồi nhìn lên khắp địa hình lởm chởm, tới cây cối và bụi rậm rải rác trên sườn đồi mà anh và Meg vừa đi lúc nãy. Ngã ư? Làm gì có chuyện đó.

“Có dấu hiệu hay vết bầm nào trên cổ không?” Ian biết cách dùng tay không bẻ cổ một người, nên hiểu bất kỳ kẻ nào được huấn luyện như anh cũng có thể làm điều tương tự.

Anh nhân viên cấp cứu xoay một vòng, đập đập hai cánh tay, “Anh trông chỗ này giống phòng khám nghiệm lắm à? Có mổ xác mới biết được”.

Ian rướn lông mày với Meg. Anh mà mổ thì còn lâu mới phát hiện ra, “Cảnh sát trưởng Cahill đang tới chỗ này để điều tra chứ?”

Greg tiến lên phía trước, “Chúng tôi được lệnh không được phép di chuyển cái xác cho tới khi anh ấy đến đây”.

Một chiếc trực thăng khác sà vào thung lũng, báo hiệu Cahill đã đến. Ian tiến hai bước đến chỗ Meg, kề miệng sát tai cô, “Vụ này hay đấy”.

“Đừng chọc tức anh ta để việc ở đây suôn sẻ hơn chút đi”.

Anh cười mũi, “Ai bảo anh muốn mọi việc suôn sẻ?”

Cahill có việc của mình, Ian cũng vậy. Lộ trình của hai người có thể giao nhau, nhưng Ian không có ý định đưa viên cảnh sát này tham gia cuộc điều tra tối mật. Anh không thể khiến tính mạng của Jack bị đe dọa hơn nữa.

Cahill nhảy từ trực thăng xuống đất, đợi đến khi chiếc trực thăng rời đi và gió lặng, mới thông thả tiến đến chỗ cả nhóm và ngo xuống thi thể Hans, đứng hơn là nghênh ngang liếc xuống. Hắn làm như cả ngọn núi này và Meg đều là của hắn vậy.

Ian bạnh vai, nghiêng gót giày xuống nền đất lạnh. Vào lúc này, ngọn núi là của anh. Còn Meg thì sao? Anh dứt suy nghĩ khỏi cô cùng cơ thể ấm nóng, mềm mại và trái tim lạnh lùng, đối trá đó. Đợi đến lúc không phải đối mặt với ánh nhìn xoáy của Cahill, anh sẽ xử lý chuyện này.

Viên cảnh sát trưởng lạnh lùng đi qua Ian, chạm nhẹ vào mũ khi đến chỗ Meg rồi cúi xuống cạnh cái xác, “Sao, thế nào? Anh điệp viên đây muốn leo bộ thêm lần nữa, thế là lại tòi ra thêm một cái xác nữa”.

”Nói đúng hơn là khi bọn tôi tới đây, đã thấy thi thể anh ta ở đó rồi”.

Cahill phớt lờ anh rồi đứng dậy, “Meg? Muốn thế này rồi em còn ở đây làm gì? Anh tưởng em dẫn đoàn đi chặng Morningside, mà chặng đó xong từ cách đây hơn một tiếng rồi mà”.

Ian nghiêng răng. Gã này theo dõi lịch trình của Meg chắc? Hành động này không chỉ làm Ian tức điên, mà có khi còn khiến Meg phải rùng mình nữa.

Anh liếc sang, thấy cô đang cười với viên cảnh sát, mắt sáng ngời, hai má ửng hồng. Trông cô chẳng có vẻ gì là rùng mình cả.

“Đúng thế thật, anh Pete, nhưng một du khách bỏ quên ống nhòm nên em quay trở lại lấy. Em tình cờ gặp Ian nên thử đi lòng vòng xem thế nào”.

Cahill trở một ngón tay vào Ian, “Anh khuyên em nên tránh tay này càng xa càng tốt, Meg ạ. Anh ta có mặt ở đâu là ở đó có chuyện, cứ như sao nhạc rốc bị gái đẹp bám theo ấy”.

Ian vừa nghe câu so sánh của Cahill, liền lấy tay che miệng, lén cười. Nhưng lúc Cahill quay từ Meg sang anh, anh chuyển sang giả ngáp.

Mời Meg giật nhẹ, “Pete, anh ấy cũng có việc ở đây mà, cũng như anh thôi. Giờ chỗ này chính thức là hiện trường án mạng rồi đúng không? Vì đội cứu hộ vừa giẫm đạp hết xung quanh rồi”.

“Thế còn hai người thì sao?” Anh ta khoát tay qua mặt Ian lẫn Meg, “Hai người có giẫm đạp tứ phía để tìm manh mối không?”

“Anh cảnh sát trưởng, chúng tôi không muốn làm hỏng hiện trường vụ án, nên còn không di chuyển cái xác lúc mới phát hiện ra nó kia. Thế nên vẫn chưa xác định được nguyên nhân cái chết”. Anh hất đầu sang phía nhân viên cấp cứu, anh này đang hí hoáy viết gì đó lên tập hồ sơ.

Anh ta ngừng lên, đẩy gọng kính trên sống mũi, “Tôi đã bảo nạn nhân bị gãy cổ rồi mà”.

“Nhưng vẫn chưa xác định được là do tai nạn hay có người làm gãy”.

“Việc đó đã có pháp y lo rồi”. Cahill chìa vai vào mặt Ian rồi quay sang Meg. “Anh và mấy tay trợ lý sẽ ở ngoài này một lúc. Em về bằng trục thăng của cảnh sát cũng được. Cả anh nữa, anh Dempsey”.

“Không sao đâu, cảnh sát trưởng. Sáng nay tôi leo bộ, tôi cũng muốn leo nốt cho xong”. Ian nói vào cái lưng của Cahill đang ngoảnh lại, cũng không buồn nhìn sang phía Meg. Anh xác định đây sẽ là một phép thử dành cho cô: anh hay là Cahill.

“Em không thể bỏ lại Ian một mình trong vùng này được. Em không muốn mất thêm một du khách nữa”.

Cô ấy đã chọn anh. Một cảm giác đặc thảng trào dâng trong Ian, làm anh thấy mình như một thằng bé mười tuổi đang đứng giữa sân trường.

Cahill cười mũi, “Meg, anh không nghĩ anh chàng Dempsey đây cần hướng dẫn viên đâu. Em nên cẩn thận. Nếu cần giúp gì, cứ gọi, bọn anh còn ở đây thêm lúc nữa”.

Trong lúc Cahill ra nhiệm vụ cho đám trợ lý và cứu hộ, Ian cùng Meg luồn qua đám đông, ra khỏi hiện trường vụ án, đi xuống dưới con đèo.

“Tay cảnh sát trưởng hay cường điệu đó nói đúng một điểm đây. Em phải hết sức cẩn thận”.

Cô quay lại nhìn anh, “Nếu đúng Hans đã giết Kayla thì có chuyện gì xảy ra với anh ta nhỉ?”

“Ta không biết chắc có phải Hans đã giết Kayla không. Có thể anh ta cũng nhìn thấy thứ cô ấy nhìn ra, nên bị ai đó trừ khử nốt. Tính tới giờ, toàn bộ du khách tham gia chặng đó đã kết thúc hành trình, kể cả Hans. Ta phải tập trung tìm ra chiếc vali đó”.

Đôi mắt bàng hoàng của Meg lướt khắp con đèo đang trải rộng trước mặt rồi hòa vào với một mớ hỗn độn của tự nhiên, “Cứ như mò kim đáy bể vậy!”.

Anh gạt đầu, “Anh cũng nghĩ thế, nhưng chắc chắn Kayla đã rất gần điều gì đó, cả Hans cũng vậy. Theo anh, khu vực này là quan trọng nhất”.

Chiếc đài phát thanh của Meg bỗng lè xèo, làm cả hai giật mình. Cô lùi lại một bước rồi rút nó ra khỏi túi.

“Meg, cô đang ở đâu thế? Bọn tôi nghe nói cô vừa tìm thấy xác của anh khách người Đức phải không?”

“Tôi đang đi bộ về, Matt ạ”.

“Sao không đi trục thăng của Pete?”

“Tôi muốn ngắm cảnh một chút”. Cô bắt gặp ánh mắt Ian rồi nhún vai.

Meg lúc nào cũng được nhiều người để ý.

“Có một anh khách đang tìm ông nhòm đây này”.

Meg lấy tay che miệng rồi khịt mũi, “Tôi đang cầm đây. Bảo Evan ngày mai quay lại văn phòng để lấy nhé, hoặc tối nay tôi qua khách sạn để đưa cho anh ta cũng được”.

“Meg này...”.

“Báo cáo hết, Matt”. Cô nhét chiếc đài phát thanh vào ba lô rồi vỗ tay một tiếng, “Rồi, bắt tay vào việc thôi”.

“Ta phải tìm ra chiếc vali đó. Nếu Kayla, và có thể cả Hans, đã nhìn thấy, thì ta cũng làm được”.

“Hy vọng lúc tìm ra, nó không nổ tung vào mặt chúng ta chứ hả?”

“Nếu bị rơi từ máy bay mà không hề hấn gì, nó cũng không đáng lo đâu”. Anh vuốt phần tóc mái màu cam khỏi mắt cô, “Meg, em không cần tham gia vào vụ này đâu”.

Meg chớp mắt, hàng mi dập đi ngọn lửa màu xanh vừa mới bùng lên, “Đừng coi em là người ngoài cuộc nữa, Ian. Em biết em không xứng với lòng tin của anh, hay làm bạn cũng không đáng, sau chuyện giấu anh về Travis”.

Cô ngừng lại, Ian nín thinh vì không muốn bác lại lời cô nói. Liệu anh đã tha thứ, đã hiểu hết nguyên nhân của việc cô giấu anh chưa? Anh thừa biết tại sao cô hành động như vậy. Khi lần đầu cô có thai, anh cũng không tỏ chút vui mừng nào, chỉ đón nhận cái tin bằng sự hoài nghi và sợ sệt. Anh chưa có đủ thời gian làm quen với việc làm bố, vì chỉ sau tám tuần mang thai, Meg đã bị sẩy đứa con đó.

Khi anh tìm cách an ủi, cô đã cho rằng anh không thật lòng, mà thực ra đang thấy nhẹ nhõm vì không phải làm bố nữa. Nhưng Ian đâu có thấy nhẹ nhõm. Việc mất đứa con đã khoét thêm một lỗ hổng trong trái tim đã đầy sẹo của anh. Nó càng làm anh thấy sợ vì không thể bảo vệ được con mình, ngay cả khi nó chưa chào đời.

Anh không thể nói ra những cảm xúc đó, nên Meg đâu thể an ủi được Ian. Anh chỉ biết vùi mình vào công việc, còn cô thì rút lui. Đó chính là khởi đầu cho cái kết của cuộc hôn nhân giữa hai người.

“Meg, anh không coi em là người ngoài”. Anh khẽ vuốt lên má cô, “Không bao giờ nữa”.

“Vậy thì tốt. Em cũng không muốn vậy đâu”. Cô nắm lấy tay anh, “Cứ để em giúp anh. Đây là địa bàn của em, em biết chỗ này hơn bất kỳ hướng dẫn viên nào ở công ty du lịch Núi Rocky. Nếu có ai tìm ra được chiếc vali bí mật đó ở giữa chốn rừng núi hoang vu này, thì người ấy sẽ là em”.

“Được rồi”. Anh chỉ tay về phía lầu ngắm cảnh chỗ Kayla từng đứng, “Không biết lúc đứng trên kia cô ấy quan sát được những đâu nhỉ? Không biết Hans có đi tới cùng nơi ấy hay không?”

Meg cắn môi, liếc nhìn lầu ngắm cảnh bằng gỗ đang bị chằng dây vàng quanh thanh vịn để cảnh báo mọi người tránh xa, “Nhận định đầu tiên của anh rất chính xác. Nếu Kayla ngoảnh lưng lại với thác nước, cô ấy sẽ nhìn rất rõ khu vực này. Hôm nay ta đã phải lặn lội xuống tận đây. Có lẽ Hans cũng đã lần lại đường cũ trong chặng leo núi rồi tìm lối khác để xuống chính nơi này. Nhưng tại sao chứ? Nếu anh ta chỉ là người ngoài vô can, sao phải mất thời gian, thậm chí mạo hiểm mò xuống đây?”

Ian vặn nút bình nước rồi tu nốt phần còn lại, “Chứng tỏ kẻ lùn tìm món vũ khí cũng có mặt trong đoàn leo bộ hôm đó. Hẳn ta để ý thấy Kayla đang nhìn chăm chú một vật. Có lẽ hẳn đã nghi ngờ anh hoặc cô ấy ngay từ đầu. Hẳn đã đẩy cô ấy xuống. Hans chứng kiến mọi việc và nghĩ có thể kiểm soát được chút ít, hay định tống tiền. Lúc phát hiện ra Hans biến mất khỏi đoàn, gã kia bám theo và xử lý anh ta luôn”.

“Đó là phỏng đoán của anh à?” Cô nhíu mày, “Thế nếu Hans chính là hung thủ giết Kayla rồi mò xuống tận đây để tìm thứ cô ấy thấy, nhưng chẳng may ngã gãy cô chết thì sao?”

“Cái đó cũng có khả năng. Thực ra anh thích giả thiết của em hơn, vì thế nghĩa là trong đoàn sẽ không còn thêm du khách nào cải trang nữa. Đáng ra anh phải dò lại toàn bộ tên du khách tham gia đoàn của em ngày hôm qua”.

“Nhưng trái lại, anh bám theo đoàn của em chứ gì?”

Anh kéo một lọn tóc mượt mà của cô, “Anh sẽ không cho em ra đây một mình đâu, Mego. Em muốn dẫn bao nhiêu đoàn tùy thích, nhưng sẽ luôn có người đi cùng”.

“Em bắt đầu thấy Pete nói đúng”. Thấy tay anh đang siết chặt, cô chột mím cười, “Ý em là lúc anh ấy bảo bọn em nên ngừng hoạt động một thời gian, có lẽ là đến hết mùa. Chỉ cần sau đợt tuyết rơi đầu tiên, dân trượt tuyết sẽ kéo tới đây ùn ùn, đến lúc đó không thể đuổi người ta đi được”.

Ian cười, thả lỏng nắm tay, “Ừ, anh cũng thừa nhận hẳn ta nói đúng chuyện đó. Thế Matt sẽ nghĩ sao về chuyện tạm dừng hoạt động?”

“Chắc Matt sẽ không thích đâu, vì chuyện làm ăn dạo này vốn đã khó khăn rồi. Hồi trước bọn em còn dân đoàn đi bè trên sông Hawkins, nhưng phải bỏ vì không có mấy người đặt chỗ. Em thấy Matt không có khiếu làm thương gia lắm. Anh ấy chẳng bao giờ muốn mất một xu quảng cáo”.

“Anh nghĩ viên cảnh sát trưởng chưa chắc đã ép Matt đóng cửa hoạt động trên núi được, nên chuyện này sẽ phải phụ thuộc nhiều vào anh ta thôi”. Anh nhắc ống nhòm của Evan lên, “Em đã sẵn sàng tìm kiếm chưa? Chắc sẽ không muộn giờ đón Travis chứ?”

“Không, em vẫn đang trong giờ làm việc mà. Giờ này có về văn phòng cũng sẽ phải xử lý giấy tờ thôi”. Cô nháy mắt, “Chắc không chỉ có Matt là thương gia tồi, nhỉ?”

* * *

Hai người lùng sục cả khu vực, đến từng milimét một. Bầu không khí lạnh cóng càng khiến Ian thêm tỉnh táo. Anh nhận ra điều đó nhờ cảm giác hồi hộp đang đập trong mạch máu, nhờ mọi thứ xung quanh đang ngày càng trở nên sắc nét - cứ như việc phát hiện ra chiếc vali đang nằm trong tầm tay.

Một bầy chim choàng bay khỏi cái cây bên tay trái Meg, một con thỏ vội vàng chạy qua chỗ anh đi, đến nỗi suýt đâm sầm vào giày Ian. Những sinh vật này không thích thú trước sự xâm nhập của hai người. Có lẽ chúng đang nghĩ sao hai con người khó chịu này không đi trên đường của họ chứ.

Anh cùng Meg quay trở lại rồi tìm ở ô tiếp theo. Ian ngẩng đầu lên khỏi khoảng đất anh đang tìm, cười với Meg một cái và vỗ nhẹ lên vai cô để động viên mỗi lần họ đi qua nhau.

Nhận biết được tình cảm của anh, cô ngẩng đầu lên, rồi gần như cùng lúc đó bị vấp vào một nhánh rễ mọc trồi lên khỏi mặt đất. Cô ngã chúi về phía trước, kêu lên một tiếng, hai tay khoát lên trời. Thế rồi tiếng kêu bỗng nhiên biến thành thét, khuôn mặt cô méo đi vì khiếp đảm.

Rồi Meg ngã xuống, may mắn thoát khỏi tầm ngắm bắn của khẩu súng giờ đang chìa thẳng vào Ian.

10. Chương 10

Tiếng đạn lao vun vút qua vành tai Meg, dội lại như tiếng một bầy ong vỡ tổ. Cô ngã xuống nền đất, đau nhói lên bên vai phải. Vì cô quăng hai tay lên trời, chứ không chống xuống đất, nên cả ngực và bụng hứng trọn cú ngã vừa rồi, đau điếng, dù dưới nền đất phủ đầy lá thông.

Lúc tiếp đất, cô ngẩng đầu lên, làm cảm bị xước một vết. Ian cũng đã nằm rạp xuống đất, miệng há to nhưng không thốt ra tiếng kêu nào, hoặc do Meg không nghe thấy anh vì đôi tai đang ù đi.

Ôi trời, nếu Ian bị bắn, cô nhất định sẽ tìm ra hung thủ và bắt hắn đền mạng. Dù có phải quỳ trước người cha để lợi dụng tầm với của ông cho việc báo thù này, cô cũng sẽ làm. Lúc lấy lại được hơi, Meg la lên, “Ian!”.

Anh lồm cồm bò dậy, nhào tới, ngã sấp lên người Meg. Anh đã lăm lăm khẩu súng trong tay, lẹ làng quay nó một vòng rồi nhả ra hai phát đạn.

Tim Meg đập thành thịch, miệng hóp lấy hóp để không khí. Kẻ vừa bắn lên chắc vẫn còn rất gần đây.

Ian lấy thân mình che chở cho Meg, kéo cô vào một bụi côm nguội ở gần đó. Sau khi cả hai người đã nấp sau bụi cây um tùm, anh chống tay góc dậy, tiếp tục ngắm bắn.

Tiếng nổ đinh tai phát ra từ khẩu súng của Ian làm Meg như ù đi, khiến cô phải nhắm nghiền mắt, hai cánh mũi nở to khi ngửi thấy mùi cay xè của thuốc súng. Ian cựa mình, tạo một khoảng cách giữa hai người, Meg co rúm lại bên dưới anh, áp chặt bả vai đang nhứt nhối vào dưới bờ vai Ian.

Cô mở hé một mắt, nhòm qua đám lá rậm rạp, nín thở hoàn toàn vì sợ chỉ một hơi thở nhỏ vượt ra cũng khiến một tràng đạn khác rộ lên. Ngón tay Ian đặt ở báng súng cong lại. Những cơ bắp trong người anh lúc này đang gân lên, sẵn sàng hành động, tì vào cơ thể Meg. Từng tế bào trên người anh rung lên đầy đe dọa.

Có ai hay vật gì tông thẳng qua bụi rậm ngay sau lưng họ. Ian nằm ngửa ra, hướng súng về phía trước. Tiếng cành gãy và đá rơi lạo xạo vẫn vang lên, nhưng ngày càng xa trong khi Meg căng tai, căng mắt theo dõi bụi cây như đang nuốt chửng lấy âm thanh đó.

Tiếng thì thầm của Ian ngay sát tai cô nghe như tiếng thét, “Chắc hẳn ta đi rồi”.

Meg nuốt khan, thấy cổ họng khô ran, không nói nổi lời nào. Cô lúng búng vài từ không rõ nghĩa rồi tóm chặt lấy bên vai bị thương. Ngón tay cô chạm phải một đốm ướt thấm qua lớp áo khoác bị thủng. Cô bỏ tay ra, nhìn chăm chăm vào những vết màu đỏ trên bàn tay. Sau mấy phút hoảng loạn, giờ đầu óc cô đặc lại như bùn quánh.

Meg nhìn những ngón tay đang run rẩy từ từ khép lại thành nắm đấm. Nó không bị thương, cũng không bị gãy xương.

“Meg!” Ian tóm lấy cổ tay cô, “Em bị thương rồi. Trời ơi, hẳn bắn trúng chỗ nào?”

“Bắn trúng em?” Cô nhúu mày rồi cắn môi, cho đến khi vết đau ở bả vai lại nhói lên. Cô hốt hoảng, “Vai em”.

Ian bò vòng sang phía bên kia rồi bật ra một tiếng chửi. Anh cởi khóa kéo chiếc áo khoác của Meg, lột nó ra khỏi bên tay còn lành lặn, cẩn thận tháo nó ra ở bên bị thương.

Cả lớp áo vải thô và áo chên bên trong đều để lộ ra vết rách toác. Ian móc ngón tay vào đó rồi xé toạc thành một lỗ hổng lớn quanh miệng vết thương.

Máu chảy ròng ròng xuống tay Meg. Cô nuốt ực một tiếng, “Có nghiêm trọng không? Em không thấy choáng hay gì cả, chỉ thấy đau như bị cứa vào thôi”.

“Viên đạn không găm vào tay em”. Ian vớ lấy chai nước giặt bên hông chiếc ba lô, lôi từ trong ngăn chính ra một cái áo phông. Anh xé đôi chiếc áo rồi đổ nước lên một nửa.

“Có đau không?” Anh chấm chấm lên vai, Meg nghiêng răng.

“Không đau lắm”.

Anh lau sạch máu trên tay cô, lấy nửa chiếc áo còn lại rồi ấn vào vết thương, “Lạy Trời, viên đạn chỉ sượt qua thôi. Chắc em bị ngã đúng lúc hẳn bóp cò”.

Ian ngồi xuống, kéo Meg ngồi dậy giữa hai chân anh, lưng cô dựa vào ngực Ian. Anh vẫn ấn vào chỗ viên đạn cày qua, đồng thời đưa chai nước lên ngang miệng cô, “Uống đi. Có thấy chóng mặt không?”

“Em bị choáng, nhưng đây là tinh thần, không phải về thể chất. Anh nghĩ hẳn bám theo ta hay nằm phục sẵn ở đây?”

Anh hôn lên mái tóc cô, “Giờ đừng nói chuyện đó nữa”.

Ian lại tiếp tục che giấu, không cho Meg biết để bảo vệ cô, “Có thể hẳn vẫn rình rập ta ở ngoài kia”.

“Không đâu. Nếu trước đó hẳn không biết anh mang súng, thì giờ đã biết rồi. Như vậy hẳn sẽ cảnh giác hơn”. Anh bỏ chiếc áo phông bụi nhùi trên vai cô ra, kiểm tra lại vết thương rồi quấn nó quanh bắp tay của Meg, “Máu ngừng chảy rồi. Đúng là chỉ bị đạn sượt qua. Em có mang thuốc giảm đau không?”

Cô đá mũi giày vào túi ngoài trên chiếc ba lô, “Ồ trong đó. Nếu đây đúng là vị trí đó, nếu hần ta biết mình đang tìm thứ gì, sao không nhặt lấy mà tháo chạy đi? Sao vẫn còn lảng vảng quanh đây? Sao phải giết những người lạc vào đây chứ?”

“Em hỏi rất có lý”. Ian mặc lại áo khoác cho cô, vòng tay với lấy ba lô rồi lôi ra lọ thuốc giảm đau, “Có điều anh không biết trả lời thế nào”.

Anh bật mở nắp, dốc ra hai viên gel màu xanh lá cây, “Hình như vết thương do vừa bị súng bắn cần hai viên nhỉ?”

Cô bỏ tọt thuốc vào miệng rồi tu ít nước, “Thế mười thì sao?”

Anh lập tức nhú mày, “Em đau đến thế kia à?”

“Từ một đến mười, em ở mức bảy”.

Anh vỗ vỗ lên ngực Meg, nhưng đúng lúc cô kịp nghĩ ngợi, anh đã kéo chiếc đai phát thanh khỏi túi áo, “Em nghĩ anh bạn tốt Cahill vẫn còn ở đây cùng trực thăng riêng không?”

Cô chớp mắt, “Anh định nhờ anh ấy giúp à? Em tưởng anh thà chết còn hơn?”

“Đừng ngốc thế, Meg”. Anh lấy cái ăng-ten gỗ gỗ lên mũi cô, “Đúng là anh thà chết, nhưng không thể để em chết cùng được. Em không cuốc bộ ra khỏi thung lũng trong tình trạng này nổi đâu”.

Ian bảo: “Gọi anh ta đi”, rồi thả chiếc đai xuống đùi cô. Meg dò tần số chiếc trực thăng của phòng cảnh sát, kể lại mọi chuyện cho phi công. Anh này bảo các trợ lý vẫn chưa giải quyết xong hiện trường vụ của Hans. Meg lấy làm mừng, vì viên phi công đồng ý tới đón cô và Ian, trong lúc chờ nhóm cảnh sát điều tra nốt trên mặt đất. Hiện thời Meg không thể giải quyết thêm vụ đối đầu nào giữa Ian và Pete.

“Phi công đang lái tới đây rồi”.

“Anh nghe thấy rồi. Cahill sẽ được một vụ điều tra nữa về pha bắn lén này”.

Meg dựa vào ngực Ian, một tay vắt qua đùi anh, tay kia áp chặt người, “Sao anh không kể hết cho anh ấy rồi bảo cảnh sát qua đây tìm kiếm?”

“Không được”. Anh tì cằm lên đầu cô rồi lắc đầu, “Hoạt động tìm kiếm này phải hoàn toàn giữ bí mật, chỉ có người trong cuộc được biết, còn báo chí truyền hình thì không. Bọn anh cũng chưa biết phải tìm gì ở đây. Nếu tổ chức tìm kiếm trên diện rộng, nhiệm vụ, tính mạng cảnh sát và cả sự an nguy của Jack đều có thể bị đe dọa. Anh chỉ nói với Cahill những điều anh ta cần để làm nhiệm vụ của mình, không hơn”.

“Thế nên Pete mới... ừm... khó chịu với anh. Anh ấy không thích bị gạt ra ngoài”. Cũng như em thôi.

“Pete không chỉ khó chịu với anh. Anh ta căm ghét anh, mà tình trạng này chẳng liên quan gì tới vụ án cả”.

Hai má Meg nóng lên, “Không phải anh ấy khẳng định sẽ sở hữu em đâu. Chẳng ai như thế cả”.

“Em nhầm rồi”.

Tim Meg đập thành thạch, vết thương dưới lớp băng bó Ian vừa buột lại nhói lên. Liệu anh có thừa nhận không? Lúc cô nhìn thấy xác Hans, hai người đã không hôn nhau tiếp được. Vụ bắn súng cũng làm gián đoạn cuộc leo bộ của hai người. Ian có tha thứ cho sự lừa dối của cô được không?

Cô chờ đợi, những ngón tay đeo găng co lại như móng vuốt trên đầu gối anh.

Hơi thở ấm nóng của anh phả vào tóc cô, “Travis có sở hữu em đấy chứ. Nó có cả trái tim và tâm hồn em còn gì”.

Các cơ trên mặt Meg đang căng thẳng, giờ cũng phải giãn ra thành một nụ cười, cô cào cào chiếc găng trên đùi Ian, “Anh cũng thấy thế à?”

“Giữa hai mẹ con, khó mà không thấy được lắm”.

Giọng anh bỗng sắc lém, Meg lập tức hình dung ngay ra phần còn lại, “Kể cả khi em chưa tận mắt chứng kiến”.

Cô nghiêng đầu sang một bên, hôn lên cái cằm lóm chồm râu của Ian, “Em rất vui vì anh cũng thấy điều đó. Em vui vì em đã không làm rối tung mọi chuyện... dù đã phạm phải sai lầm lớn nhất đời, là không cho anh biết về chuyện em có thai”.

“Chính vì thế nên anh phải bảo đảm an toàn cho em, Meg ạ. Travis cần có em”.

Thế còn anh, Ian? Anh có cần đến em không?

Chiếc trực thăng xuất hiện trên hàng cây. Ian lập tức đứng dậy, khoát tay trên đầu. Anh khoác bên tay còn lạnh lặn của Meg rồi đỡ cô đứng dậy, “Chắc em phải đi một đoạn, vì không hạ được trực thăng xuống đây đâu”.

“Chân em vẫn ổn mà”.

Anh liếc nhìn khẩu súng đang nắm trong tay, “Có anh ở sau lưng rồi”.

Vừa đứng lên, cô đã ngã dúi vào anh, “Hay thật, Em chưa nghĩ đến tên bắn lên ngoài kia, để hắn đang nhắm bắn chúng ta trong lúc chúng ta chạy trốn lắm”.

“Chỉ đề phòng thôi. Hắn chạy từ lâu rồi, không dám manh động khi có trực thăng ở ngay trên đầu đâu”.

Chiếc trực thăng vừa sà xuống, hai người lập tức nhảy lên, nhưng Meg còn ngoảnh nhìn lại tán lá rậm rạp mà vừa nãy tên bắn lên nhào vào để tẩu thoát, như con gián chạy khỏi ánh sáng, “Anh cứ cầm sẵn khẩu súng để có gì còn bắn trả nhé”.

Chiếc trực thăng cất cánh, nghiêng mình sang phải, gần như chạm vào ngọn những cây thông cao sừng sững vẫn khoác lớp lá màu xanh lục, chờ đợi mùa đông. Meg tựa đầu lên kính cửa sổ, phong cảnh mờ đi bên dưới cô.

Cái vali ở đâu? Hung thủ ở đâu? Điều gì vừa xảy ra ở chốn thiên đường bình yên của cô thế này?

* * *

Ian chở cô tới bệnh viện Travis vừa khám hôm qua. Bác sĩ nói vết đạn đầu tiên của cô chỉ bị vào phần mềm. Họ rửa sạch vết thương, băng bó cho cô rồi báo cảnh sát.

Tất nhiên, cảnh sát trong vùng này còn ai khác ngoài trợ lý của Pete, anh này giải thích rằng Pete vẫn còn đang vướng vụ điều tra về cái chết của tay du khách.

Meg kể lại chuyện Ian quyết định đi ra thung lũng sau khi phát hiện thấy xác của Hans Birnbach, rồi hai người bị ai đó bắn lên.

Ian nói, vẻ mặt nghiêm nghị, “Vùng này có người săn trộm không? Có lẽ là ai đó đi săn đấy”.

Chắc Pete đã mớm cho mấy tay trợ lý này về tay điệp viên trong quân đội len lỏi giữa bọn họ, nên anh này nheo mắt rồi cười mũi, “Sau tận hai cái chết vừa qua ư? Anh nói kiểu gì thế Dempsay?”

Ian gơ hai tay lên, nhún vai, “Meg đi được chưa? Cô ấy phải đón... con cô ấy nữa”.

Meg không kịp tạt về văn phòng du lịch Núi Rocky nữa vì chỉ còn đủ thời gian đón Travis và chuẩn bị cho bữa tiệc tối mà cô đã lên kế hoạch.

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Ian cào cào tóc, “Vai em đang thế, còn tiệc tùng gì nữa? Em nghỉ ngơi chút đi đã”.

“Anh cũng nghe bác sĩ nói rồi đây nhé – chỉ bị thương phần mềm, nên em chưa đến nỗi không nấu nướng được. Em sẽ mua thêm ít đồ ăn sẵn Trung Quốc. Chỉ là một bữa thân mật giữa bạn bè bố mẹ Travis thôi, em cũng nhắc mọi người đưa lũ trẻ con đi cùng”.

“Meg, anh nghĩ tối nay em không nên ở một mình. Vừa có kẻ định bắn em đấy”. Anh khoanh tay, chặn ngay trước lối đi vào bãi đỗ xe.

“Anh không nghe em nói gì à? Em mời cả đồng người qua nhà cơ mà. Ở một mình là thế nào?”

“Thế trong số đó có ai ở lại qua đêm không?”

“Tất nhiên là không rồi”. Cô đẩy anh qua một bên, rồi tiến về phía chiếc xe Ian thuê. Anh nhấn chiếc điều khiển từ xa, mở cửa. Meg mở ra, chui vào xe rồi sập cánh cửa lại.

Anh trèo vào cạnh chỗ cô ngồi. So với thân hình to lớn của anh, chiếc xe này chật chội quá. Cô gạt tóc khỏi mặt rồi ngả người ra sau, nhắm mắt lại, “Chẳng lẽ CIA hay chính phủ, hay ai đó liên quan, không chỉ nổi để anh thuê cái xe lớn hơn à?”

“Tiết kiệm tiền thuế của dân thôi”. Anh lách cách nổ máy, đánh xe ra ngoài bãi đỗ. Lúc chiếc xe vấp phải gờ giảm tốc, Meg tóm chặt lấy cùi tay đang bị buộc vào gác.

Anh nghiêng rằng, “Anh xin lỗi. Em vẫn định tổ chức tiệc tối đấy à?”

“Anh làm như em mở phiên họp Nhà Trắng không bằng. Chỉ có mấy phụ huynh gặp mặt nhau, đưa cả con cái theo cùng - đĩa giấy, bình mút trẻ con, bàn ca chuyện tập cho bọn trẻ ngồi bô nữa”.

“Thế Travis đã làm được vậy chưa?”

Cô ghé một mắt thăm dò nét mặt anh, lúc đó vẫn mạnh mẽ, sạch sẽ, đẹp như tượng và rất nghiêm túc. Anh thực sự muốn biết Travis đã làm được những gì chuyện này cô còn nợ anh. Cô hít một hơi sâu rồi ngồi thẳng lên, “Thường những chuyện thế này bọn con trai chậm hơn con gái, nên em muốn để con hai tuổi rưỡi rồi mới tập, chứ không muốn để hỏng ngay từ đầu”.

Anh nghiêng chặt rằng, “Ừ, đừng bao giờ để xảy ra chuyện đó”.

Khuôn mặt cứng đờ của Ian làm Meg xả ra hết. Suốt thời gian đi tới nhà trẻ, cô chỉ nói về con trai, về ngày nó chào đời, tính cách và cả những việc lần đầu tiên nó làm được nữa, rất cả Ian đã không có cơ hội chứng kiến chỉ vì lòng tự ái gần gũi của cô.

Lúc hai người đỗ xe trước cửa nhà Eloise, Ian đã biết về Travis nhiều hơn hẳn lúc anh chia tay thẳng bẽ bối sáng. Anh hỏi để Meg kể nhiều chuyện hơn nữa về Travis. Đúng là cô có nhiều bạn bè quan tâm tới thằng bé, nhưng Meg chưa có ai để kể về con một cách tỉ mỉ như thế này. Ian lại hồ hởi lắng nghe, như nuốt từng lời cô nói.

Anh dừng xe, vỗ lên vô-lăng một cái, “Không biết Eloise có thừa cái ghế trẻ em nào không nhỉ? Để anh đưa hai mẹ con về, chứ không chở đến xe của em nữa. Dù sao tay em vẫn chưa cử động được nhiều, đừng nên lái xe vội”.

“Thật không?” Cô nhấc cánh tay bị treo trên gác lên, rồi nhăn nhó, “Được rồi. Anh nói phải”.

“Anh có muốn vào cùng em không?” Cô siết chặt tay kéo cửa, sợ anh sẽ từ chối.

“Có”. Ian đẩy cửa bước ra ngoài, đi vòng qua chỗ cô rồi đỡ Meg khỏi chỗ ngồi như thể cô làm bằng pha lê nguyên chất.

Cô đẩy anh ra bằng cái tay còn lạnh lạnh, “Này, ở phía sau đang có người đi tới đấy”.

Anh mặc kệ, tóm lấy tay Meg rồi dìu cô đi tới nhà Eloise một cách chậm rãi. Lúc ở phòng cấp cứu, cô hơi choáng vì bị mất máu, nhưng giờ đã trở lại bình thường, chỗ bị đạn sượt qua cũng chỉ đau âm ỉ, chứ không buốt nữa.

Eloise mở cửa, tay ôm lấy miệng, “Sao thế này?”

“Chuyện dài lắm, chị Eloise ạ. Em đang dẫn đoàn leo bộ thì bị tai nạn, nhưng không sao đâu. Travis có vui không?”

Ian đứng thập thò ngoài cửa, nhưng Eloise vẫn nhìn anh đầy ngưỡng mộ, “Felicia có kể với tôi là bộ Travis đã tới thị trấn rồi”.

“Đúng ạ”. Ian bước vòng qua Meg rồi chìa tay, “Tôi là Ian Dempsey”.

“Còn tôi là Eloise Zinn. Travis đúng là đứa bé tuyệt vời đấy”. Cô ra hiệu cho họ đi vòng ra sau nhà, ở đó Meg thấy Travis đang cầm viên phấn vẽ nguệch ngoạc lên một cái bảng đen.

Nhận ra có người vừa đến, nó thả viên phấn ra rồi quay vụt lại, “Mẹ”.

Nó vội vàng chạy qua phòng rồi nắm lấy mép cánh cổng cho trẻ con. Meg với một tay ra, nhưng phải kêu lên rồi rút ngay lại. Mặt Travis ỉu xiu, môi dưới trề ra. Ian đưa tay bế nó qua cổng, đặt nó vào cánh tay phải của Meg.

Travis chúi đầu vào cổ mẹ, nhưng vẫn ngoái sang bên để lên nhìn Ian qua mái tóc xoăn màu nâu. Ian véo mũi nó một cái, “Chào con, Travis”.

Travis giơ tay lên, các ngón xòe ra rồi cụp lại, làm động tác chào, cũng may Travis còn quá bé, nên chưa làm bận tay Meg lắm. Meg gọi một cô bảo mẫu ở nhà trẻ, “Cô Lori, làm ơn đưa giúp tôi cái ba lô của Travis”.

“Vâng, chị Meg”. Lori tóm lấy chiếc tàu gối Ian vừa mua cho Travis tối hôm qua, “Cả ngày hôm nay cháu chỉ nghịch cái này, chắc sẽ không muốn để quên đâu”.

Lúc Lori tiến tới chỗ chiếc cổng, Ian đỡ lấy chiếc ba lô rồi luồn nó vào tay. Travis chỉ vào Ian rồi nói, “Bố”.

Tim Meg suýt nổ tung, nhưng cô không muốn để lộ quá nhiều vì Travis và cả Ian, “Đúng rồi, Travis. Bố cho con tàu đó”.

Cô liếc Ian qua đầu Travis. Dù khuôn mặt anh không biểu hiện gì, nhưng đôi mắt xanh vẫn sáng quắc. Meg không hiểu đó là cảm xúc gì, cũng không muốn biết. Bỗng nhiên cô thấy mệt mỏi và kiệt sức.

Liệu tối nay cô tổ chức bữa tiệc này có phải là điên rồ không? Chắc vậy, nhưng Meg không muốn ở một mình với cái cửa sổ phải đóng ván trong nhà để xe. Một ngôi nhà đầy ắp người sẽ đuổi được kẻ tọc mạch kia đi, đồng thời giúp cuộc sống của cô bình thường trở lại, vì kể từ khi Ian xuất hiện, anh đã kéo theo mọi đảo lộn và án mạng, và cả một ông bố cho Travis nữa.

Hai người mượn chiếc ghế trẻ em của Eloise, Ian tự buộc chặt nó vào khoang ghế sau. Có tiến bộ đây. Trên đường về, Travis ngủ gật, Ian chỉ thỉnh thoảng nói vài câu. Meg hiểu anh không thích buổi tiệc tối nay, cả cô cũng vậy.

Giờ cô chẳng còn hứng thú gì nữa, nhưng cũng không muốn bảo Ian ở lại thêm một đêm. Anh còn có việc phải làm, mà vì cô anh đã xao nhãng rồi.

“Anh sắp kiểm tra lại những du khách tham gia chuyến leo bộ ngày hôm qua đúng không? Nếu Hans không giết Kayla, thì chứng tỏ có người khác trong đoàn đã ra tay”.

“Hoặc người trong đoàn, hoặc người ngoài rình rập”.

Cô nghiêng đầu, “Cái này mới hả. Anh nghĩ có người bám theo đoàn của em hay rình sẵn gần lều ngắm cảnh?”

“Có thể có, có thể không”. Anh dụi mắt, “Anh chỉ muốn xem chuyện này có liên hệ gì với Jack không thôi”.

“Còn em đang ngáng đường đúng không?”

Anh nghiêng rằng, “Meg, anh chưa bao giờ nói em ngáng đường cả. Chưa biết mai sau thế nào, nhưng giờ em cũng đang dính tới vụ đó đây”.

Meg áp má vào lớp kính cửa sổ lạnh lẽo, miệng lẩm bẩm, “Mai sau có giàu hay nghèo, ta vẫn bên nhau”.

“Gì thế?” Cả nét mặt lẫn giọng nói của anh đột ngột sắc lại.

Cô thở dài, “Không có gì”.

“Em có muốn anh mua gì không? Đồ ăn? Đồ uống? Rượu? Bia?”

“Có một cửa hàng đồ Trung Quốc khá ngon ở trong thị trấn, họ giao hàng tận nhà. Ở chỗ em còn nhiều nước ngọt với nước hoa quả lắm. Đừng mua rượu, các bố mẹ còn đi với trẻ con mà. Họ không uống rượu rồi chở con bằng xe hơi đâu”.

“Thế à?” Anh cười mũi, “Vì anh vẫn nhớ có người lái xe ngang chạy đua ấy”.

Meg thót tim, mũi bắt đầu râm ran, “Thường thôi”. Cô quẹt tay theo ống tay áo Ian, “Bố mẹ như chúng ta chẳng hạn”.

Anh hơi cúi đầu, liếc qua tấm gương chiếu hậu như sợ đứa bé ngồi sau chỉ là ảo ảnh. Sau khi đỗ trên lối đánh xe, anh bế Travis vào giường, đặt tay lên hông Meg, đẩy cô ra ngoài phòng khách, “Ngồi xuống đây nghỉ đi. Anh thấy trên bếp có ấm pha trà, để anh đổ ít nước vào đun nhé?”

Meg cuộn chặt chiếc áo khoác thùng một lỗ trên ống tay quanh người, gác chân lên bàn rồi nói, “Được chứ, cảm ơn anh nhé”. Trong bếp vang lên tiếng leng keng của nồi niêu, một lúc sau, Ian đi thẳng ra phía cửa, “Anh ra ngoài kiểm tra một vòng đã, để xem tấm ván đóng cửa sổ nhà để xe còn chắc không”.

Cô vùi mình vào tấm áo khoác rồi gật đầu, nghiêng rặng lại mỗi khi nghĩ tới chuyện ở nhà mình rồi mà vẫn phải sợ sệt. Meg sẽ phải lắp đạn vào súng, khóa cẩn thận để hạ bất cứ kẻ nào dám xông vào qua ngưỡng cửa nhà cô.

Meg vén tóc về phía sau, mỉm cười trước ý nghĩ táo bạo đó. Vừa lúc chiếc ấm réo lên, Ian giậm một chân qua cửa chính.

“Em sao rồi? Ở bên ngoài không có gì bất thường cả”. Anh đi thẳng vào bếp rồi gọi to, “Túi trà đâu?”

“Ở trên chạn, gần bếp ấy. Earl Grey nhé. Không thì em tự vào đó pha cũng được”.

Ian xuất hiện ở cửa bếp, tay cầm một tách trà nghi ngút khói, chỉ thiếu mỗi cái tạp dề trước ngực. Meg nghĩ đến đó, bật cười khúc khích.

“Sao thế? Em tưởng anh không biết pha trà à?”

Cô hít hít vài hơi, “Ngửi mùi thơm ghê”.

Anh chậm rãi tiến lại chỗ Meg, tay vẫn giơ tách trà ra trước. Anh đặt nó lên bàn đánh cạch một tiếng, rồi rút điện thoại ra khỏi chân cầm, “Anh để lại trà cùng điện thoại, em muốn gọi gì thì tùy. Có cần gì nữa không?”

Meg cúi về phía trước, áp hai tay vào tách trà nóng. Cô liếc nhìn anh qua miệng cốc, qua làn khói đang bốc lên, đôi mắt đắm nước. Cô biết mình cần gì, nhưng vẫn còn buổi tiệc trước mắt.

Cô chỉ ngón tay về phía cửa, “Em ổn rồi. Anh cứ đi làm việc đi”.

“Nếu cần gì, hãy gọi cho anh”. Anh dừng lại ở cửa rồi dùng ngón tay làm dấu khẩu súng, chỉ vào chỗ Meg, “Và nhớ, tiền trả hậu tấu nhé”.

Lúc Ian đóng cửa, Meg ngồi yên, nín thở và lắng nghe những tiếng cọt kẹt trong nhà. Cô trút một hơi thở dài, rồi thổi cho trà nguội trước khi nhấp nháp. Meg không phải lo chuyện có người vừa xông vào nhà, vừa giương súng bắn. Hôm nay có kẻ tấn công họ vì hai người đã phạm phải vùng lãnh thổ do hãn cai quản và tìm kiếm.

Có lẽ tối qua hãn tìm cách đột nhập vào nhà hòng tìm thứ gì của Kayla. Thế nên mới lén vào phòng khách sạn của Ian, và đánh ngất cô phục vụ nữa.

Cô rùng mình, hớp thêm ngụm trà nóng nữa. Sau khi uống nốt giọt cuối cùng, Meg đi tới chiếc tủ tường trong hành lang rồi nhìn vào khẩu súng trường nằm ngay tầm tay nhưng ở chỗ Travis không với tới được.

Cô tắm rửa, cẩn thận gác tay trên thành bồn, xong xuôi mới gọi món ở cửa hàng Trung Quốc rồi lui cũi trong bếp, lấy ra đĩa giấy và dao đĩa nhựa. Cô đã nói chỉ muốn tổ chức một bữa ăn thân mật thôi mà.

Meg cùng các cặp bố mẹ gửi con ở nhà trẻ Eloise cứ thay phiên nhau tổ chức bữa tối hàng tháng, mỗi lần làm ở một nhà khác nhau. Travis đã bắt đầu hiểu mấy đứa bạn có cả bố lẫn mẹ. Giờ đến lượt nó, nhưng chẳng biết sẽ được bao lâu?

Cô dành ra một giờ dọn dẹp lại nhà cửa rồi đánh thức con dậy. Lúc chuông cửa kêu, tim Meg đập thình thịch. Cô ngó qua lỗ kính, thấy một cậu thanh niên đứng ở hiên, các loại túi ni lông quần quanh ngón, túm tụm trong tay.

Meg chợt thoáng nghĩ đến cảnh kẻ bắn lén lúc nãy đã sát hại người giao đồ, dúm anh ta vào bụi rậm cuối đường đánh xe rồi nhặt đồng gà nấu hạt điều và trứng cuộn lên.

Cũng may cô đã nhận ra Brendan Chu ở cửa hàng do gia đình anh mở tên là Han Ting.

“Chào, Brendan. Có còn nữa không?”

“Cô O'Reilly gọi nhiều thế. Tối nay có khách khứa à?” Cậu ta liếc xuống Travis lúc này đang tóm chặt lấy chân Brendan, “Ê, chào anh bạn”.

“Ừ, tiệc nhỏ thôi mà”. Cô bé Travis lên, xốc nó sang bên hông rồi mở cửa cho Brendan vào, “Cậu để đồ trên mặt quầy bếp hộ tôi nhé”.

“Tay cô làm sao thế kia?” Cậu ta nghiêng đầu, đồng túi thức ăn còn cầm trên tay, nhìn cái gạc đăm đăm.

“Tai nạn lúc leo bộ ấy mà”.

Cậu ta đặt đồng túi lên mặt quầy, lấy mu bàn tay hất lớp tóc mái dài ra sau cho khỏi vướng mắt, “Lại tai nạn à? Nghe người ta nói hôm qua có một cô bị ngã, rồi đến một anh khách mất tích”.

“Ừ, mùa này kết thúc hơi ồn ào”.

“Bố mẹ tôi thấy không vui. Họ vẫn muốn làm ăn được để cầm cự tới mùa trượt tuyết”.

Meg ngược lên bầu trời xám một màu thiếp, “Chắc năm nay mùa trượt tuyết sẽ đến sớm. Cậu có cần tôi giúp bê đồng túi còn lại vào không?”

“Tay cô đang bị thương mà. Nếu bố mẹ tôi biết tôi để chị khuôn túi hộ, chắc họ sẽ nhốt tôi năm ngày năm đêm ở ngoài mát, hoặc nhẹ nhất là tịch thu điện thoại”. Brendan chạy xuống bậc tam cấp rồi quay trở lại, bê nốt đồng túi đồ trên tay. Cậu ta nhận tiền boa từ Meg, cười toe toét, rồi vội vã chạy ra xe, như sợ cô sẽ đổi ý mà đòi lại.

Meg vừa lôi các hộp đựng thức ăn khỏi túi thì chuông cửa lại kêu. Cô nhìn lên chiếc đồng hồ trên lò vi sóng. Chắc khách khứa đến rồi.

* * *

Nửa giờ sau, người lớn và trẻ con đứng đầy trong nhà Meg, vừa nói cười vừa chia đĩa. Cô gạt hết mọi câu hỏi thăm về cái vai, dù câu chuyện về hai cái xác chiếm gần như hết cả buổi.

Sophia có đứa con gái sinh trước Travis mấy tháng nhích lại gần Meg, “Nghe nói cảnh sát trưởng Cahill có đối thủ rồi”.

Meg suýt nữa nuốt chửng một viên đậu phộng, ho sặc sụa, “Chị nói gì thế?”

Sophia trề môi, “Meg, đừng có ngại nữa. Nghe nói có một anh FBI đẹp ngây ngất tới đây điều tra vụ án mạng trên đường leo núi cũng đang để mắt tới chị hả?”

Meg đảo mắt. Chẳng biết tin đồn nửa thật nửa giả này bắt đầu từ khi nào? Nhưng nếu mọi người thực sự nghĩ vậy về Ian, cô cũng không muốn đính chính lại. Pete chắc đã giấu biệt chuyện quá khứ của cô với Ian, Eloise cũng vậy. Chẳng biết bao lâu nữa mọi người sẽ đoán ra mối quan hệ giữa Ian Dempsey và con trai Travis Dempsey của cô?

“Đúng là anh ta có hỏi tôi vài câu, vì tôi dẫn đoàn có cả hai vị khách này”. Cô dùng chiếc đĩa chọc vào Sophia, “Mà tôi cũng nói từ trước rồi, tôi có thích Pete đâu”.

“Nhưng Pete thích chị. Trông anh ta cũng được, hơi căng thẳng chút thôi, mà Travis cũng cần có bố lắm rồi đấy”.

“Travis có bố rồi mà”. Meg nói gắt lên, suýt nữa đánh rơi cái đĩa.

“Vậy đến lúc tìm anh ta rồi đấy”. Sophia dịch ra xa, ngồi lên tay vịn chiếc ghế chỗ chồng cô đang ngồi, hơi dựa vào anh như muốn khẳng định quyền sở hữu.

Meg đi quanh phòng, chiếc túi rác đeo lưng lảng ở cổ tay. Dù mọi người có bàn tán xôn xao về hai vụ chết người trên núi, cả tin đồn ngớ ngẩn về Ian, Meg vẫn thấy hài lòng vì đã tổ chức suôn sẻ bữa tiệc này. Tiếng chuyện trò rì rầm, tiếng hét của trẻ con và cả những cái đĩa giấy đầy mỡ làm cô có cảm giác bình thường như trước.

Nhưng cảm giác đó chẳng kéo dài được bao lâu sau khi vị khách cuối cùng cũng rời đi.

Meg chải răng cho Travis, nhưng mắt nó đã díp cả lại. Cô bế nó vào giường mà không phải ngồi kể chuyện gì. Nó chỉ lẩm bẩm một từ “Bố” trước khi vùi đầu vào gối ngủ.

Meg ngó qua kẽ hở trên tấm màn treo trong phòng Travis. Cửa sổ phòng thẳng bé nhìn thẳng ra hông nhà, chỗ dẫn tới bụi cây mà Ian bảo đã nghe thấy tiếng động khi tên rình rập bỏ chạy.

Cô để ngỏ cửa phòng Travis, đẩy nốt mấy hộp thức ăn còn lại. Cô đã gửi đồ ăn chưa dùng đến cho khách đem về nhà, còn họ cũng cùng cô dọn dẹp sạch sẽ sau khi tiệc tan.

Cô liếc một cái về phía chiếc tủ tường, nghĩ đến cảnh mình ngồi trên ghế đu, mặt quay ra cửa chính, súng trường đặt ngang đùi như Annie Oakley chẳng hạn.

Đáng lẽ cô nên mời Ian tới dự, rồi giới thiệu với mọi người anh là bố của Travis, là chồng của cô. Như vậy sẽ át được tin đồn, hơn nữa, giờ này anh vẫn còn ở đây.

Không, Ian còn phải làm việc. Cô đâu phải mẫu phụ nữ yếu đuối như mẹ mình, như người chị song sinh ngoan ngoãn vào chiếc xe limo do một tay say xỉn lái. Họ bị bố cô điều khiển quá, đến nỗi không dám nói lên chính kiến, dù tính mạng của họ phụ thuộc hoàn toàn vào điều này.

Meg vẫn đứng vững, dù đã làm bố cô thất vọng. Cô hoàn toàn có thể tự lo cho mình và Travis.

Cô đang mãi buộc túi rác lại thì có tiếng chuông cửa. Meg điếng người, tiếng chuông lại vang lên. Cô thả bịch túi rác xuống nền nhà.

Làm gì có chuyện hung thủ gõ ngay lên cửa chính chứ.

Để đề phòng, cô lật đật chạy tới chỗ chiếc tủ tường, kéo khẩu súng ra, lên cò một tiếng đánh gọn, rồi rón rén tiến về phía cửa. Tiếng nện ỳnh ỳnh vang lên, làm Meg giật mình, ôm chặt khẩu súng vào lòng.

Cô nhòai người ra, nhòm qua ống kính trên cửa. Matt. Suýt nữa Meg đổ sụp xuống sàn vì thót tim. Chẳng hiểu giữa đêm ông sếp của cô làm gì mà lại tới đây, nện vào cửa ỳnh ỳnh thế này?

“Matt, đợi tôi chút”. Cô kê khẩu súng lên tường, phía sau chiếc ghế rồi gạt chốt ra.

Meg kéo cửa ra đúng lúc Matt ngã vào trong nhà. Anh lao đảo dựa vào cô, tì đứng vào bên tay bị thương, làm Meg phải hớp vội lấy một hơi, “Anh làm sao thế?”

Bàn tay Matt lỏng dần, rồi anh trượt xuống sàn, để lại một vệt máu dài trên áo Meg. Miệng cô há hốc, nhưng không nói nổi câu nào.

Cả người Meg lạnh toát. Matt thì thào nói, khiến Meg phải quỳ xuống để nghe rõ.

“Hắn giết tôi. Kế đến là cô đấy”.

11. Chương 11

Tim Ian đập thình thịch khi anh quay chiếc ống nhòm nhìn đêm vào cái xe đang đỗ trước cửa nhà Meg. Có khách nào quay lại à? Không, anh nhớ hết đám xe đó, cái này là cái khác.

Cánh cửa xe bật mở, một người đàn ông như từ trong xe bắn ra ngoài. Anh ta loạng choạng mấy bước, chẳng buồn đóng cửa xe lại. Ian đứng tim, một tay nắm chặt tay nắm cửa, bên kia phóng to tầm nhìn.

Chỉ lúc nhận ra ông sếp Matt đang lao đảo đi lên nhà, Ian mới thấy bớt căng thẳng. Trông anh chàng này như uống hơi quá chén. Có lẽ anh thấy nhẹ nhõm là vì thế, bởi hiếm có ai hay nghiêm trọng hóa như Matt cả.

Meg mở cửa, một tia sáng mảnh lọt ra ngoài. Chắc cô đã thấy Matt qua ống kính trên cửa. Ian hướng ống nhòm vào họ, thấy Meg loạng choạng ra phía sau. Ian buông một tiếng chửi thề rồi nhảy ra khỏi xe, tay sờ trên súng và lao đi như tên bắn, qua lối đi dẫn thẳng lên hiên nhà.

Matt nằm co quắp dưới chân Meg, còn cô đang cúi xuống anh ta. Nghe thấy tiếng giày Ian nghiêng trên lớp sỏi, cô ngước lên, mặt trắng bệch, miệng há hốc.

Nhưng khuôn mặt Matt còn trắng bệch hơn.

“Có chuyện gì thế này?” Ian kéo Matt ra khỏi chỗ Meg đang đứng. Matt rên rỉ, nằm ngửa ra, máu trào lên từ những vết chém trên ngực và bụng.

Sau một lúc lâu im lặng, cuối cùng Meg cũng hét lên, tiếng của cô vọng ra tận bên ngoài, vang qua những dãy núi xung quanh. Một con chó sủa lên, Travis cũng khóc lớn từ trong phòng ngủ.

“Ôi đừng, đừng. Đừng để Travis thấy cảnh này”. Cô lập tức ấn nắm tay lên miệng.

Người Meg run đến nỗi Ian tưởng như cô khó lòng đi vào phòng Travis được. Anh cúi xuống, kéo chân Matt vào nhà, đóng cửa lại, rồi chạy vào bếp lấy khăn lau chén và điện thoại.

Ian đưa chiếc điện thoại cho Meg, “Gọi 911 đi”.

Anh gấp đôi chiếc khăn rồi đắp nó lên vết thương chảy máu nhiều nhất của Matt. Travis lại gào lên, Meg suýt nữa đánh rơi chiếc điện thoại lên đầu Matt. Ian tóm chặt lấy tay Meg, kéo cô xuống, “Em giữ thật chặt, gọi cho 911 đi, để anh lo Travis cho”.

Lúc anh đi vào hành lang, vẫn nghe thấy Meg run rẩy gọi cho người trực điện. Ian đứng ngoài phòng Travis, hít một hơi thật sâu rồi giắt súng ra sau lưng.

Ian cúi xuống bên thành giường của Travis, lúc này thằng bé đã ngồi dậy, đang vừa dụi mắt vừa khóc, Nào Travis. Con gặp ác mộng à?”

Travis kéo hai nắm tay xuống khuôn mặt đầm đìa nước mắt, gật đầu, “Chó sủa”.

“Bố nghe thấy rồi. Chắc nó cũng bị ác mộng đấy”. Anh từ từ ngả thằng bé cho nó nằm xuống, nhưng Travis lại ngả tọt lên đùi anh.

Tay Ian để hờ trên đầu con, rồi vuốt một lọn tóc màu nâu nhạt. Travis sụt sịt, chùi tay lên mũi, nhắm mắt rồi vòng cái tay bé xíu ôm lấy đùi anh.

Lạy Trời, đáng lẽ lúc này anh phải ở ngoài kia xem Matt thế nào. Anh không muốn để Meg ở lại với anh ta, nhưng với tình trạng bây giờ, cô không đỡ được Travis nữa. Anh nhìn con rồi bế đứa bé đang ngủ, đặt trở lại giường.

Anh rón rén ra ngoài, đóng chặt cửa. Chắc Travis sẽ không bị tiếng còi cảnh sát và tiếng lục đục trong nhà đánh thức nữa. Nếu có, chắc lúc ấy mẹ nó đã đủ bình tĩnh để trấn an nó rồi.

Ian vội vàng bước ra phòng khách, đến nỗi va cả đầu gối vào cạnh bàn. Meg đã lấy thêm khăn để dúi lên ngực và bụng Matt. Cô đang dùng khăn ướt thấm lên mặt và miệng anh ta, một tay vòng sau gáy, đỡ lấy đầu.

Cô ngước lên, khuôn mặt và đôi mắt đã không còn vẻ khiếp sợ như lúc nãy, “Anh ấy vẫn thở, ít nhất máu cũng không còn chảy ra nữa”.

Nghe thấy tiếng còi hụ đầu tiên, Meg trở nên bớt căng thẳng, “Ôn Trời, Travis thế nào rồi?”

“Nó ngủ rồi”. Ian quỳ xuống cạnh cô, ấn tay vào mạch Matt, lúc đó đang rất yếu, “Hy vọng tiếng còi không làm nó thức nữa”.

“Nếu có, em xử lý được. Cảm ơn anh đã giúp đỡ”.

Anh hất cằm về phía Matt, “Cảm ơn anh vì đã giúp”.

“Em không muốn sếp chảy máu lênh láng ra sàn phòng khách đâu”.

Tiếng còi hụ ngừng hẳn, ánh sáng xanh đỏ của chiếc đèn xoay hắt qua cửa sổ trước nhà. Ian đứng dậy, mở cửa cho các nhân viên cấp cứu đang khẩn trương chạy vào nhà, “Hình như anh ta bị đâm”.

Ian gỡ bàn tay lấm máu của Meg khỏi người Matt, kéo cô ra xa trong khi các nhân viên y tế sà vào việc. Cô nghiêng đầu, thở hắt ra, “Hình như Travis vẫn đang ngủ”.

Đột còi thứ hai vang lên trên phố. Meg cắn môi, “Ít ra lúc này vẫn ngủ”.

Ian vòng tay qua hông vợ, kéo cô sát vào mình, “Lúc Matt lết đến nhà em, anh ta vẫn còn tỉnh. Trước khi ngã xuống, anh ấy có nói gì không?”

“Anh ấy bảo có kẻ giết anh ấy, rồi kẻ đến sẽ là em”. Cô giờ bàn tay không bị vướng ra trước mặt, nhìn những giọt máu như rượu đỏ. Bàn tay vững như đá vậy.

Ian ôm cô thật chặt, càng ôm chặt hơn nữa khi cảnh sát trưởng Cahill đi lên đường đánh xe. Mắt Cahill nheo lại lúc anh ta nhìn từ Matt sang Ian lẫn Meg, đều đang tùm tùm ở cửa ra vào.

“Tôi nên đuổi anh ra khỏi thị trấn này mới phải, Dempsey”.

Vì những vụ chém giết cứ bám riết lấy anh, hay vì vòng tay của Ian quanh Meg?

Ian bóp sống mũi, “Tôi có đổ lỗi cho anh đâu, cảnh sát trưởng”.

Cahill đứng ngay trên Matt, lúc này đang được nhân viên cấp cứu cầm ống truyền và mặt nạ, “Meg, anh ta có chuyện gì thế này?”

Nhân viên y tế cắm thêm một mũi kim tiêm vào tay Matt, đáp lại câu hỏi của Cahill mà không thèm nhìn lên, “Anh ta bị đâm ba nhát”.

Viên cảnh sát trưởng đâm vào rầm cửa một cái, “Mọi người đang tiệc tùng thì có chuyện à?”

Ian còn chưa hiểu làm sao viên cảnh sát này biết về bữa tiệc của Meg, thì cô đã đập lại, “Tất nhiên là không. Matt đập cửa nhà rồi ngã gục vào tay em đấy chứ”.

“Anh ta có nói thủ phạm là ai không?” Mắt Cahill nhìn trúng bàn tay Ian đang đặt hờ trên hông Meg.

“Không”.

“Thế anh ta có nói gì không?”

Ian thấy Meg điếng người lại, rồi hắng giọng, rõ ràng báo hiệu một câu nói dối, “Kh... không”.

Cô còn lắp bắp nữa. Nếu Cahill là cảnh sát, chắc chắn sẽ nhận ra biểu hiện này. Quả nhiên viên cảnh sát mím môi lại.

Một nhân viên y tế đứng bật dậy, chạy ra chỗ chiếc xe cứu thương. Người còn lại giờ cao chiếc bình truyền dịch vào tay Matt, “Chúng tôi chuẩn bị đưa anh ấy đi. Có ai là họ hàng bà con của anh này không?”

Meg nhún vai một cái, “Sao các anh bảo anh ấy sẽ không sao?”

“Anh ấy mất nhiều máu quá. Mọi người nên báo cho họ hàng anh ấy thì hơn”.

Cảnh sát trưởng Cahill nhướn lông mày nhìn Meg trong khi hai nhân viên cấp cứu khiêng Matt lên chiếc cáng đẩy, “Matt có người thân ở Crestville không?”

“Vợ cũ của anh ấy hiện đang sống ở Colorado Springs, còn cô bạn gái đang đi công tác. Tôi sẽ gọi cho họ từ bệnh viện”.

Ian chém tay vào không khí, “Em không được đến bệnh viện. Còn Travis thì sao?”

“Ian, anh ở đây với con được không? Em muốn đến chỗ Matt xem sao. Có kẻ đâm Matt, rồi anh ấy trèo vào xe để lái tới...”. Giọng Meg bé dần khi thấy mắt Cahill sáng lên, “... tới chỗ em”.

“Vấn đề là tại sao anh ta lại làm vậy?” Cahill lên tiếng khi chiếc xe cứu thương hạ còi và chuyển bánh.

“Pete, em cũng không biết”. Cánh tay lạnh lặn của Meg buông thông bên sườn, “Có lẽ là để cảnh báo em. Có người bắn em, rồi đâm anh ấy, ai biết tiếp sau đây có chuyện gì?”

“Cái đó là cái anh muốn biết”. Cahill khoanh tay, tựa người vào khung cửa như thể anh ta thừa thời gian vậy.

“Từ từ đã”. Ian nhún vai, “Liệu để Meg đến bệnh viện có an toàn không?”

“Tôi sẽ ở đó với cô ấy”. Cahill đứng thẳng người, “Đằng nào tôi cũng phải hỏi Matt vài câu lúc anh ta tỉnh lại. Anh thấy xe em không đỗ ngoài kia, đúng không Meg? Anh sẽ chở em đi”.

Có điều gì về Meg mà tay này không biết hay không để ý thấy không?

Cô quay sang Ian, tóm chặt ống tay áo của anh, “Anh ở lại với Travis nhé. Em ở khách sạn không sao đâu, mà cũng không muốn gửi con cho ai ngoài anh”.

Ian đưa tay quệt ngang miệng. Trông đứa trẻ hai tuổi đang ngủ khó đến thế kia à? “Rồi, anh sẽ ở lại. Nhưng em theo sát cảnh sát trưởng Cahill đấy nhé”.

Anh ấy điên rồi sao?

Sau khi Cahill cùng Meg chui vào chiếc xe cảnh sát, Ian tìm một cái xô với mấy cái giẻ, cọ sạch máu của Matt trên sàn nhà, ngay chỗ cửa ra vào. Có chuyện gì với Matt vậy nhỉ? Liệu có phải hung thủ tấn công Matt để rồi với tay tới Meg không? Nhưng hắn đã biết Meg sống ở đâu rồi mà.

Tay này đúng là khó đoán trước. Hình như dạo này các tổ chức khủng bố đang giao việc cho bọn không chuyên nghiệp hay sao?

Sau khi dọn rửa xong xuôi, Ian tháo giày ra, lấy tấm chăn anh đắp tối hôm qua, gấp lại rồi để ở đuôi giường ngủ của Meg. Anh vớ lấy một chiếc gối của cô, vì rất thích mùi hương vương ở đó.

Anh nằm trên ghế sofa, súng nhét bên dưới, giữ tấm chăn ra. Bỗng tiếng khóc rí rí từ phòng Travis vọng sang làm anh chồm khỏi ghế như hòn đá bắn ra từ chiếc ná. Anh lao vào phòng ngủ, thấy Travis đã ngồi dậy từ khi nào, đồng chăn dùm đó xung quanh.

“Con lại thức rồi à?”

Chiếc giường nhỏ lún xuống dưới sức nặng của anh, Travis lăn vào lòng Ian.

Nó lấy ngón tay xoay một lọn tóc quăn, “Mẹ đâu?”

“Mẹ đang ngủ. Bố ở đây với con nhé?”

Travis tròn xoe mắt nhìn anh, chớp hai lần rồi gật, “Bố!”.

Ian nuốt cục nghẹn đang vướng trong cổ họng, “Đúng rồi, anh bạn nhỏ. Bố ở đây rồi”.

*

* *

Meg bước vào bệnh viện ở Colorado Springs lần thứ ba trong vòng hai ngày - một lần vì Travis, một lần vì cô và lần này là Matt. Pete chỉ huy và tới bàn tiếp tân để hỏi thông tin. Người trực trả lời không chút bối rối, bảo bác sĩ của Matt sẽ ra nói chuyện với anh sau.

Meg ngồi xuống một chiếc ghế lót nệm ở ngoài phòng đợi. Matt nói vậy là có ý gì? Sao lại có người, muốn lòng giết cô? Cô hiểu tại sao hôm nay trên núi, hai người lại bị bắn. Cả cô và Ian đều xâm phạm vào một vùng đất rất nguy hiểm. Nhưng sao gã này vẫn còn bám riết theo cô? Meg hoàn toàn không biết gì cả.

Meg nghĩ một cách tội lỗi là sao gã này không tìm quách cái vali rồi biến đi cho rảnh. Nhưng cô hiểu như vậy sẽ gây mối nguy hại lớn cho đất nước, có thể còn đe dọa tính mạng của Jack nữa.

Cô thở dài, vươn vai. Pete ngồi xuống chiếc ghế đối diện, nhấc mũ ra khỏi đầu, “Em có thích gì trong cái máy bán đồ ăn kia không?”

“Thôi khỏi, tối nay em ăn nhiều đồ Trung Quốc quá rồi... mà cứ như ăn từ bao nhiêu năm trước ấy”.

“Anh ta là bố đẻ của Travis, đúng không? Chỉ cần nghe thấy họ anh ta là anh biết ngay”.

Cô nghiêng đầu, nhắm mắt. Phải phong huân chương cho anh cảnh sát này mới phải, “Đúng vậy, Ian là bố của Travis”.

“Thế mà anh ta bỏ con, bỏ em à?” Giọng Pete căng thẳng đến độ có thể làm đầu anh ta nổ tung được.

Meg không mở mắt, dùng đầu trên chiếc nệm,

“Không phải đầu Pete. Không phải như vậy. Lúc em biết mình có thai, em và anh ấy đã ly thân rồi. Em không muốn nói cho anh ấy biết thôi”.

Cô nghe thấy tiếng Pete hít một hơi sâu, mới hé mắt, “Giờ ai là người có lỗi đây?”

Anh ta lấp bắp, “Chắc chắn em phải có lý do riêng”.

“Đúng rồi, rất nhiều lý do, toàn rất ngớ ngẩn”.

“Cảnh sát trưởng Cahill?” Một anh chàng bác sĩ trẻ măng cầm băng chẩn bệnh trong tay, bước ra phòng đợi, “Tôi là bác sĩ Patel”.

Pete đứng dậy, mặt vẫn nhăn nhó vì không hiểu câu Meg vừa thú nhận, “Thật may là có anh. Anh Beaudry không sao chứ ạ?”

Bác sĩ Patel liếc qua băng như thể câu trả lời in sẵn trong đó, “Anh ta mất rất nhiều máu, nhưng các nhân viên cứu hộ đã xử lý kịp thời. Anh ta đã tỉnh lại rồi, và sẽ không sao đâu, có điều những vết sẹo tôi nay sẽ đi theo cả đời như kỷ niệm đáng nhớ đấy”.

Meg áp một tay lên miệng, lẩm rầm khấn một câu.

“Tôi gặp anh ta được không?” Pete vượt lên vành mũ.

“Được, nhưng đừng lâu quá. Anh ta cần phải nghỉ ngơi”. Bác sĩ Patel chỉ về phía cánh cửa đang đu đưa dẫn vào một hành lang dài, “Phòng 583”.

Meg giờ điện thoại lên, “Trên đường tới đây tôi có gọi cho vợ cũ của anh ấy. Cô ấy có phải tới không ạ?”

Viên bác sĩ nhướn mày, “Cô ấy có muốn tới hay không ấy chứ?”

“Cũng không hẳn”. Meg xòe hai tay ra, “Tôi đã nói là vợ cũ rồi mà”.

“Cô ấy không cần tới nữa. Hiện tại anh Beaudry đã qua cơn nguy kịch. Chúng ta không cần làm gì to tát vội”.

“Tôi có nhắn tin cho bạn gái Ali của anh ấy, nhưng hiện giờ cô ấy đang đi vắng. Ít ra lúc về, cô ấy cũng tới chăm sóc cho Matt được”.

Pete chỉ vào chiếc ghế cô vừa đứng lên, “Đợi ở đây đã. Anh muốn nói chuyện với Matt một mình”.

Meg cảm ơn bác sĩ Patel rồi quay trở lại chỗ ngồi. Trong lúc Pete rời phòng, cô vớ lấy một cuốn tạp chí, lật qua xem, nhưng tranh ảnh và các khuôn mặt trên trang giấy mờ nhạt như suy nghĩ của cô lúc này. Matt đã có chuyện gì, và sao nó lại liên quan cả tới cô?

Lúc Pete nhào vào trong phòng đợi, Meg giật mình, đánh rơi quyển tạp chí. Nhìn nét mặt cau có của anh ta, xem chừng câu chuyện không suôn sẻ lắm, ít nhất là với Pete.

“Matt sao rồi?”

“Trông như người sắp chết ấy”. Pete gầm lên.

”Anh... anh ấy có nói gì không?”

Meg cúi xuống nhặt quyển tạp chí, mái tóc rũ xuống mặt, làm Pete không nhìn chòng chọc vào cô được.

“Không nói nhiều. Anh ta muốn gặp em”.

Tim Meg đập thành thịch, làm cổ áo cũng run lên, “Pete, anh ấy bảo sao?”

“Anh ta bảo bị một gã đeo mặt nạ tấn công ở bãi đỗ xe của công ty du lịch Núi Rocky trong thị trấn. Matt làm rơi điện thoại di động, nên phải lái xe thẳng tới nhà em, vì trên đường cái không còn chỗ nào mở cửa hết”. Pete thóp má, đôi mắt nâu vằn lên vì tức giận.

“Thôi, để em vào gặp anh ấy, rồi nói em đã nhắn cho Ali luôn”. Meg đi giật lùi ra khỏi phòng vì không muốn quay lưng lại với Pete trong khi anh ta đang cấu tiết như thế này.

Cô chạy vội vào hành lang như sợ người trực sẽ không cho khách thăm vào nữa. Lúc tới phòng 583, Meg ngó vào qua cửa sổ hình chữ nhật trên cửa ra vào rồi mới bước vào phòng.

Cô vấp chân rồi đứng sững lại, cùi tay va vào cánh cửa, cũng may không phải cánh tay đang bị thương. Matt đang nằm dài trên tấm ga trải giường, người tái đi, mặt trắng bệch. Trên mũi và khắp hai cánh tay đầy dây nhợ, một chiếc máy kêu rít lên bên cạnh anh.

Trông anh như đã chết vậy.

Meg rón rén đi tới gần chiếc giường, chạm tay vào bàn tay lạnh ngắt của anh, rồi thì thào, “Matt à?”

Anh tựa mình, mắt khẽ co giật. Có lẽ cuộc nói chuyện với Pete lúc này đã làm anh kiệt sức. Pete luôn gây cảm giác đó cho mọi người.

“Matt?”

Tay anh giật lên, nắm chắc cổ tay Meg bằng một sức mạnh lạ thường.

“Meg đây mà”. Cô vẫn để yên, không muốn giằng co với bệnh nhân đang sống dở chết dở này.

Một lúc sau, tay Matt thả lỏng, anh quay đầu sang, hàng mi động đậy, “Meg à?”

“Ừ, tôi đây. Bác sĩ bảo anh phải nghỉ ngơi. Tôi gọi Ali cho anh rồi, cũng để lại lời nhắn cho cô ấy luôn”.

“Meg à?” Những ngón tay của anh bấu chặt vào da cô.

“Tôi đây, Matt”.

Cặp môi khô ran của anh mấp máy, Meg phải ghé sát đầu xuống. Mọi sức lực trong người anh như kiệt quệ, tay anh buông thõng, rồi rít lên một từ duy nhất, “Chạy đi!”.

Meg thấy lạnh cả người. Cô ngẩng đầu lên, rút tay khỏi giường, mắt nhìn vào chiếc máy màu xám đặt đầu giường đang kêu u u đều đặn. Hơi thở của Matt sâu hơn, các nếp nhăn trên mặt giãn phẳng ra.

Anh ấy đã ngủ. Có lẽ y tá đã cho uống thuốc để giảm đau. Đợi khi nào anh nghĩ được nhiều hơn, chắc sẽ nói cho cô hơn thế này, “Chạy đi?” Lời khuyên đó nghĩa là sao? Để làm gì? Những tên khủng bố này muốn gì ở cô và Matt? Dù thế nào đi nữa, chắc Matt cũng không làm được như chúng yêu cầu.

Cô vỗ vỗ lên tay Matt rồi ra khỏi phòng. Nếu Pete muốn khai thác thông tin gì từ cô, anh ta vẫn còn cả đêm. Cô đẩy cửa bước ra phòng chờ, thấy vậy, Pete đứng bật lên.

“Thế nào?”

“Matt bị ngất thuốc rồi. Lúc em vào đó, anh ấy lịm đi luôn”. Cô ngáp một cái, rồi vươn một tay quá đầu, “Anh chở em về được không? Vai em đau quá, chắc em cũng phải uống mấy viên giảm đau mất”.

“Được rồi”. Anh ta chụp mũi lên đầu, “Chắc em lo cho bé Travis lắm”.

Cô đặt tay lên tay Pete, “Không, em không lo cho Travis, nó đang ở cùng bố mà”.

Pete nuốt nước miếng, mặt mũi đỏ gay.

Tốt. Có lẽ anh ta đã hiểu ý rồi. Cô sẽ không để anh ta nói xấu Ian. Nếu muốn chìa súng vào cô thì cứ việc. Cô xứng đáng ăn mắng, chứ không phải Ian.

Họ lái xe về nhà trong im lặng. Khi nhìn thấy căn nhà hiện lên, tối mịt, yên ả, tĩnh lặng, Meg trút một tiếng thở dài. Chiếc xe thuê của Ian đỗ ngay cổng vào khiến căn nhà trông an toàn hơn hẳn - có lẽ vì nó thuộc về anh.

Pete đánh xe ra sau chiếc ô tô Ian thuê rồi tắt máy, “Anh đưa em vào nhà. Anh đã bảo với Dempsey là sẽ trông chừng em mà”.

Cô mỉm cười đầy vẻ cảm kích và đợi Pete vòng ra cửa ghế khách để giúp cô ra ngoài. Lúc này cái vai bắt đầu nhức nhối, Meg chỉ muốn vào uống mấy viên thuốc giảm đau thật nhanh.

Cô tra chìa vào ổ rồi mở bật cửa, bước qua chỗ Matt vừa ngã xuống lúc nãy. Cô quay sang Pete, lúc này đang đứng bên ngoài, “Cảm ơn anh, Pete”.

Anh ta nhấc mũ rồi bước xuống hiên. Meg khóa chặt cửa, thả chiếc ví lên bàn cạnh cửa sổ, rồi rón rén bước tới chiếc sofa vì không muốn đánh thức Ian.

Cô nhòm qua chiếc ghế rồi sững lại, bụng cồn lên vì sợ. Ian đã đem một cái gối từ giường cô ra đây, kê nó ở một đầu, còn chiếc chăn anh đắp tới qua vụn thành một đồng.

Có gối, có chăn, nhưng không thấy Ian đâu cả.

Cô chạy vào hành lang, bật đèn rồi hấp tấp vào phòng Travis, tay tóm lấy khung cửa, nhào vào phòng đứng khựng lại rồi thở phào nhẹ nhõm.

Đôi chân của Ian đang đưa cuối chiếc giường dành cho em bé, một tay chạm xuống tận sàn, tay kia ôm vòng qua Travis. Thằng bé rúc vào ngực anh, bàn tay nhỏ xíu bầu lấy cái cằm đầy râu ria của bố nó.

Meg thấy mũi mình cay cay, mắt ướt nước, Ian đã để lỡ quá nhiều thứ, chính cô đã tước chúng khỏi anh. Cô khẽ nấc lên một tiếng rồi rón rén bước lại gần hai cha con đang ngủ.

Nêu cứ để anh nằm trong cái giường bé tí này, chắc ngày mai Ian sẽ đau nhức khắp người. Nghĩ vậy, cô lay cánh tay đang buông thõng xuống sàn nhà, “Ian”.

Anh lẩm bẩm rồi liếc môi. Meg bóp chặt vai, lắc mạnh hơn nữa, “Ian, dậy đi!”.

Ian ngồi bật dậy, Travis tuột xuống dưới, nhưng không kêu ca gì.

“Có chuyện gì thế?” Anh lặn tay xuống dưới giường, kéo khẩu súng trên sàn.

“Không có gì đâu”. Cô vuốt tay lên tay anh, “Mọi thứ vẫn ổn. Em chỉ vào nhắc anh ra ghế ngủ thôi. Travis có khóc không?”

Anh gạt tóc khỏi khuôn mặt Meg, ôm lấy má cô, ngón tay miết qua gò má. Lúc đó Meg mới nhận ra vài giọt nước mắt vừa chảy xuống. Anh nín đầu cô lại gần, áp lên trán mình, “Em vừa khóc à?”

“Em... vì em thấy anh với Travis..”. Những giọt nước mắt nóng hổi dâng lên, trào ra ngoài.

Ian nâng cằm rồi nghiêng đầu để hôn Meg, cô đón nhận anh, luồn tay vào mái tóc anh để kéo anh lại gần hơn.

Anh đứng hẳn dậy, kéo theo cả Meg, với tay ra sau để giắt chăn xung quanh người Travis. Rồi Ian bế phốc Meg lên, đưa cô ra khỏi phòng con trai.

Nụ hôn của anh càng lúc càng sâu. Lưỡi anh quện với lưỡi Meg càng lúc càng nhiệt tình, làm cảm giác ham muốn nóng bỏng, ngọt ngào thấm vào từng phần cơ thể cô. Meg thấy người mềm nhũn, cô phó thác hoàn toàn cho Ian.

Lúc anh bế cô ra hành lang, đá cho cánh cửa phòng Meg mở toang, cô biết tối nay anh sẽ không ngủ trên ghế.

Và cô cũng không phản đối gì.

12. Chương 12

Môi của Meg có vị ngọt như kẹo caramen táo trong phiên chợ quê. Lúc chạm tay lên dòng nước mắt chảy trên má cô, anh không còn cảm thấy cơn giận như những cú thoi mạnh vào anh từ lúc biết chuyện cô giấu

anh về Travis tới giờ. Anh chờ đợi cảm giác đó trỗi dậy lần nữa, nhưng lại chỉ thấy đôi môi mềm mại của Meg áp lên môi anh, làm anh rung động vì ham muốn.

Anh rời miệng Meg để hôn lên mái tóc hương hoa sâm bụt. Ian vẫn chờ đợi xem cơn giận có dâng lên trong lòng không, xem có tiếng thét nào dội lại trong đầu anh không, rằng cô đã giấu anh chuyện đứa con, cô không tin tưởng anh sẽ là một người cha tốt.

Nhưng anh không thấy gì cả, không thấy cả cơn giận đó. Chỉ có tiếng hỗn hển khe khẽ của Meg khi anh hôn lên vành tai cô. Cô khẽ cự mình, lúc đó Ian mới nhận ra Meg vẫn còn nằm trên tay anh. Hóa ra này giờ anh cứ chờ cơn thịnh nộ ập đến, chứ không muốn đưa cô lên giường vì Meg đã giấu anh tận hai năm đầu đời của Travis.

Cô thở dài, nín lấy áo, hôn lên cổ anh. Ian nhẹ nhàng đặt cô xuống giường. Lúc này, anh hoàn toàn có thể quay đi để trừng phạt cô vì chuyện đã lừa dối anh, và trừng phạt chính mình.

Cô luồn ngón tay vào cặp quần bò, kéo anh lại gần, “Lại đây. Yêu em đi!”.

Giọng nói khàn khàn đầy nhục dục của Meg khiến tim Ian đập thành thịch. Anh cởi khóa chiếc áo khoác ngoài của cô, kéo trễ xuống vai, một bên tay Meg vẫn đeo gạc, kẹp sát người. Bên trong, cô mặc chiếc áo len, Ống bên trái bao lấy cánh tay bị thương.

Meg lần sợi dây trên gạc, tháo nó ra khỏi cổ, ép chặt cánh tay bên hông, rồi mở nốt khóa chiếc áo len. Khi thấy bên trong nó còn một lớp áo phong khác, Ian nhắm mắt lại, ngán ngẩm.

“Anh hiểu cho em, nếu vai này không bị thương, em sẽ cởi đồ nhanh lắm”. Cô nâng cằm lên gần mặt anh, lúc này anh vẫn mang quần áo chỉnh tề, “Còn anh, sao vẫn chưa...?”

Liệu Ian có bảo anh đang chờ cảm giác tức giận bùng dậy, chờ khoảnh khắc anh có thể quay lưng lại với cô như Meg đã từng làm với anh? Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp vẫn còn vương nước mắt, anh nuốt cơn giận vào trong.

“Nhường phái nữ trước”. Anh quỳ gối cạnh vợ, từ từ kéo chiếc áo len ra khỏi tay, nhưng vẫn nhắm mắt khi nhìn thấy cái áo phong, “Sao em xỏ được thứ này vào người?”

“Cẩn thận là được”.

Anh túm lấy cổ áo rồi xé nó làm đôi. Meg tròn mắt giả bộ khiếp sợ trong khi Ian loay hoay gỡ chiếc áo rách khỏi bên vai đang băng bó, “Anh sẽ mua đền cho”.

“Nó là áo kiểu cổ điển đấy”. Meg dùng một tay, lúng túng tháo cúc cho anh, “Em không thuận tay trái”.

Ian tháo nốt phần cúc còn lại, cởi bỏ chiếc áo ngoài rồi gỡ áo phong qua đầu, “Đừng lo. Hàng bao nhiêu năm nay anh toàn tự cởi quần áo hết đấy chứ”.

“Mà làm rất điệu nghệ nữa”. Cô đưa tay vuốt ve ngực anh, rồi khẽ bấu ngón tay, làm Ian giật mình hít một hơi sâu.

Anh luồn một tay ra sau, tháo chiếc áo nịt ngực của Meg, “Nói chung anh cởi đồ cho mình hay cho người khác đều giỏi cả”.

“Em thấy rồi”. Cô nhón tay nhặt chiếc áo phong rơi tả lủn, thả nó xuống sàn.

Ian cúi xuống, hai tay nâng ngực cô, những ngón tay vuốt trên bầu ngực tròn trịa, rồi đến hai đầu ngực. Đầu Meg ngả ra sau, cô khẽ rên rỉ, hơi thở phả lên trán Ian.

Anh hôn phần lõm xuống trên cổ Meg, rồi liếm xuống ngực cô theo một đường thẳng, bộ râu lởm chởm chà lên da mềm mại. Meg ưỡn người trên đệm, Ian ôm lấy một bầu ngực, hôn lên đầu ngực của cô, rồi mới chà bộ râu vào.

Meg rên rỉ không thành tiếng, cũng không nói được gì, hoàn toàn dâng hiến cho anh. Cô chống một tay xuống giường, còn Ian đỡ lấy bầu ngực bên kia, quay sang hôn đầu ngực đã cứng lại và đỏ hồng vì bị kích thích.

Thấy Meg hốt hển, Ian ngừng lại rồi đưa cả nhũ hoa vào miệng. Cô thốt lên, tay đan vào tóc, áp mặt anh vào bầu ngực đang căng tròn của mình.

Hạ bộ Ian cương cứng dưới lớp quần bò, anh nằm nghiêng sang một bên, đặt tay cô vào đó. Meg lồm cồm ngồi dậy, bộ ngực cạ lên cánh tay trần của Ian. Anh rùng mình, nuốt khan trong khi cô vuốt ve lên phần đang cương cứng của anh.

“Chà, em tưởng anh để súng dưới gầm giường rồi chứ”.

“Để dưới đó thì chẳng giúp gì được cho anh rồi, đúng không?”

Cô kéo phắt chiếc khóa quần xuống, “Anh bỏ ra đi, hay muốn nhả đạn vào trong quần soóc thế”.

Anh bật cười, lặn xuống đệm, tiện tay cởi luôn chiếc cúc. Chỉ một động tác mau lẹ, Ian lôi tuột cả quần ngoài lẫn quần trong xuống, nhảy lên giường cùng Meg, kéo luôn tấm trải lên.

Meg trèo lên tấm ga rồi chỉ vào quần bò của mình, “Chắc anh phải giúp em cởi đồ cho đến khi vai em lạnh hẳn”.

“Anh lúc nào cũng tình nguyện mà”. Anh giờ tay, tháo cúc quần, luồn tay vào lớp da trần rồi từ từ kéo chiếc quần bò khỏi chân cô. Vừa lúc nó tuột xuống tận mắt cá chân Meg, Ian vuốt tay xuống hông, đùi, rồi bóp chân cô, làm Meg run rẩy.

Cô chớp mắt, “Dịch vụ này có bao gồm trong chuyện cởi đồ không?”

“Có chứ”. Anh kéo chiếc quần ra khỏi chân Meg, ném nó qua vai, trèo lên hông, để hạ bộ cạ lên bụng cô.

Cô bừng mở mắt, tóm chặt lấy anh, đúng như Ian vẫn thích. Meg cũng biết điều này, nên bàn tay cô càng siết chặt hơn, rồi lắc. Anh rên rỉ, gập người về phía trước, cố tìm xem sự căm giận của mình với Meg đã trôi đi đâu. Meg tiếp tục dùng ngón cái xoa lên đầu hạ bộ, trong khi Ian nghiến chặt răng.

Anh biết cô thích làm như vậy.

Ian dứt khỏi bàn tay vợ, rồi luồn đầu gối vào giữa hai chân cô, trong khi hai tay đặt trên đùi Meg, từ từ tách chúng ra, những vết chai tay cọ xát vào làn da mịn màng. Meg kê cánh tay không bị thương dưới đầu, chăm chú nhìn anh. Meg cũng thích Ian làm vậy.

Ian nhìn đắm đuối vào đôi mắt xanh mờ ảo, hôn lên bụng, rồi cả rốn vợ, giờ đã mềm mại hơn sau lần sinh Travis. Anh liếm một bên hông, hôn nhẹ bên kia, rồi đi xuống sâu nữa, vừa liếm, vừa cắn, vừa hôn. Mỗi động tác khác nhau của anh lại làm Meg rên lên.

Anh kéo lưỡi xuống dưới nữa, làm Meg rên rỉ, giọng khàn đục vì ham muốn. Anh nuốt thứ nước ngọt ngào, thơm mát đang trào vào miệng. Anh tiếp tục dùng lưỡi và môi cho tới khi Meg ấn mạnh đầu xuống gối, rên rỉ, hốt hển. Bây giờ tới lượt anh.

Ian ngẩng đầu khỏi vùng kín đã ướt của vợ. Cô bật ra một tiếng rên thật to, ấn gót vào mông Ian để đẩy anh lên trên. Anh thổi nhẹ vào lớp da nóng bỏng của Meg, làm cô nghẹn thở, rồi tiếp tục liếm, một lần, hai lần. Cô co thắt dữ dội trước sự hành hạ tuyệt vời này của anh.

Ba lần liếm, lên rồi xuống. Hông Meg từ từ rướn lên, miệng Ian cũng rướn theo, không bỏ lỡ bữa tiệc dành riêng cho mình. Meg quần quai, nhưng bị những ngón tay của Ian bầu trên hông giữ chặt.

Cơ thể Meg đã từng khá săn chắc và góc cạnh, nhưng giờ mềm mại hơn, những sắc cạnh ngày trước đã được xóa đi nhờ việc thai nghén và sinh nở. Nét nữ tính mới trên người cô làm Ian phát điên lên vì ham muốn, hạ bộ của anh ngày càng nặng trĩu và cương cứng. Nhưng anh còn một việc phải làm, mà anh thì không bao giờ muốn việc gì dở dang cả.

Bốn lần liếm qua lại, tới lần liếm thứ năm, Ian đạt được mục đích. Phần khung chậu của cô oằn lên, rồi Meg òa vỡ. Cô rùng mình dưới cơ thể anh một cách nhịp nhàng, đòi anh tiến xa hơn. Anh đặt hai ngón tay vào phần ẩm ướt của vợ, thấy các bó cơ thắt lại xung quanh. Sau đó, anh trèo lên người cô, hôn cái miệng hé mở, còn Meg mềm nhũn bên dưới anh.

Anh hôn lên lớp vải băng vải, “Được không em?”

Meg quẩn chân quanh hông chồng thay câu trả lời. Anh không cần dùng tay để vào nữa, vì đã biết quá rõ. Ian trượt vào trong, bụng thót lại trong khi cơ thể ấm nóng của Meg nuốt lấy anh từng phân, từng phân một.

Họ cùng chuyển động, hai cơ thể hòa chung một nhịp, mà không, không phải chung một nhịp. Cơ thể anh tạo nhịp, còn người cô cũng hưởng ứng theo giai điệu ngọt ngào đó, hoàn tất bản tình ca, hoàn thiện con người anh.

Anh chống tay xuống giường, ngẩng lên để ngắm gương mặt cô, gương mặt anh đã khắc ghi và không bao giờ quên được, dù chỉ trong giây lát. Anh làm mạnh hơn, Meg cũng chuyển động theo, rướn hông lên để hai cơ thể quện chặt lấy nhau.

Cơn hoan lạc của Ian ập tới mạnh mẽ, nóng bỏng và kéo dài. Anh muốn trút vào người cô, để tạo nên một em bé nữa. Lần này, cô sẽ không thể giấu anh về nó.

*

* *

Meg cười, đưa tay vuốt giữa khe ngực, cơ thể mướt mồ hôi đang dần hạ nhiệt. Ian xuất hiện ở ngưỡng cửa với cơ thể cường tráng và hoàn toàn khóa thân.

Cô ngoắc ngón tay với chồng, “Lại đây!”.

“Em có muốn uống nước không?” Anh vừa vào phòng, vừa giơ chiếc ly ra.

“Em chỉ muốn anh thôi”.

“Em vừa có anh từ gốc đến ngọn rồi còn gì”.

“Em còn nhớ mỗi ngọn với cành, còn gốc thì hình như chưa”. Cảm giác râm ran truyền xuống chân Meg, cô quắp ngón chân lại, “Cho em phần gốc luôn được không?”

Anh ngồi xuống mép giường, đặt cái ly cạnh ngọn đèn đang tỏa ánh sáng mờ ảo lên đôi tay trần đầy cơ bắp, “Vai em thế nào rồi?”

“Em không nhớ đến nó nữa”. Cô cau trán vì không hiểu sao Ian chưa lên giường cùng mình. Cô đập đập tay lên chỗ đệm gần mình, rồi lúng túng vuốt phẳng tấm ga trải giường, “Anh... anh có lên giường nữa không?”

Anh cúi xuống, kéo chiếc quần soóc lên, “Muộn rồi mà Meg, nói đúng hơn là gần sáng rồi. Travis sắp dậy còn gì?”

“Chắc thế”. Cô kéo chăn lên tận cằm.

“Anh biết anh đã làm bố được vài ngày, nhưng giờ để Travis thấy anh ở trên giường không hay lắm. Như vậy vội vã quá”.

Ồi. Meg siết chặt nắm tay giấu dưới chăn. Anh nói đúng, “Bản năng làm cha của anh tốt thật đấy, chăn em vẫn để trên ghế sa lông ngoài kia”.

Anh nhặt đồng quần áo lên, “Thế Matt sao rồi? Đã tỉnh lại chưa?”

“Tỉnh đến mức Pete không lấy thêm được thông tin gì nữa”. Meg tu ừng ực ly nước, cổ nuốt trôi cục uất đang làm cô nghẹn lại.

“Thế còn em thì sao? Em có cho anh ta biết thêm tin tức gì không?”

Cô liếm môi, xóa đi dấu vết cuối cùng về nụ hôn của Ian, “Anh ấy chỉ kịp bảo em chạy rồi ngất xỉu”.

Ian đang ra tới cửa, bỗng đứng khựng, quay ngoắt lại, quần áo vẫn ôm trước ngực, “Cái gì? Anh ta bảo em chạy à?”

Ít ra giờ anh cũng chú ý tới cô. Nhưng chỉ khi có chút nguy hiểm nào đó thôi sao? Cô dịch ra sau, dựa vào chiếc gối, “Em nghĩ lúc đó anh ấy mê sảng thôi”.

“Sao bọn khủng bố lại nhắm vào Matt, và sao anh ta lại nghĩ em đang gặp nguy hiểm nhỉ?”

“Em không biết”. Meg cố kìm lại để không ngáp. Mấy ngày vừa qua cô đã luôn sống trong tâm trạng bất an, đến nỗi giờ mới thấy cơ thể hoàn toàn kiệt quệ, “Em ngủ chút đã. Mai Matt không đi làm, sẽ khối việc cần giải quyết đấy”.

“Mai chắc anh cũng có nhiều việc lắm. Anh phải quay trở lại đoạn đèo đó”.

Nghe vậy, Meg bừng tỉnh như vừa bị ai tát vào mặt, “Anh đi thật à?”

“Chắc cái vali ở đó. Chứ không sao anh bạn của chúng ta lại phải giữ rịt lấy khu vực đó như gấu giữ con?”

“Nhưng hần không biết chỗ chiếc vali thì phải, nếu không đã lấy nó rồi chuồn từ lâu. Hần ta đang chờ đợi gì? Sao lại sát hại hướng dẫn viên trong vùng và giết du khách nữa?”

“Anh chưa biết, nhưng sẽ tìm ra bằng được”. Ian đi qua cửa, nhưng đến ngưỡng cửa thì dừng lại, “Ngủ đi, Meg. Chuyện đó... Anh...”. Nói rồi, anh đóng cửa lại.

Meg thả người vào chiếc gối. Chuyện đó... và anh... thật tuyệt. Nhưng sao lại thế này? Cô cắn môi, rồi với tay tắt đèn. Meg nhắm mắt lại. Cô biết câu trả lời.

Dù nụ hôn giữa hai người nồng cháy, dù những va chạm đầy hấp dẫn, dù chuyện yêu đương nóng bỏng đến mức nào, Ian cũng nhất định không tha thứ cho cô về chuyện Travis.

*

* *

Lúc tỉnh dậy, Meg thấy cánh tay mình đang ôm vòng qua gối. Cô lẳng cục bông thay thế cho Ian xuống sàn rồi ngồi thẳng dậy.

Cô mân mê miếng băng quấn quanh vai, cảm giác đau như vừa va phải bức tường, chứ không giống như Meg tưởng tượng về một vết thương do trúng đạn. Nhưng thực ra viên đạn chỉ lướt qua, làm mất một ít

Cô duỗi tay trước mặt, ngó nguẩy các ngón, gập khuỷu, rất cả đều rất trơn tru. Bỗng Meg héch mũi khi ngửi thấy mùi bánh xốp cùng cà phê. Cô lục đục chui ra khỏi lớp chăn lộn xộn, vớ lấy chiếc áo choàng treo trên cái móc sau cánh cửa phòng tắm.

Trên đường vào bếp, cô tranh thủ ngó vào phòng Travis. Chắc đứa bé hai tuổi không đến nỗi bị tổn thương khi thấy một người đàn ông trên giường mẹ nó, nhưng có lẽ bố nó vẫn biết việc nên làm. Chuyện này sẽ là một cái “đầu tiên” của Travis, vì mẹ nó chưa ngủ với ai bao giờ, dù là trên giường hay ở bất kỳ đâu, kể từ ngày chia tay với Ian.

“Anh thấy bánh xốp rồi à?”. Cô dựa một vai vào cánh tủ lạnh, nhìn Ian dùng chiếc máy xay cà phê.

“Em không phật ý chứ?” Anh xiên lấy một cái rồi đặt lên chiếc đĩa trống, “Hôm qua em bảo còn vài cái trong tủ lạnh, nên anh lục trong ngăn làm đá. Nhân tiện lấy luôn hai cái cho em với Travis đây”.

Cô mím môi. Cả đêm qua anh sục sạo khắp người cô, vậy sao phải quan tâm tới một thiết bị trong nhà? “Không sao đâu, cảm ơn anh vì đã nghĩ đến mẹ con em”.

Cảm ơn vì nghĩ đến mẹ con em? Nghe như mấy câu đùa chị cô thường nói trong mấy buổi dạ hội thượng lưu ngày trước ấy.

Anh quay lại, tay cầm đĩa, “Cái này cho em. Anh sẽ làm thêm một cái cho anh sau. Vai em sao rồi?”

“Chỉ thấy nhức thôi”. Cô đón lấy chiếc đĩa rồi bóp một chút nước sirô lên bánh, “Không nghiêm trọng thế đâu”.

“Nhưng em vẫn không được dẫn đoàn đi đâu đấy”.

Meg mở miệng, định cãi lại vì Ian nói như vừa ra lệnh cho cô. Nhưng rồi cô chỉ cắn một miếng bánh, lắc đầu, “Với tình trạng sức khỏe hiện thời của Matt và em, em nghĩ chắc công ty phải hủy không ít chuyến leo bộ đâu”.

“Thế thì tốt, vì hôm nay anh sẽ ra đó một mình”.

Cô nuốt nước miếng, “Anh nghĩ món vũ khí đó ở chỗ con đèo thật sao?”

“Anh chắc chắn. Nếu không kẻ bắn lên em chẳng phải bảo vệ nó làm gì”.

“Ian, anh nghĩ trong vali có gì?” Cô dùng răng của chiếc đĩa vẽ ngoằn ngoèo lên lớp sirô. Trước đây, cứ mỗi lần cô hỏi thăm công việc của anh, Ian đều giấu rất kỹ, nên giờ cô không dám nhìn thẳng vào mắt chồng nữa, “Liệu nó có gây nguy hại gì cho Crestline không?”

“Chắc không đâu”. Ian nhứ mảy, phết bơ lên chiếc bánh xốp rồi cắt ra làm đôi, “Theo nguồn thông tin anh biết, nó không phải là một loại máy, không phải món vũ khí nguyên bộ, chỉ là một phần rất thiết yếu để làm nên món vũ khí đó thôi”.

“Ôi! Anh đưa nó ra khỏi nơi này càng sớm càng tốt”. Ít ra Ian đang hé mở đôi chút, dù sáng nay cô hỏi, anh vẫn không chịu nói gì, “Em sẽ đi thăm Matt rồi tới văn phòng làm ít việc. Anh có cần dụng cụ gì không?”

“Thôi, nhưng nếu Matt có nói gì thêm ngoài câu cảnh cáo thì nhớ nói cho anh biết. Mô tả được hình dáng tên này thì càng tốt. Hẳn cứ như bóng ma vậy”.

“Anh có mang theo điện thoại di động hay đài phát thanh không? Sóng di động yếu lắm, có cũng như không vậy. Anh nên đem theo một cái đài phòng khi trực trặc”.

“Cái đó anh sẽ nghe em. Hay để anh chờ em tới văn phòng rồi nhân tiện lấy đài trước khi đi luôn?”

“Thế là tốt nhất, vì giờ em cũng chưa có xe”.

“Giờ em có lái được không?”

Meg xoay vai, hơi nhăn mặt một chút, “Em lái được”.

“Ta thả Travis chỗ nhà Eloise trước nhĩ?”

Anh đã biết lịch của Travis rồi cơ đấy, “Vâng. Để em đi sửa soạn”.

*

* *

Bốn lăm phút sau, Meg bế phóc Travis, lúc này đã được ăn uống no say và chải chuốt cẩn thận, rồi hôn lên đầu nó, “Hôm nay bố chở mẹ con ta đi”.

Travis chỉ vào Ian trong khi anh đang mải mặc áo, “Bố ngủ với con”.

“Mẹ biết rồi”. Cô xoa đầu nó, “Bố có ấm như mẹ không?”

“Này, ai lại hỏi thế. Chẳng ai ấm bằng mẹ cả”. Ian kéo khóa lên rồi nháy mắt.

Meg hít một hơi sâu rồi mở toang cửa. Tâm trạng thay đổi thế này mà còn nháy mắt được với cô. Anh muốn cô, rồi lại đẩy cô ra xa. Vậy rốt cuộc là thế nào, anh có tha thứ được cho cô không?

Có lẽ cô cứ nên lùi lại để cho anh khoảng trống, dù Ian không hề cần tới. Lúc này, ngoại trừ Travis, anh chưa xác định được mình thực sự muốn gì khác nữa. Nhưng cô biết anh cần Travis.

Ý nghĩ này chợt làm cô sợ.

Nếu anh chỉ cần Travis mà không cần cô thì sao? Cô sẽ phải chia sẻ đứa con với anh. Nghĩ tới đây, Meg ôm siết lấy con, làm nó ươn người tỏ vẻ khó chịu trong tay cô.

Cô không muốn chia sẻ con trai của mình với ai hết.

Một giờ sau, trong văn phòng công ty du lịch Núi Rocky, Meg đập máy xuống, “Họ chẳng chịu nói gì cả”.

Scott ngồi lên mép bàn, “Bệnh viện à?”

“Tôi không phải người nhà”. Cô lấy tay ôm đầu, “Có phải thế nghĩa là tình hình của Matt đang xấu đi không?”

“Không chắc. Khi nào Ali về thị trấn? Bệnh viện có cho cô ấy gặp anh Matt không?”

“Có lẽ anh ấy để tên Ali là số liên lạc khi khẩn cấp. Tối qua, lúc đang nửa mê nửa tỉnh, Matt có đòi gặp tôi. Anh nghĩ họ có để ý chuyện đó không?”

“Sao không gọi Pete thử xem? Có khả năng anh ta nắm được tin trong thì sao?”

“Tôi không thích nhờ vả Pete”.

“Cô chẳng chịu nhờ ai thì đúng hơn, Meg ạ. Cô dị ứng với chuyện đó hay sao ấy”.

Cô cần môi, đôi khi sự dị ứng đó làm Meg không suy nghĩ hợp lý được. Cô nhắc máy lên rồi quay số đi động riêng của Pete.

“Cảnh sát trưởng Cahill đây”.

“Pete, Meg đây. Sáng nay Matt thế nào rồi? Bệnh viện không chịu nói gì cho em”.

Mãi không thấy Pete nói gì tiếp, tim Meg đập thành thịch, đến nỗi cô tưởng tượng Pete ở đầu dây bên kia cũng nghe thấy, “Có chuyện gì thế?”

“Meg, rất tiếc phải báo với em tin này, nhưng từ khi em vào thăm tối qua, tới giờ anh ta vẫn chưa tỉnh lại”.

Meg ngả phịch lưng trên ghế, “Ôi Trời ơi! Liệu anh ấy có sao không? Em tưởng bác sĩ nói Matt đã thoát khỏi cơn nguy kịch rồi”.

“Bác sĩ thì biết cái gì”.

Meg không trách câu nói mỉa mai của Pete, vì mẹ anh ta vừa mất trước đó sáu tháng vì bệnh ung thư. Kể từ lúc đó, anh ta không còn niềm tin với đội ngũ bác sĩ điều trị cho bà.

“Anh bảo tình hình xấu lắm à?”

“Anh ta bị đâm tới ba phát vào bụng, nên tất nhiên vết thương phải nghiêm trọng. Hy vọng anh chàng Dempsey tìm ra thứ anh ta cần tìm rồi cuốn xéo khỏi Crestville”.

Meg nhìn đồng hồ rồi thở hắt ra, “Pete, chắc hôm nay anh sẽ cầu được ước thấy đó”.

Nhưng điều Pete mong muốn lại trái với cô. Meg không muốn Ian cuốn xéo khỏi Crestville một chút nào.

13. Chương 13

Ian ngồi trên khúc gỗ, với tay lấy chai nước nhét bên hông ba lô. Anh đã leo bộ tới hiện trường vụ án hôm qua, giờ được chằng đầy những dải dây bóng màu vàng bay phấp phật trong gió. Đi xa hơn một chút, anh sẽ tới hiện trường vụ án thứ hai, nơi mà tên khủng bố đã bắn sượt qua Meg.

Có bao nhiêu chỗ để vớt hàng, bọn này lại chọn ngay vùng núi Meg ở. Trùng hợp kiểu gì thế này?

Hay có nên gọi là trùng hợp không?

Ian tu thêm một ngụm nước nữa. Riley, một anh bạn từ quân đội từng làm chung trong Prospero đã phát hiện ra mối liên quan giữa vụ buôn bán thuốc phiện ở Velasquez với một nhóm khủng bố từ Afghanistan, và biết kẻ thù cũ của Prospero, Farouk, đã nhúng tay vào cả vụ này. Riley buộc phải để Farouk chuẩn bị, đem theo số tiền từ vụ buôn thuốc phiện mà sau này hắn dùng để mua một loại vũ khí từ Slovenka... sau đó ném nó khỏi máy bay. Nhưng sao hắn phải vội vã đưa chiếc vali qua vùng núi này?

Trong khi tổ chức khủng bố của Farouk đấu với Prospero ở Trung Đông, hắn đã đích thân điều tra tung tích của các thành viên trong tổ chức Prospero. Ian luôn tin Farouk có dính líu tới cái chết của vợ Riley, dù anh chưa dám tiết lộ mối nghi ngờ này với bạn mình.

Farouk biết những gì về cuộc hôn nhân giữa Ian và Meg? Hẳn biết những gì về Meg? Ian giật một miếng vỏ cây rồi ném lên không trung. Có lẽ Farouk đã cố tình cho ném chiếc vali ở đây, trước khi Buzz ra lệnh ép máy bay hạ cánh.

Ian đứng lên khỏi khúc gỗ, đập hai bàn tay đeo găng lại với nhau. Bây giờ anh phải tìm bằng được chiếc vali đó trước cả người của Farouk. Chắc chắn nó phải ở đâu đó trong vùng này.

Anh giơ ống nhòm lên rồi dò theo những tán lá rậm rạp bám trên vách núi. Càng về gần cái thác chia đôi vách đá, hắt tung những giọt nước lên các phiến đá nằm lộn xộn, cây cối càng thưa thớt hơn. Có rất nhiều gờ đất nhô ra khỏi mặt đá granit, như những bậc thang dẫn người khổng lồ lên đỉnh núi.

Ian phóng ống kính vào một gờ đá, tìm đập mạnh hơn. Giữa các phiến đá trơ trụi, không cây cối, có một rìa đất nổi bật lên hẳn nhờ những chùm cây xanh mọc um tùm chung quanh. Prospero đã huấn luyện anh phải tìm những điểm khác biệt, những cái nổi bật hơn thứ khác.

Ian bỏ kính, nhìn chăm chú vách đá trước mặt. Muốn trèo lên chỗ kia, phải dùng tới đồ nghề của dân leo núi, hay ít nhất cũng phải là dân leo tay không chuyên nghiệp. Chứ không ai vừa nắm vào cây cỏ vừa trèo tới đó được. Anh thổi phù ra một hơi lạnh buốt, rồi lắc đầu.

Hai giờ sau, khi đã tua một vòng rộng, Ian quay trở lại hiện trường vụ án rồi leo xuống theo con đường tự tạo mà anh và Meg đã lần theo ngày hôm trước. Anh phải quyết định dứt điểm về Meg. Lúc nóng, lúc lạnh không giúp gì cho cả hai người được. Anh muốn trừng phạt cô vì đã giấu kín về Travis, nhưng như vậy là trừng phạt chính mình, và cả Travis nữa.

Sự thực là tối qua, khi ôm Meg trong vòng tay, anh thấy một cảm giác thân thuộc tràn về. Không phải vì Ian đã gạt được cơn giận qua một bên, mà có những cảm xúc khác, nồng nàn hơn, gấp gáp hơn đã đẩy nó đi. Việc anh hiểu lý do cô giấu anh về Travis đã gây đau đớn nhiều nhất. Dù Ian biết rõ Meg có những điểm yếu cần loại bỏ, chính anh cũng phải nhìn nhận lại mình.

Lê lét mãi rồi cũng lên được tới đỉnh, anh đứng thẳng dậy, phui cành khô và lá vương trên chiếc quần bò.

“Có tìm thấy gì không?”

Ian ngẩng đầu lên, nhướn mày nhìn Meg, lúc này đang mang giày leo núi, đứng giữa lối đi ngay trước mặt anh. Anh chửi thầm một tiếng rồi vớ lấy chai nước. Đó có thể là bất kỳ ai thành linh chắn giữa đường đúng lúc anh ít cảnh giác nhất. Anh đã xao nhãng công việc quá nhiều rồi.

“Không được nhiều, nhưng anh thấy những gờ đá nhô ra gần thác nước có điểm bất thường. Thế em làm gì ở đây?” Anh đưa tay chùi miệng.

Meg cho tay vào túi, so vai, “Nghỉ trưa thôi”.

“Cái vai của em thế nào rồi?”

“Em tháo gạc ra rồi, không cần tới nó nữa”. Cô giơ tay ra, ngọ nguậy mấy ngón tay đeo găng, “Chỉ bị đau thôi, cái đồ uống thuốc giảm đau là được”.

“Em may đấy!”.

“Anh cũng gặp may. Em nghĩ hẳn muốn nhắm vào anh, chỉ tình cờ bị em ngáng đường thôi”.

Anh cũng nghĩ vậy cho tới khi Matt loạng choạng lết tới cửa nhà Meg rồi ngã gục ngay tại chỗ, “Thế Matt sao rồi?”

Meg nhắm mắt, kéo cổ áo lên tận cằm, “Tối qua nói chuyện với em xong, anh ấy bị ngắt, đến giờ vẫn chưa tỉnh”.

Ian huyết gió, “Tình hình tệ quá! Cahill vẫn chưa nắm được ngoại hình kẻ tấn công anh ta và nguyên nhân hành hung”.

“Không nhận dạng, không biết được động cơ gây án, nhưng em nghĩ chúng ta đều hiểu hung thủ có liên quan tới cuộc điều tra của anh. Không biết người tìm chiếc vali đó được gì khi ra tay với Matt?”

“Trừ phi bọn chúng nghĩ anh ta cũng đã nhìn thấy gì đó”. Ian nheo mắt, hai nhích về phía con đèo.

“Thế những gờ đá đó thì sao?” Meg chỉ về phía thác nước, “Anh bảo thấy gì không bình thường mà”.

“Hầu như gờ nào cũng trụi cây”. Anh nhắc ống nhòm ra khỏi đầu rồi đưa cho Meg, dù đứng ở góc này, họ sẽ không quan sát rõ được những rìa đá bên trái thác nước, “Ngoại trừ một cái”.

Meg nghiêng đầu, đón lấy cặp ống nhòm từ tay anh rồi đưa lên mắt, “Em biết anh nói chỗ nào rồi. Cái rìa kia có vấn đề gì?”

“Không có vấn đề gì cả, trông nó khác hẳn những cái còn lại thôi. Phía trên có một lùm cây, trông như cành lá. Cây cối có mọc được ở trên đó không?”

Cô nhún vai, chia cặp kính cho anh, “Tự nhiên mà, cái gì cũng có thể xảy ra hết. Nhưng đứng ở đây em không thấy gì cả”.

“Có cách nào lên được đó, ngoại trừ leo vách không?” Meg đã nói cô biết rõ ngọn núi này hơn bất kỳ ai... ngoại trừ Matt.

“Trèo lên hần gờ đá kia à?” Cô nhăn mũi, “Không. Vách đá đó là thiên đường của dân leo trèo đấy, nếu không tin anh có thể kiểm tra, có rất nhiều bu lông cắm từ chân lên tới đỉnh mỏm đá ấy. Ở trên đỉnh có một con đường, từ đó anh có thể nhìn xuống bên dưới, nhưng không trèo xuống được, trừ phi nhảy. Nếu muốn dùng trục thăng lượn bên trên, cũng phải chuẩn xác tới từng chi tiết”.

Một cảm giác phấn khích dâng lên trong Ian, “Đi bao lâu thì tới đó?”

“Cũng phải mất hai giờ”. Cô mở to mắt, “Anh định trèo lên đó đấy à?”

Anh tóm lấy bên vai lạnh lặn của Meg, xoay cô sang phía khác, “Meg, em nhìn vị trí đó đi”. Nói rồi, anh chỉ vào thác nước ở phía xa, “Có lẽ ở lều ngắm cảnh, Kayla đã nhìn rất rõ”. Rồi anh chỉ xuống con đèo bên dưới, “Ở dưới kia cũng có thể có góc quan sát tốt”.

Cô chậm rãi gật đầu, mắt sáng lên, “Anh nghĩ chiếc vali ở trên đó à?”

“Đó là một khả năng, đầu mỗi hợp lý nhất mà ta nắm được từ lúc mọi chuyện xảy ra tới giờ”. Anh liếc nhìn đồng hồ, “Ta còn kịp leo lên đó không?”

Cô vặn cổ tay rồi nhòm vào ống tay áo, “Mới quá trưa thôi. Ta còn nhiều thời gian lắm”.

“Vậy thì đi thôi”. Anh nghiêng cằm đầy thách thức. Meg không bao giờ cưỡng lại được mỗi khi bị ai đó thách làm gì.

Đôi má cô ửng hồng lên, “Được thôi. Bữa nay bọn em cũng phải hủy vài chuyến đi rồi, như vậy cả triển núi này sẽ chỉ thuộc về chúng ta thôi”.

“Còn nếu không chỉ có chúng ta thì..”. Ian vạch áo, để lộ khẩu súng giắt trong bao.

“Cẩn thận đấy”. Meg liếc ra phía sau, sờn gai ốc vì cảm giác bất an. Đây có thể là một cơ hội tốt để cô nói lại với Ian, được leo bộ như ngày xưa, nhưng tốt hơn hết cô không nên quên mục đích của mình, hay đúng hơn là lực lượng chống lại họ.

Sau khi đã phát ngán với công việc bàn giấy trong văn phòng, cô liên tục đảo mắt ra ngoài cửa sổ. Việc biết Ian ở ngoài này càng làm cô mất tập trung, đến khi không chịu nổi, cô phải tắt máy, học tốc chạy ra đây cùng anh. Cô đã tự nhủ thầm rằng mình phải tới đây vì Matt và Kayla, nhưng suốt hai năm qua Meg đã tự dối mình quá nhiều lần, đến nỗi cứ mỗi khi có một lời nói dối mới, cô có thể nhận ra ngay tức khắc.

“Dẫn đường đi”. Ian thúc vào lưng cô, “Em có chắc vai không sao không?”

“Nó đau âm ỉ thôi, so với vết đạn bắn thì hơi đáng thất vọng”.

“Em gặp may đấy. Lần sau ta cũng không muốn hần bắn trúng đâu”.

Meg nuốt nước miếng rồi hùng hổ lên đường trước khi cô kịp nghĩ lại. Hồi còn sống bên nhau, cô lúc nào cũng mong Ian chia sẻ công việc với mình. Lần này, anh đã khiến mười lần giấc mơ của Meg trở thành hiện thực. Liệu cô có còn sống để nuối tiếc không?

*

* *

Suốt gần hai giờ, họ hồ hởi trèo lên con đường thoai thoải dốc lắt léo quanh sườn núi, thi thoảng mới dừng chân để uống nước hay ăn ít đồ ăn nhẹ. Meg thích thú khi được tận hưởng không khí ngoài trời cùng Ian như trước, còn anh nhất nhất nghe theo những chỉ dẫn của cô về địa hình nơi đây.

Anh hiểu, sau khi lớn lên, Meg muốn được cảm thấy mình có ích, muốn mọi người nhìn nhận, coi trọng cô. Nhưng có lẽ đã qua thời cô ước muốn điều đó, hoặc Travis đã giúp cô thỏa mãn điều đó, vì mỗi lần anh gạt bụi rậm sang một bên cho cô hay đỡ tay Meg dẫn qua một chỗ khó đi, cô không còn giấy nẩy lên nữa.

Anh giúp cô, cô giúp anh, như hai người lớn với nhau. Anh cũng sẽ là một người bố như thế.

“Chỉ rẽ qua rìa núi kia là tới nguồn của con thác, đúng không?” Ian khoát tay lúc con đường rẽ ngoặt, khuất sau vách núi.

Cô gật đầu, đưa tay quệt tóc khỏi trán, “Không xa lắm đâu. Chúng ta sẽ có dịp nhìn kỹ gờ đá mà anh để ý ở dưới kia”.

Một làn gió nhẹ thổi xào xạc qua các cành cây, trút lá xuống con đường phía trước họ. Meg giẫm trên lớp lá giòn tan, tìm đập thành thịch vì hồi hộp hơn là kiệt sức. Nếu họ tìm thấy chiếc vali, cuộc phiêu lưu sẽ chấm dứt ngay tại đây.

Rồi sau đó thì sao?

Ian bò qua những phiến đá trước mặt, rồi quay lại, chìa tay ra. Cô nắm lấy mà không phản đối gì, cũng không sợ rằng mình sẽ thấp kém hơn vì đã nhận sự giúp đỡ của người khác.

Anh kéo cô lại gần, gỡ một chiếc lá khỏi tóc Meg, “Meg, em sẵn sàng chưa?”

Cô thối ra một hơi buốt giá, “Em sẵn sàng rồi”.

Cả hai người nhích từng bước ra mép vực trơn nhẵn vì nước suối đổ xuống thành thác nước. Ian quỳ mọp xuống, trườn sấp người ra chỗ vách đá đâm thẳng xuống, “Chết tiệt!”

“Sao thế?” Meg cúi người xuống cạnh anh, nằm sấp trên đất, ngang với Ian.

Anh chỉ tay, vẽ nhiều vòng trong không khí, “Kia là gờ đá, nó bị cành và đất phủ lên”.

“Thế thì tốt”. Cô hít một hơi.

“Tốt à? Tốt thế nào?”

“Anh nhìn lên xem”. Meg nghiêng đầu lại, một tay chỉ lên nền trời, “Không có cây nhô ra”.

Ian nghiêng đầu sang một bên, “Đúng thật”.

“Anh hiểu thế nghĩa là sao rồi chứ?”

Cô như thấy các cơ trong người Ian căng ra như đã sẵn sàng, “Đám lá dưới kia không tự nhiên mà có”. Anh trả lời.

“Nghĩa là..”. Cô run rẩy nói tiếp, “Có người vút nó xuống”.

“Để giấu một thứ”.

“Giấu chiếc vali”.

Ian ngồi dậy, dùng mũi giày nhấn thử vào mép vực, “Có cách nào từ đây trèo xuống không?”

Meg khịt mũi, “Nếu anh quý mạng sống thì không có đâu”. Cô nằm ngửa ra rồi ngồi dậy, “Em nghĩ anh bạn của ta cũng sợ chết lắm. Thế nên mới phải giấu giếm chứ không dám lấy công khai”.

“Vậy là hẳn biết nó nằm ở đâu”. Ian gãi cằm, “Nhưng không xuống lấy được”.

“Nhưng ta thì được”. Meg tóm lấy cánh tay Ian, máu sôi lên vì hồi hộp, “Hắn không biết leo vách. Hơn nữa, phải có giấy phép mới leo ở đây được, trong khi hắn không thể lộ diện, cũng không lái trực thăng lên,

và cũng chẳng tìm được ai liều mạng tới nỗi dám thử làm vậy. Chắc chắn hẳn phải có kế hoạch khác, hoặc đang chờ ứng cứu”.

Ian gác tay lên đầu gối, “Có lẽ vì thế nên hẳn mới nhắm vào Matt”.

“Matt?” Meg chớp mắt.

“Matt có xin giùm giấy phép, hay đích thân leo lên được không?”

Máu dồn lên đầu Meg, làm cô choáng váng. Cô nhắm nghiền mắt lại, “Có”.

“Có lẽ tên này ép Matt làm nhưng anh ấy từ chối”.

“Sao Matt lại từ chối chứ?” Meg ấn ngón tay lên thái dương. Cuộc phiêu lưu mạo hiểm này mới đầu đã khóa lấp hết cảm giác nguy hiểm, cho tới khi Ian nhắc đến tên Matt, “Bọn em thường xuyên có khách leo núi. Anh ấy chắc sẽ không nghi ngờ lời đề nghị đâu”.

“Trừ phi thái độ của người đề nghị khiến anh ta nghi ngờ. Có lẽ Matt đã thấy tay này có vẻ mờ ám nên từ chối không giúp. Có lẽ hẳn ta làm hơi quá, xòe tiền ra để bịt miệng chẳng hạn”.

“Giờ cũng không hỏi được anh ấy”.

“Matt đã cảnh cáo em, bảo em phải chạy đi, đúng không?” Ian vờ tay, siết lên đầu gối cô, như thể khuôn mặt Meg hiển hiện rõ nỗi kinh hoàng khi hai người nhắc tới chủ đề này.

“Anh có nghĩ tên này, tên khủng bố này, đã nhắm em làm người thí mạng kế tiếp không?”

“Có khả năng lắm”.

“Nhưng hẳn có làm vậy đâu. Chưa ai gặp em xin giấy phép leo núi hay nhờ em trực tiếp thực hiện việc đó cả”.

“Chắc sau khi trao đổi với Matt, mọi thứ đã xấu đi. Rõ ràng gã này sẽ không muốn tiếp cận rồi hỏi vợ vắng nữa đâu”.

“Vậy thì hẳn làm gì? Chỉ lảng vảng dưới đèn rồi bắn hạ rất cả những ai đi tới một điểm thuận lợi, có thể nhìn rõ gờ đá này hay sao?”

“Em vừa nói rồi đấy”. Ian đứng lên, chìa tay ra, “Có thể hẳn đang chờ tiếp ứng”.

Meg rùng mình, gạt một giọt nước mưa vương trên má, “Chúng ta xuống kia thôi, đừng để bị dính tuyết, dù là tuyết nhỏ đi nữa”.

Ian hất ngón cái ra sau lưng, “Ngày mai anh sẽ leo”.

“Ngày mai chúng ta sẽ leo”.

“Meg, đừng bướng bỉnh thế”. Anh ôm vòng lấy cô, kéo cô lại gần, “Vai em còn đau, em không leo được đâu”.

Cô cựa quậy, nhưng bị ôm rất chặt, “Nhưng em đã từng làm rồi, em có thể dẫn anh lên mà, Ian. Chúng ta có thể leo đôi, như vậy an toàn hơn leo tự do nhiều. Em chỉ muốn giúp anh thôi”.

“Anh cũng cần sự giúp đỡ của em, Meg, nhưng không phải lúc vai em đang bị thương. Quá nguy hiểm”. Anh tì cằm lên đầu cô, còn Meg gục vào ngực anh.

Lý do Ian từ chối Meg chẳng liên quan gì tới nguyên nhân của người cha. Ian chỉ quan tâm tới sự an toàn của cô, trong khi với bố cô đó là sĩ diện. Có phải cuối cùng cô cũng nhận ra sự khác biệt này?

Ian cọ râu lên tóc Meg, mỗi lần quệt lại vướng vào một lọn tóc. Còn nữa, anh cần người cầm súng canh phòng. Anh sẽ phải lộ diện trên vách núi đó như con cá nằm trên thớt. “Em phải ủng hộ anh, Meg”. Anh rời cô ra rồi đặt một tay xuống dưới cằm Meg, “Em có ủng hộ anh không, Meg?”

Ngực Meg phập phồng, “Giờ thì có, Ian”.

Anh cúi đầu, kề môi mình lên môi Meg. Môi anh ẩm áp, gợi mở. Meg cũng nhắm mắt, hé miệng để đón nhận nụ hôn sâu của anh.

Sao cô có thể sống ba năm dài đằng đẳng mà không có chồng được nhỉ?

Giờ thì cô đã biết mình không muốn xa rời anh lần nữa. Anh có tha thứ cho cô về chuyện Travis không?

Cô có thể khiến anh tin rằng lý do Meg làm vậy chẳng liên quan gì tới việc cô nghi ngờ anh không thể làm một người cha tốt?

Anh luồn tay vào tóc cô, từng lọn dính vào viền găng tay làm bằng da lột. Anh thì thào trên môi cô, “Lạy Trời, anh nhớ em quá”.

Cô hé miệng, nuốt từng lời anh nói vào lòng, rồi Ian hôn lên má cô, “Meg, mặt em lạnh quá. Ta đi xuống rồi lên kế hoạch ngày mai thôi”.

Nhưng cô muốn lên kế hoạch tấn công anh tối nay hơn. Hai tay Meg đã buông khỏi tấm lưng của Ian, mà lúc này cô còn có ý định kéo xuống thấp hơn. Người đàn ông này vẫn tác động đến đầu óc cô như thuốc phiện. Nụ hôn của anh làm cô không còn nhớ mình đang đứng ở đâu, lúc nào, và có thể gặp hiểm họa gì nữa.

Không hiểu cô có gây cho anh cảm giác tương tự không? Nếu vậy, anh càng có một cái cớ để không xen chuyện riêng vào công việc, vì nó có thể rất nguy hại cho anh. Những trục trặc, căng thẳng giữa cô và người cha đã làm cô mù quáng, không nhận ra những ý định cao cả và tốt đẹp của Ian.

Cô rút tay vào túi, “Ta đi thôi. Lúc về em sẽ lấy giấy chứng nhận cho anh, cả trang phục leo núi nữa”.

Lúc hai người trở về văn phòng Núi Rocky đã chẳng còn ai ở đó. Chỉ có một mẩu giấy dán trên cửa, ghi rõ mọi chuyến leo bộ trong tuần đã bị đình lại.

Meg cắn môi, “Hy vọng Matt không gặp chuyện gì xấu nữa”.

Cô tra chìa vào ổ, tì hông để đẩy cửa ra, lục lọi đồng giấy tờ trên bàn trong khi kẹp chiếc ống nghe vào giữa cằm và vai rồi ấn nút kiểm tra tin nhắn.

Ian nhướn mày, “Có gì không?”

Meg đưa ngón tay lên miệng, nghe hai mẩu tin nhắn từ khách du lịch bất bình về chuyện hoãn chuyến đi. Cô thả điện thoại lên bàn, lắc đầu, “Chẳng có tin gì về Matt cả”.

“Liệu cảnh sát trưởng Cahill có biết không? Em có cần gọi cho anh ta không?” Ian nhắc máy lên rồi chìa cho cô.

Meg nhận ống nghe từ tay anh, giữ nó trên tay như thể đang ước lượng sức nặng của nó, “Hay ngày mai ta hãy gọi điện cho sở cảnh sát nhờ giúp đỡ? Một trợ lý cảnh sát có thể đứng gác trong khi anh đang leo”.

“Không”. Ian giật điện thoại từ tay cô, “Meg, anh không muốn thế. Em còn không hiểu chỗ nào trong từ “Diệp viên ngầm” nữa? Chỉ cần sở cảnh sát có mặt, nghĩa là báo chí cũng có mặt, rồi chẳng bao lâu cả nước sẽ biết đến. Như vậy sẽ gây thiệt hại to lớn cho nhiệm vụ này. Nếu CIA hay FBI chạm tay được vào món vũ khí này, Prospero sẽ không có khả năng tìm thêm manh mối để cứu Jack nữa. CIA có quan tâm tới anh ấy đâu. Thậm chí Cục tình báo còn gán cái tên phản quốc cho anh ấy. Khốn thật, có lẽ chính Cục cũng nhúng tay vào vụ gài bẫy Jack”.

“Các anh đa nghi quá?” Cô búng tay rồi nói tiếp, “Được rồi. Em sẽ theo anh, không kể cho Pete gì hết. Mà anh ấy cũng nghi ngờ chúng ta giấu giếm chuyện gì rồi”.

“Chẳng phải trước giờ em đều giấu Pete đó thôi? Thêm một lần thì đã sao?” Ian nháy mắt.

Má Meg ửng đỏ vì ngượng, “Anh nói như em đang vờn anh ấy không bằng. Em có bao giờ mở lòng cho Pete đâu. Anh ấy cũng biết thừa em đã có chồng”.

Ian chìa chiếc điện thoại ra, mắt vẫn không rời cô, “Và đừng quên điều đó nhé”.

Chuông mới rung một lần, Pete đã nhắc máy. Meg lấy tay che ống nói, thì thào với Ian, “Matt vẫn đang bất tỉnh”.

Meg cúp máy rồi đập ống nghe lên tay, “Vây là Matt chưa tỉnh lại, còn Pete cũng chưa điều tra thấy Hans Birnbacher có tiền án, tiền sự gì, ngoại trừ việc anh ta ở quá chín mươi ngày cho phép trên đất Mỹ”.

“Vây là anh ta vào đây với tư cách khách du lịch, rồi nấn ná ở lại. Tất nhiên tay Hans Birnbacher có khi còn chẳng biết mình đã chết. Người ta vẫn ăn cắp danh tính mà”.

Meg thấy dựng tóc gáy. Có lẽ hồi hai người còn ở cùng nhau, Ian đã đúng - cô càng ít biết về công việc của anh, càng tốt.

Cô lắc đồng hồ, “Đến giờ đón Travis rồi, để em làm giấy phép leo núi cho anh đã, cái này có thể xúc tiến ngay. Anh... Tối nay anh cũng qua chứ? Ý em là để vạch kế hoạch cho ngày mai”.

“Có chứ. Đêm nay anh cũng không để hai mẹ con một mình được. Em đi đón Travis đi, anh về khách sạn tắm rửa, thay quần áo đã”. Anh chỉ tay về phía sau văn phòng, “Tranh thủ lúc em làm giấy phép, anh ngó qua dụng cụ leo được không?”

Meg khởi động máy tính rồi quăng chìa khóa cho Ian “Các thứ cất ở sau nhà. Anh tự xem nhé”.

Vừa lúc Meg nhấn nút gửi giấy phép leo núi cho Ian, anh đã quay trở ra phòng trước, tay ôm theo một mô hình kính gồm dây dợ, móc nối, đai nịt cùng móc dây, dây nối và đế giày chuyên dụng.

“Cứ như anh chuẩn bị dẫn đoàn thám hiểm Everest chứ không phải leo một mình ấy”.

Anh đi qua Meg về phía cửa, các đồ trên người va vào nhau lanh canh, “Cuộc thám hiểm này còn nguy hiểm hơn cả Everest ấy chứ”.

Meg hít một hơi rồi tắt máy tính. Liệu sự nguy hiểm của nhiệm vụ lần này có khiến Ian nghĩ lại về chuyện để cô giúp anh ngày mai không? Liệu chính cô có muốn anh làm vậy không?

Thực ra, giờ cô còn phải chứng tỏ điều gì nữa? Cô đã mất một người mẹ, một người chị, một cuộc hôn nhân. Chỉ vì muốn chứng tỏ mình độc lập, cô cũng sẵn sàng đánh đổi tiếp mạng sống của mình hay sao?

*

* *

Ian chất hết những dụng cụ mà có khi anh cũng chẳng dùng hết vào thùng xe phía sau, rồi thả người lên chiếc ghế lái. Cảm giác mệt mỏi ngấm vào cơ thể. Nếu anh và Meg cứ lâm vào tình huống chênh vênh thế này, chẳng mấy chốc người anh sẽ đau nhức vì căng thẳng.

Ngày mai, anh không muốn để cô lại gần ngọn núi trong lúc Ian leo lên vách đá đó, kể cả phải trói chặt Meg rồi nhốt cô vào cốp xe, Ian cũng dám làm. Việc làm mẹ đã khiến cơ thể cô mềm mại hơn, nhưng vẫn chưa làm cô hết cay cú mỗi khi bị ai nhắc nhở phải làm gì. Cô chẳng thể ngừng dập tắt những thử thách khiến cô nhớ lại chuyện người cha luôn tìm cách chế ngự mình.

Anh có khá khảm gì hơn trong việc loại bỏ nhược điểm của bản thân không? Anh thích ở bên Travis, nhưng thằng bé vẫn làm anh sợ.

Anh vẫy tay với Meg qua gương chiếu hậu trong lúc cô khóa cửa văn phòng rồi trèo vào chiếc SUV. Trong lúc bám đuôi xe cô vào Crestville, anh ấn số của Buzz Richardson.

“Chào, Ian. Đạo này thế nào? Đã tìm thấy món vũ khí đó chưa?”

“Hình như thấy rồi, nên tôi mới gọi cậu đây. Tôi cần cậu giúp, đang ở đâu thế?”

“Đang ở D.C. Đang có tin đồn về cuộc viếng thăm Liên hiệp quốc của Tổng thống Okeke, tên của Slovenka cũng xuất hiện vài lần rồi”.

Cánh mũi Ian nở to. Okeke trúng cử tổng thống của một quốc gia Phi châu mới thành lập. Nước Mỹ đang để mắt tới ông này vì trước đây đã từng dính líu với khủng bố, nhưng xem chừng ông ta đã được bầu chọn một cách dân chủ, nên Mỹ quyết định tạm thời lắng xuống”.

“Tin đồn gì?”

“Âm mưu ám sát”.

Ian chửi trong máy, “Vì Slovenka cũng được nhắc đến trong âm mưu này, nên đại tá đoán nó có liên quan tới vụ mất tích của Jack”.

“Cứ như mảnh ghép tranh ấy nhỉ. Chúng ta bắt đầu bằng những miếng ngoài rìa rồi tiến dần vào trong. Thế nên đại tá Scripps mới cử tôi tới đây, còn... à... Raven đã được bổ nhiệm làm phiên dịch cho Okeke”.

“Đại tá đang định làm gì nhỉ? Chẳng lẽ một âm mưu ám sát chưa đủ hay sao?” Ian bấm còi rồi vẫy tay khi anh đỗ xe trong bãi xe của khách sạn, còn Meg tiếp tục lái tới nhà trẻ của Travis.

“Raven và tôi chia tay trong yên lặng rồi. Mà nhắc đến chuyện này, chắc cậu cũng gặp Meg ở Crestville chứ hả? Chuyện ra sao rồi?”

Ian đánh xe vào một khoang trống, tắt máy rồi đưa tay xoa gáy, “Thế nên tôi mới gọi”.

Ian nhắm mắt, kể cho Buzz nghe về chuyện Meg đã tham gia và cả những điều cô trông mong cho ngày mai nữa, “Tôi không muốn cho cô ấy lại gần gờ đá đó trong khi tôi trèo lên được”.

Buzz huyết sáo, “Chuyện này không đùa được”.

“Thế nên tôi mới cần cậu giúp. Cậu đem theo súng lazer hoặc dùng trực thăng ấy. Tóm lại, chỉ cần ra chỗ đó để cảnh giác trong khi tôi trèo lên lấy cái vali. Phải hành động ngay trước khi khách hàng của Slovenka gọi thêm tiếp ứng”.

“Mai có thể tới đó được, nhưng chắc phải chiều muộn. Thế có được không?”

“Không được cũng phải được”. Ian cảm ơn bạn rồi bước vào phòng, tắm rửa.

Sau khi ra khỏi bồn tắm, anh đưa tay xoa một vòng tròn trên chiếc gương mờ hơi nước. Anh xước tay qua mái tóc ướt, rồi vươn người ra trước để rửa mặt cho sạch. Dù thế nào, anh cũng sẽ phải bắt Meg ở nhà.

Anh nở nụ cười quynh rũ nhất, rồi thở dài thườn thượt, làm chiếc gương lại càng mờ đi. Có lẽ Ian phải dỗ ngọt vợ, hay trói cô vào thành giường, hoặc có khi cả hai.

Meg đỗ xe ở lề đường bên ngoài căn nhà từ thời Victoria của Eloise. Nhà trẻ Eloise là thiên đường của các cặp cha mẹ trong Crestville đang phải đi làm: nó đủ rộng để trẻ con được tiếp xúc với các đứa trẻ khác lứa tuổi và nhiều cô giáo, nhưng cũng vừa phải để tạo không khí thân mật và thoải mái cho chúng.

Meg gõ cửa bằng tay đập đồng. Một lúc sau, Eloise ra mở cửa, “Hôm nay đến muộn thế Meg?”

Meg cau mày nhìn đồng hồ, “Không quá muộn chứ ạ?” Eloise tính tiền mỗi phút quá giờ nếu phụ huynh của đứa trẻ đến muộn.

“Chưa quá muộn, nhưng thường em đến sớm hơn, Travis bắt đầu sốt ruột rồi”. Eloise nói rồi dẫn Meg vào phòng khách nơi bọn trẻ không được vào.

Meg đẩy cánh cửa trẻ con ngăn giữa không gian chơi đùa với phòng khách chính, vẫy chào Travis, lúc đó đang đắm tay xuống một miếng đất sét. Cô cười, muốn để yên cho con trút hết cơn giận trước khi về nhà vì không muốn làm Ian chết khiếp khi một đứa bé hai tuổi lên cơn cáu.

“Travis, lấy ba lô xuống đi con. Đến lúc về nhà rồi”. Trong phòng chơi chỉ còn một đứa bé nữa, nên Meg thấy áy náy vô cùng, “Ôi, nếu chỉ còn mỗi Sierra ở đây thì đúng là mẹ đến muộn thật”.

Eloise đưa Meg cái túi đựng hộp ăn trưa trống rỗng của Travis, “Chắc sắp có một em bé nữa vào đây. Một cặp vợ chồng từ Colorado Springs có ghé qua xem nhà, chắc mai sẽ quay lại lấy giấy tờ. Họ quần quýt, trông giống đang hưởng tuần trăng mật hơn là đi tìm nhà trẻ cho con”.

“Em nghỉ càng đông càng vui, càng thắm thiết càng tốt mà”. Meg bế phốc Travis lên rồi chào tạm biệt Eloise. Lúc vào trong xe, cô nói với con về bữa tối, bố và bạn bè mới. Lúc về đến nhà, Travis đã thiếp đi rồi. Cô bế nó vào trong giường cho Travis ngủ một chút. Sau đó, cô lôi đồ ăn ra để chuẩn bị làm món gà quần bột cay. Ian thích ăn đồ cay... và chuyện giường chiếu còn nóng bỏng hơn nữa.

Liệu dùng chuyện đó, cô có thắng được anh không? Cô có thực sự muốn thắng không? Cô biết anh đang đấu tranh tư tưởng giữa sự khao khát có được cô và cơn giận dữ vì cô đã giấu anh chuyện Travis.

Nhưng hầu như tình dục luôn chiến thắng.

Cô xoay vai rồi khẽ thở ra. Meg không để ý lắm đến vết đau, cũng đã tháo gạc cùng lớp băng ra rồi, chỉ dán lên đó một miếng dán đơn giản, vết thương của cô trông giống một hình chữ nhật với các mép bị móc lên cao. Không nghiêm trọng lắm.

Ít ra không tới mức Meg không thực hiện cuộc leo núi với Ian ngày mai nếu anh cần.

*

* *

Cô gói miếng thịt gà vào lớp bột ngô cuối cùng, rồi đặt vào chảo, cạnh những miếng khác, đổ tương ớt lên các miếng bột bọc, sau đó rắc pho mát lên trên cùng.

Tối nay môi Ian sẽ sưng lên vì cay mắt. Nghĩ tới đó, cô mỉm cười, đặt chiếc chảo vào lò nướng. Cô sẽ nhượng bộ một nước, sẽ làm chuyện đó thật nóng bỏng để Ian quên hết cơn giận đi.

Cô vào phòng tắm, xỏ một đôi tất chân màu đen, mặc chiếc áo liền váy dài màu xanh lam. Meg vừa trang điểm xong thì Ian gõ cửa. Không phải lúc nào phụ nữ cũng tươi roi rói được, đôi khi cũng cần tân trang lại để chuẩn bị cho những việc sắp tới.

Meg nhòm qua ống kính trên cửa rồi thở nhẹ, cô không thích khi luôn cảm thấy bất an ngay trong nhà của mình như thế này.

Thấy người đứng bên ngoài là Ian chứ không phải một tên khủng bố cuồng sát, cô mở rộng cánh cửa, tròn mắt khi thấy bó hoa anh cầm trên tay và cả chai rượu bên tay kia. Chẳng biết tối nay ai định quyến rũ ai đây?

Anh chìa cả hai món ra, “Biết em nấu đồ ăn rồi, nên anh mua thứ gì góp chung”.

Cô mỉm cười, đón lấy hai món quà, thầm nghĩ rằng sự có mặt của anh đã ý nghĩa lắm rồi.

Anh bước qua bậc cửa, nghiêng đầu, “Có gì buồn cười lắm à?”

“Không. Em chỉ thấy vui vì anh vẫn nhớ loài hoa em thích”. Cô nghiêng cầm lên bó hoa ly đang tỏa mùi hương dịu ngọt.

“Meg, có những thứ anh làm sao quên được”. Đôi mắt màu xanh của anh nhìn xuống bộ áo váy rồi đến đôi chân đi tất bó.

Cô lùi vài bước, xoay lưng tìm cái lọ. Xem chừng phần não đó của anh đã chiến thắng rồi, thế này càng dễ dàng cho Meg hơn.

Lúc Meg ngẩng lên, tay cầm chiếc lọ thủy tinh còn cắm mười hai bông hồng Pete gửi tặng, Ian đã cởi áo khoác, đang héch mũi lên hít ngửi, “Hôm nay em nấu đồ ăn Mêhicô à. Anh rất thích đồ em nấu đây - rất đậm đà và ấn tượng”.

Ít nhất đồ ăn của cô là vậy, nhưng đêm nay Meg không muốn dẫn dắt anh lòng vòng nữa. Họ còn cả cuộc đời để Meg biểu lộ lời xin lỗi, và hàng năm trời để chứng minh Ian có thể là một người cha tốt.

Chỉ cần cô gạt bỏ được cơn giận của anh.

“Travis đang ngủ à?” Ian hất ngón cái vào phòng ngủ Travis đang khép hờ.

“Em tới đón con muộn”. Meg uốn một cánh hoa rồi đặt cái lọ lên bàn bếp, “Trên đường về nó ngủ gật”.

“Anh xin lỗi, cũng tại anh bắt em dẫn lên con thác trên”.

“Anh bắt gì em đâu. Em nghĩ mình cũng đã phát hiện được một điều rất quan trọng. Có kẻ đang giấu giếm gì đó”.

Ian nhìn cô rồi nhìn sang chai rượu vẫn cầm trong tay, “Anh mang rượu vang đỏ. Không biết ăn với gà bọc bột ngô có hợp không nhỉ?”

“Nó màu đỏ. Món gà cũng màu đỏ”. Cô nhún vai, “Em đã bảo rồi, em có phải giống bố em đâu”.

Anh giơ chai rượu lên rồi đi vào bếp, “Bố em thì không bao giờ uống loại rượu không phù hợp, còn bố anh chẳng chịu để phí giọt nào. Có ai lai giữa hai bọn họ thì tốt”.

Meg ra phía sau Ian, với tay mở hộp tủ bếp, “Ian, có lẽ chúng ta là những người đó đấy”.

Anh nhướn mày. Cô sục sạo trong ngăn kéo để tìm cái mở nắp, rồi ngoắc nó vào đầu ngón tay. Anh đổ thứ đồ uống màu đỏ sậm vào cốc, rồi hai người cùng ly.

Ian nâng chén, “Mừng cho chúng ta”.

Ngụm rượu Meg vừa uống làm bụng cô ăm lên.

Thêm hai ngụm có mùi hoa quả và hương thơm hòa quyện, Meg đã thấy tê tê trong người.

Cô giơ ngón tay trở, “Chắc món gà xong rồi đấy”.

Meg đem đồ ăn ra bàn trong khi Ian xếp đĩa và dao đĩa, “Travis không ăn cùng à?”

“Nó ăn bữa giữa buổi ở nhà Eloise rồi. Em để con ngủ một chút”. Không chỉ một chút, mà là cả đêm để cô có thể ở một mình với Ian, chẳng biết cô nghĩ vậy có xấu xa không?

Nét mặt Ian thoáng thay đổi, quá nhanh khiến Meg chưa kịp nhìn rõ. Có phải anh nghĩ cô lại bày trò để anh không được gặp con? Cô có cảm giác Travis và cô vẫn còn rất nhiều thời gian ở bên Ian. Có lẽ Ian lại nghĩ sau khi tìm ra món vũ khí kia, anh sẽ lại ra đi. Nếu vậy, anh chỉ muốn ở bên Travis càng nhiều càng tốt.

Meg cắn môi. Có phải cô lại thất bại?

“Nếu... nếu anh muốn thì để em gọi con dậy”.

“Không sao đâu”. Ian kéo ghế cô ra, “Cứ để thằng bé ngủ thì hơn”.

Cô ngồi xuống, rượu sánh lên tận mép ly, “Ồi!”. Meg liếm những giọt rượu vừa rơi lên tay rồi cười. Nếu định quyến rũ Ian trong khi đã ngà ngà say thì sẽ không được, vì tử lượng của anh rất kém.

*

* *

Hai người nói chuyện rôm rả suốt bữa ăn, Meg cùng không cần mượn rượu để lấy thêm dũng khí nữa. Những câu nhận xét dí dỏm và lời nói nước đôi cứ thế nối tiếp nhau, được cả hai hào hứng đối đáp và gợi mở hơn nữa.

Ian chấm khăn ăn lên miệng, nắm lấy tay cô, rút một bông hoa trong lọ rồi quệt ngang mu bàn tay Meg. Nếu anh muốn làm chuyện đó ngay trên bàn ăn, cô sẽ chẳng ngại ngần gì xô hết bát đĩa xuống sàn nhà.

Hai người âu yếm nhau ở gần bồn rửa. Meg đang đứng nhúng tay vào chậu bọt xà phòng, Ian tiến lại phía sau, vén mái tóc lên rồi đặt một nụ hôn nóng bỏng lên gáy cô. Meg cúi đầu xuống để anh hôn thêm lần nữa.

Ian luồn tay vào tóc cô trong khi tiếp tục hôn ra phía trước mặt. Hồng cô đưa ra phía sau, thấy vậy, Ian luồn đầu gối vào giữa hai chân Meg, áp người vào sau lưng cô.

Meg khẽ rên lên, hai tay dính đầy xà phòng bấu chặt vào thành bồn rửa. Ian luồn tay xuống lớp váy, móc ngón vào lớp chun trên cổ tất.

Anh luồn một tay vào trước chiếc quần tất, nghịch mép chiếc quần lót của cô. Meg thốt lên vì bàn tay Ian đặt ở mặt trong đùi làm cô run lên vì ham muốn. Cô tì bụng vào mặt bếp, giơ hai tay còn đang nhỏ nước lên, “Không được. Em không lấy khăn lau tay được”.

Anh nói thầm vào tai cô, “Đừng hòng anh lấy hộ em”.

Anh áp sát người mình vào người cô từ phía sau, hạ bộ của anh đã cương lên, cào vào lớp vải mỏng của chiếc quần tất. Rồi Ian gặm phần cong giữa cô và vai Meg, tay luồn vào trong chiếc quần lót của cô.

Anh thò tay vào giữa hai chân cô, áp bàn tay lên phần nhạy cảm nhất trên cơ thể cô. Meg run lên vì khoái cảm, cô nghiêng hông để chạm vào anh nhiều hơn, trong khi miệng rên lên, “Đừng thế nữa, Ian”.

Anh cười, hơi thở ẩm phả vào gáy cô, nhưng vẫn tiếp tục miết ngón tay theo chiều dọc vùng kín của cô. Meg mềm nhũn, gập người trên chiếc bồn, tóc chạm cả vào nước rửa. Nếu Ian cứ tiếp tục thế này, khéo cô sẽ nhúng cả đầu xuống đó mà không biết.

Cô thở hổn hển, làm những bong bóng xà phòng bay lên không trung, khoe sắc màu cầu vồng rực rỡ trong ánh sáng rồi vỡ tan. Meg nhắm nghiền mắt, không nhìn thấy những bong bóng đó, không để ý đến điều gì hết, ngoại trừ bàn tay đang ấn vào giữa hai chân cô.

Cảm giác sung sướng tràn khắp cơ thể Meg, làm cô gục xuống mặt bếp một hồi lâu, gần như nghẹn thở trước khi thứ nước trong người cô trào ra. Hai đầu gối cô mềm nhũn.

Ian kéo cô lại, bế xốc Meg lên, hôn đôi môi đang hé mở của cô, rồi đưa cô vào giường.

Anh lột chiếc quần tất và đồ lót của cô xuống qua đôi chân, rồi cởi quần áo của mình, ném chúng qua vai, thành một đồng bừa bộn trên sàn.

Việc họ vừa làm lúc này đã làm Ian cương cứng. Meg nâng nó trong bàn tay, và cả trong miệng cô. Ian rên lên, rút ra rồi hôn Meg như anh hoàn toàn sở hữu cô vậy. Nhưng Meg không để ý. Vào lúc này, quả thật cô thuộc về anh, cả tâm hồn lẫn thể xác.

Lúc anh đưa vào người cô, Meg có cảm giác khác hoàn toàn những lúc trước. Cô từng muốn Ian vì Travis, nhưng cũng muốn anh cho riêng cô. Chưa bao giờ Meg hết cần đến anh, và sẽ không bao giờ như vậy.

Một giờ sau, khi đã thỏa mãn, họ nằm bên nhau, chần kéo lên tận cảm để tránh cái lạnh ban đêm, giờ ngày càng lạnh hơn sau khi cuộc tình ái nóng bỏng vừa qua đi. Meg nín thở đưa tay vuốt ve lên cái bụng phẳng lì của Ian.

Liệu anh có nhảy khỏi giường như lần trước không? Liệu anh có nhắm mắt ngủ, để Meg không còn nhìn thấy những tia sáng yêu đương ánh lên từ sâu trong đó?

Anh thốt bụng rồi khịt mũi, “Buồn quá!”.

Cô vẫn gối đầu lên vai anh, mỉm cười, áp tay lên người Ian rồi vuốt ve ngực anh, “Em không muốn làm anh cười đâu. Anh phải nghỉ ngơi đi nếu muốn cuộc leo núi ngày mai được suôn sẻ”.

Ian chợt sững lại, tay Meg cũng siết chặt. Ôi chết rồi, lại chuyện này.

“Anh rất mong đến ngày mai. Một khi anh lấy được chiếc vali đó, Farouk và người của hắn sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi Crestville”.

Meg thở ra nhẹ nhõm, “Chắc Pete sẽ vui lắm đấy”. Cô gõ gõ ngón tay lên ngực anh, “Lúc này trong bếp mình không được tập trung lắm, nên chưa bàn chuyện ngày mai. Anh muốn em canh chừng ở đâu?”

Ian hít một hơi rồi gấp gấp thở ra, khuôn ngực phập phồng dưới tay Meg, “Thế này, Meg, anh muốn em canh chừng ở ngay đây. Anh đã gọi cho Buzz nhờ ứng viện rồi”.

Meg bật dậy, luồng không khí lạnh đột ngột tấp vào cơ thể. Suốt từ này cô cứ nghĩ mình đang quyến rũ Ian, nhưng hóa ra anh mới là người quyến rũ cô.

14. Chương 14

Ian trở nên căng thẳng. Nghe câu anh vừa tuyên bố, Meg há hốc miệng, rồi lấp bấp như thể không thốt lên nổi lời nào nguyên vẹn. Cô chỉ ứ ớ vài tiếng rồi im lặng hẳn.

“Meg, anh xin lỗi”. Anh vuốt ve lên cánh tay cô, giờ đã nổi hết da gà, “Anh không thể đẩy em vào nguy hiểm được. Anh vừa tìm lại được em, nên sẽ không để mất mẹ của Travis đâu”.

Cô nằm xuống ngay cạnh anh, vùi người vào dưới lớp chăn, “Travis cũng cần có anh mà”.

“Với nó, anh chưa quan trọng bằng em”.

“Thôi”. Cô lẩn sang một bên, áp tay lên ngực Ian, “Đừng phủ nhận việc anh đã làm cha nữa, Ian. Với Travis và cả em, anh chưa bao giờ không quan trọng cả”.

Ian nín cổ tay Meg, áp bàn tay cô vào lồng ngực mình đang đập thình thịch. Anh cứ nghĩ cô sẽ nổi giận vì anh vừa ra lệnh, vừa chỉ đạo cho cô phải làm gì. Nhưng Meg lại đang cố làm anh hiểu anh có ý nghĩa thế nào với Travis. Từ khi làm mẹ, cô đã trưởng thành lên nhiều.

“Thế còn việc làm bố đã đem lại cho anh điều gì?”

“Anh tưởng..”. Anh siết mạnh tay cô hơn, “Anh tưởng em sẽ giận vì bị anh bắt phải ở nhà”.

Cô nhún vai rồi tựa đầu lên vai anh, “Em hiểu anh làm vậy vì muốn bảo vệ em. Em hiểu mà”.

Anh nắm tay cô rồi đặt lên đó một nụ hôn, “Anh muốn thú nhận chuyện này”.

“Hả?” Đôi môi ấm áp của Meg động đậy trên da Ian.

“Vì biết trước anh không thể để em đi cùng, nên anh đã làm chuyện đó. Có lẽ thú nhận việc này trên giường sẽ dễ hơn là ngồi đối diện nhau mà nói chuyện”. Anh nín thở, chờ cơn giận của cô ập tới.

Meg cười khúc khích, âm thanh giòn tan trên cánh tay Ian, rồi nằm ngửa ra, ho sặc sụa.

Anh nhíu mày lại, cũng cười theo, “Sao? Em biết rồi à? Hay chưa biết? Em không nhận ra anh đã cố khơi gợi cho em làm chuyện đó hay sao?”

“Thế mà em lại tưởng anh không cưỡng lại nổi sức hút của em cơ đấy”. Cô đưa hai tay lên đầu, vuốt tóc.

“Hả?” Động tác của Meg làm Ian phải chú ý tới mái tóc màu vàng cam óng ả kia, thế rồi anh lại quặn lên vì ham muốn. Thảo nào Ian không thể theo kịp câu chuyện của cô được.

“Tối nay em cũng định làm vậy. Em nhận ra là nếu quyến rũ được anh, em có thể làm anh quên..”.

“Quên gì?” Lốp chần tuột xuống, để lộ một bên ngực tròn trịa, làm Ian không kiềm chế nổi.

Cô nhắm nghiền mắt, “Quên chuyện em đã lừa dối anh. Quên chuyện em đã sai lầm khi không kể cho anh biết về Travis”.

Ian lấy một tay giữ cổ tay Meg, nín chúng lên phía đầu giường, miệng anh áp lên miệng cô, “Meg, anh đã tha thứ cho em rồi. Nếu không, làm sao có thể yêu em cả đời được?”

Đôi mắt to tròn của cô ngấn nước, đôi môi run rẩy. Xem ra ít nhất anh cũng nói đúng được một lần. Anh không muốn phá vỡ nó, không muốn nói thêm gì nữa. Anh kề môi, hôn Meg một nụ hôn thật dài và say đắm, còn cô khẽ thở dài và tan chảy dưới cơ thể anh.

Có thể Ian chưa học được cách làm bố nhưng vẫn biết cách làm chồng.

Sáng hôm sau, Ian gọi điện cho Buzz, lúc này đã sẵn sàng lên máy bay. Anh biết có thể trông cậy vào người bạn cũ, cũng như Jack biết có thể dựa vào anh em ở Prospero.

Anh dứt điện thoại vào túi, thông thả vào bếp, rồi xoa lên đầu Travis.

Travis hét lên, “Nào” rồi đập vào tay anh.

Ian cúi xuống, gí mũi vào mũi con trai, “Tưởng con ngủ đấy thế rồi thì phải tươi tỉnh hơn chứ hả?”

Meg bật cười, đặt đĩa trứng chưng lên bàn, “Anh đói chưa?”

“Lúc nào anh chẳng đói”. Ian chẳng nịnh vợ, nhưng mỗi câu nói hay đụng chạm đều khiến gò má Meg đỏ lựng lên.

Cô xoa hai tay rồi chống lên hông, “Hôm nay anh đi lúc mấy giờ?”

“Lúc nào Buzz đến là đi luôn. Chiều nay bọn anh phải sẵn sàng rồi”.

“Hy vọng lúc anh trèo lên gờ đá đó, chiếc vali vẫn còn”.

Ian xiên một miếng trứng, “Cũng chưa biết nó có ở đó thật không, mà nếu có thật thì người của Farouk vẫn chưa sờ tới được. Thế nào sáng nay anh cũng đi bộ ra đó rồi để mắt tới mỏm đá ấy luôn”.

“Được đấy”. Cô lấy khăn ướt lau miệng cho Travis rồi tháo cái đĩa ăn ra khỏi ghế ngồi của nó, “Nếu anh cần dụng cụ gì, cứ bảo em. Hôm nay em cũng đến công ty Núi Rocky để làm nốt phần giấy tờ tài liệu hôm qua chưa đựng đến. Cả tuần này sẽ hoàn hết các chuyến đi nên công việc sẽ rất chậm. Chắc hôm nay chỉ có Richard đến văn phòng thôi”.

“Nhớ ở cạnh Richard và đừng tự đi một mình đấy nhé. Em có định hỏi thăm tình hình Matt không?”

“Có chứ, giờ này có lẽ bạn gái anh ấy về rồi. Em sẽ gọi điện cho cô ấy”. Cô bé Travis ra khỏi ghế rồi xốc nó trên hông, “Con xong chưa?”

Travis gật đầu rồi giơ hai tay với Ian, lúc đó đang chồm đứng dậy, “Anh có... có phải nó...?”

“Nó đòi anh bế đấy. Sáng nay thấy anh ở đây, nó thích lắm, chứ không bị sốc gì đâu”. Cô nháy mắt, ra điều đã biết tại sao sáng hôm trước anh lại chuồn ra khỏi phòng ngủ của cô.

Ian luống cuống đứng lên, suýt nữa hất đổ chiếc ghế ngồi. Anh đưa tay qua bàn, Travis cũng rướn người ra chỗ anh. Ian đỡ lấy thằng bé từ tay Meg, Travis tựa đầu lên vai anh. Ian hít lấy mùi dầu gội trẻ con và đôi tay dính dính của con, ôm chặt cơ thể mềm mại của nó vào lòng.

Travis cựa quậy, cộc đầu vào cằm Ian, cọ tóc vào lớp râu trên đó. Travis ngửa người ra sau rồi khép, mở bàn tay.

“Chào tạm biệt đấy”. Meg khoác ba lô của Travis lên vai, “Con nói ‘Chào bố’ đi?”

Travis cao giọng nhắc lại, “Chào bố”, làm Ian nghẹn lại. Anh đặt Travis vào tay cô.

Cô hôn lên môi anh rồi thì thào, “Anh giỏi lắm”.

Anh mở cửa cho cô, “Lúc nào Buzz tới, anh sẽ gọi cho em. Xong việc anh sẽ gọi lại lần nữa. Còn giờ em phải ở yên trong văn phòng hoặc trong nhà nhé”.

“Vâng, thưa sếp”. Cô rướn người tới, đưa một tay ôm mặt anh, “Còn anh cũng phải cẩn thận nhé. Em sẽ cho điện thoại của anh”.

Meg vừa ra xe, vừa chỉ lên bầu trời xám xịt, “Hôm nay sẽ có tuyết đấy”.

Ian xoa lên cái cằm chưa cạo, nhìn Meg lái xe đi. Còn anh sẽ trở về khách sạn để chuẩn bị cho cuộc leo núi, bôi tung vách đá đó lên. Xong xuôi, Ian sẽ xử lý phần khó khăn nhất - đó là lại lần nữa làm chồng, lần này phải làm thật tốt, cùng gánh vác trách nhiệm làm cha.

*

* *

Lúc Meg đến nhà trẻ Eloise, chị đang chạy quanh phòng thu gom đồ chơi và các khối xếp hình.

Cô con gái Felicia nhìn Meg rồi đảo mắt, “Lúc nào có vị phụ huynh đầy triển vọng ghé qua, mẹ em cũng như vậy đấy”. Nói rồi, Felicia chống hai tay lên cằm, “Mẹ ơi đằng nào bọn trẻ con chẳng bày bữa ra đó, mà nếu cặp vợ chồng hôm qua cứ như vậy, chắc họ sẽ chẳng để ý đâu”.

Meg cười, thấy vui vì Travis chuẩn bị có bạn chơi cùng, hy vọng là một cô bé nói nhiều. Cô vẫy chào Travis rồi lái xe tới văn phòng Núi Rocky.

Thấy cô bước vào phòng, Richard đang đọc tạp chí leo núi bỗng ngẩng lên, rồi lại vùi đầu vào sau trang giấy, “Ôi! Giật cả mình. Tôi tưởng cô là khách hàng tới than phiền chứ”.

“Thời điểm này hoàn các chuyến leo núi được rồi”. Meg hất ngón cái ra phía sau, “Chắc hôm nay sẽ có tuyết đấy”.

“Tuyết sớm thì ngành trượt tuyết phát tài rồi”.

“Anh có thứ tự ưu tiên rõ ràng quá”. Cô mắc chiếc ba lô lên cái móc gần cửa, “Có tin gì về Matt không?”

“Không, nhưng Ali về rồi. Chắc hỏi cô ấy sẽ được nhiều hơn là cảnh sát trưởng Cahill”.

Meg thở dài rồi ngồi xuống bàn. Trong khi Richard lật các trang tạp chí, Meg khởi động máy tính rồi xử lý tiền hoàn trả khách hàng.

*

* *

Một giờ sau, điện thoại văn phòng reo. Sau khi chuông đổ năm lần, Richard không thể mặc kệ được nữa, đành nhắc máy, “Vâng, chờ chút ạ”. Anh gác máy qua một bên, “Điện của cô, Ian Dempsey gọi, tôi ra đi bộ chút đây. Ở trong này cuồng chân cuồng tay lắm”.

Lúc Richard thả ống nghe lên bàn, Meg nhìn đồng hồ ở màn hình máy tính. Buzz không thể bay tới đây nhanh vậy được. Có lẽ trong lúc điều tra, Ian đã thấy gì chẳng, nhưng lẽ ra anh phải ở lại trước khi đi đâu chứ.

“Ian? Sao rồi anh?” Cô nuốt khan, cảm giác không mấy yên tâm.

“Không sao cả. Anh gọi vào máy di động, nhưng không thấy em trả lời. Buzz chưa tới nơi, nhưng anh muốn kể cho em tin này, anh vừa lấy được từ chỗ đại tá Scripps. May là ông gọi trước khi anh đi xuống thung lũng”.

Meg cảm chắc ống nghe trong tay, “Cái gì thế?”

“Có lẽ Hans Bimbacher đã hành động không đúng lúc, hay định lừa không đúng người. Hóa ra cảnh sát ở Phoenix và Albuquerque đã tóm anh ta vì tội lừa đảo. Lẽ ra tay này phải bị trục xuất khỏi Mỹ, nhưng không ai thực thi nên hắn vẫn lách được luật”.

“Biết vậy là tốt rồi”. Meg run rẩy thở hắt ra, rồi đi tới chỗ treo ba lô để lấy điện thoại di động, “Thế thì có liên quan gì tới cái chết của anh ta?”

“Ai biết được? Có thể anh ta nhìn thấy gì đó, tưởng nhầm vớ được món bở, nhưng lại không biết mình đang đối đầu với ai”.

“Em cũng thấy hơi tiếc cho anh ta”. Cô thả chiếc điện thoại di động lên mặt bàn rồi ngồi lại trên ghế.

“Ừ, nhưng còn nữa đây”.

Ngón tay Meg đang gõ trên mặt bàn chợt dừng lại, “Còn nữa kia à?”

“Cảnh sát ở Colorado phát hiện một cặp vợ chồng bị sát hại trong phòng khách sạn”.

Meg thốt lên, tóm chặt lấy cạnh bàn, các ngón tay dẫm mồ hôi. Tim cô đập thành thịch, một cảm giác đau đớn nhói qua người, “Thế... thế là sao?”

“Nghĩa là các vị khách du lịch của chúng ta đều giả mạo cả”.

Meg chờ đợi, cổ họng khô ran, không thốt ra nổi câu nào.

“Meg, em còn ở đó không?”

Cô kêu lên một tiếng, nửa rên rỉ, nửa thút thít.

“Tên của cặp vợ chồng đó là Russ và Jeanine Taylor. Em có nhớ cặp đôi trong đoàn không? Cặp vợ chồng đi nghỉ tuần trăng mật, vẫn còn quấn quýt với nhau ấy?”

“Ừ”.

“Meg, chính là bọn chúng. Chúng giết Kayla rồi tới Bimbacher. Nhưng trước đó đã kịp ra tay với Russ và Jeanine Taylor để mạo danh họ, tham gia vào chuyến đi”.

Đôi vợ chồng mới cưới. Quấn quýt. Mặn nồng.

Meg như thấy đầu óc mụ mị đi. Cô không nói nổi một từ.

“Em có sao không? Anh biết tin này rất đột ngột. Chắc chúng cũng nảy ra ý tưởng giống anh và Kayla: làm thành một đôi để xóa bỏ nghi ngờ. Anh chỉ muốn biết chúng đang lẩn trốn ở đâu thôi. Có lẽ phải mất kha khá thời gian, cảnh sát Colorado Springs mới tìm ra thi thể của cặp vợ chồng nhà Taylor kia”.

Cô nuốt khan, rồi ấn tay vào thái dương, “Ian. Eloise kể với em có một cặp vợ chồng mới cưới tìm nhà trẻ cho con gái”.

“Ừ, thế thì sao?” Anh hít một hơi thật sâu, “Sao hả Meg? Có rất nhiều đôi vợ chồng đi tìm nhà trẻ mà”.

Giờ cả đầu lẫn đôi mắt của Meg ong lên, nhức nhối khủng khiếp, “Eloise và con gái đều miêu tả đôi vợ chồng đó rất quần quýt nhau, cứ như mới cưới chứ không phải là bố mẹ đi tìm nhà trẻ cho con. Anh thấy có gì quen không?”

Giọng Ian rào rào trong máy, “Em gọi cho Eloise ngay đi. Dừng điện thoại di động ấy. Anh sẽ chờ ngay trên máy bàn”.

Nỗi sợ của Meg ngày càng tăng, giờ nặng trĩu như tảng đá đè trong người. Cô chỉ mong Ian sẽ gạt đi những lo lắng của cô, bảo rằng đó chỉ là do cô cả nghĩ quá mà thôi. Nhưng xem chừng anh cũng sốt sắng. Anh cũng nhìn thấy khả năng đang choán hết suy nghĩ của Meg.

“Đợi em”. Cô đặt chiếc máy để bàn xuống rồi nhấn di động lên.

Chỉ ba hồi chuông, Eloise nhấn máy. Meg hít một hơi thật sâu, tự trấn an mình, “Chị Eloise à, Meg O'Reilly đây, Em gọi điện xem cháu Travis thế nào”.

“Travis đang ngủ trong phòng ở sau nhà, Meg ạ. Em có muốn nói chuyện với cháu không?”

“Thôi ạ, em thấy sáng nay cháu hơi sụt sịt mũi một chút. Cặp vợ chồng kia có tới xem nhà trẻ chưa ạ?”

Eloise khịt mũi, “Có tới. Nhưng không đem theo bé gái, mà họ cũng khó tính lắm, chỗ nào cũng soi một chút”.

“Họ đi rồi à?” Máu Meg vẫn đập dồn trong huyết quản, cô nhắm mắt để không bị cơn choáng váng đốn ngã.

“Họ mới đi được một lúc. Chị thấy cũng tốt, chị không ưa họ lắm”.

Meg áp một tay lên bụng rồi nhắm nghiền mắt, “Tên họ là gì nhỉ, chị Eloise?”

“Taylor, Russ và Jeanine”.

Bụng Meg sôi lên, cô phải nghiêng chặt răng để kìm lại cảm giác buồn nôn đang trào lên trong người, còn ngực phập phồng. Meg run rẩy đặt tay lên ngực, “Eloise, chị xem Travis giùm em được không? Ngó cháu cho em một chút thôi ạ”.

“Được rồi, nhưng sáng nay chị thấy nó không có vẻ gì ốm cả”.

Meg nghe thấy tiếng trẻ con kêu nhặng lên, cả giọng của những đứa trẻ khác nữa trong khi Eloise băng qua phòng chơi để sang phòng ngủ ở sau nhà. Căn phòng ngủ này có cửa bên dẫn ra đường đánh xe rải sỏi uốn cong qua mặt tiền ngôi nhà.

Eloise thì thào, “Nó đang nằm trong góc, đắp cái chăn nó thích nhất này”.

Meg vừa thả lưng ra sau ghế, định vớ lấy chiếc điện thoại bàn để báo tin lành cho Ian thì đột nhiên Eloise cuống quýt nói thêm, “Travis biến mất rồi”.

Cảm giác sợ hãi tràn khắp người Meg. Cô đứng bật dậy, nắm cả hai chiếc điện thoại trong tay, hét lên, “Eloise, chị nói thật không? Chị kiểm tra các giường khác xem”.

Chiếc ống nghe còn lại nóng rực trong tay Meg. Ở đầu dây bên kia, Ian đang hét một tràng câu hỏi. Cô không thể nói với anh rằng đứa con anh vừa nhận mặt đã bị bắt cóc.

Eloise nghẹn ngào, “Meg, chị không tìm thấy cháu đâu. Hay là cháu ra khỏi phòng ngủ rồi lang thang qua phòng khác”.

Meg thở đứt quãng. Hoặc là chính đôi vợ chồng Taylor kia đã bắt cóc nó rồi.

“Chị Eloise, làm ơn...”. Giọng Meg nhỏ dần khi “Russ Taylor” thông thả mở cửa văn phòng bước vào, súng chìa thẳng vào cô.

15. Chương 15

Tiếng Ian vang lên từng chập trong chiếc điện thoại ở văn phòng, Meg dúi nó ra sau bàn phím máy tính rồi dùng ngón tay cứng đờ bịt loa nhận đi. Cô phải để Ian biết đang có chuyện gì, nhưng cũng không được cho gã đang cầm súng kia thấy chiếc máy đang mở.

Cô cũng bật loa ngoài cho điện thoại di động, nên giờ giọng nói căng thẳng của Eloise vang lên, “Meg, có cần tôi gọi cảnh sát không?”

Gã đàn ông đưa tay ngang cổ làm dấu, thì thào, “Bảo con mụ già đó là thằng bé không sao đi”.

Meg gạt đầu, “Eloise à? Tôi xin lỗi. Tôi vừa nhận được điện thoại của bố Travis. Anh ấy đón cháu rồi. Anh ấy chưa biết mà”.

Eloise thở dài vào máy, “Ôi trời ơi, Meg. Cô làm tôi thót tim. Nếu chồng cô còn ở đó, thì nhớ dặn dò anh ấy kỹ lưỡng nhé”.

Meg ngắt cuộc gọi rồi đặt chiếc di động ra giữa bàn, “Tôi đã bảo chị ấy rồi. Giờ anh muốn gì từ tôi?”

Cô không còn thấy Ian nói gì qua điện thoại nữa, nhưng hy vọng anh đã hiểu ý và nghe được tiếng cô.

Gã đàn ông tiến thêm một bước, “Đơn giản thôi, Meg ạ. Tao muốn mày leo núi một chút, để tao lấy lại thứ của mình và tiếp tục lên đường”.

“Anh bỏ khẩu súng đó ra khỏi mặt tôi được không?”

“Thế mày thích dao hơn chứ gì?”

Meg thốt lên, “Matt. Sao anh lại tấn công Matt?”

“Tao cũng đề nghị anh ta làm việc tương tự, nhưng anh ta từ chối. Mày không ngu ngốc đến nỗi dám từ chối tao chứ hả, Meg? Dù sao tao cũng có thêm Travis rồi. Còn bố của Matt không có nhà, nên tao không lợi dụng nó được”.

Cô cố không nhìn vào chiếc điện thoại đang để cạnh chiếc máy tính, nhưng vẫn thầm cầu nguyện, “Hóa ra anh ở lại Crestville là vì thế? Anh đợi có người tìm thấy chiếc vali à?”

“Tao không phải dân leo núi”.

“Nó ở đâu? Có lẽ giờ không ai lấy được nó đâu”. Cô phải giả vờ như không biết vị trí của chiếc vali, nếu không hẳn sẽ biết ngay Ian đã tìm ra nó.

“Lúc Matt còn nói được, hẳn ta không nói như vậy với tao đâu. Hẳn bảo mọi người dẫn đoàn tự leo lên vách núi đó suốt kia mà”.

“Hôm đầu tiên leo núi đó, Kayla đã thấy chiếc vali, đúng không?” Meg thì thào.

Gã đàn ông nhích lại gần chiếc bàn, vẫn chìa súng về phía cô, “Chúng tao tình cờ bắt gặp cô ta trên chỗ mồm đất đó, đang chìa ống nhòm vào đúng chỗ chiếc vali. Chúng tao biết nơi nó rơi xuống chứ, vì trong đó có cài một thiết bị dò tìm. Chúng tao bảo sẽ chụp ảnh cho cô ta và nhân việc đó để đẩy cô ta xuống”.

“Thế còn du khách người Đức kia thì sao?”

Gã cười lớn như gầm lên làm Meg co rúm lại, “Hắn định tống tiền chúng tao. Mày có tin nổi không?” Hẳn hẳn bầm gì đó bằng thứ tiếng khác... tiếng Nga chẳng?

“Anh là ai?”

“Cứ gọi tao là Mike. Nó gần giống với tên thật của tao hơn Russ”.

“Mike, con trai của tôi đâu?” Meg cố nói trực tiếp vào chiếc điện thoại, rồi nín thở, thăm cầu cho gã kia không để ý.

“Nó đang ở với cô vợ dễ thương của tao”. Mike cười khùng khục, “Tao sẽ ra hiệu cho cô ấy thả thằng bé sau khi mày trèo lên lấy món đồ kia xuống”.

“Không”. Trong đầu Meg đang dần hình thành một kế hoạch. Chừng nào Ian còn cầm máy bên kia và nghe được, có thể nó sẽ có tác dụng.

Lông mày của Mike nhướn lên, hần cầm chắc súng, “Không à?”

“Bảo cô vợ dễ thương của anh đưa Travis tới chỗ chúng ta, hay ít nhất là ra chỗ nào đó an toàn để tôi có thể nhìn thấy nó. Cái vali ở gần thác trên, đúng không?”

“Làm sao mày biết?”

Cô nhún vai, “Dễ đoán ra thôi. Kayla đứng từ cho đó có thể nhìn thấy rõ, mà vách đá ở đây là khu vực duy nhất trong cả con đèo mà người ta hay leo trèo”.

“Tức là mày muốn vợ tao đưa thằng bé tới chỗ đèo đó à? Kể cả Katrina cũng không thể vừa bế một đứa bé vừa leo bộ xuống được.”

“Tôi không dám bảo cô ấy làm thế đâu. Có một chặng dễ đi hơn ở trên thác nước. Đứng từ đèo có thể nhìn lên đó được. Bảo cô ta đem Travis lên đó sau khi đỗ xe ở ngã rẽ trên cột mốc cao tốc số Hai trăm”.

Mắt hần sáng lên khi nghe thấy cái tên. Tất nhiên, hần đã leo lên chính con đường đó, đã tự tay lấy cành và lá phủ lên chiếc vali mà.

“Tôi phải thấy được con tôi còn sống và an toàn rồi mới đưa vali cho anh được. Bằng không, đừng hòng tôi leo lên đó”.

Gã đàn ông nheo mắt, “Mày đang định chơi trò gì thế Meg?”

“Tôi phải biết con tôi còn sống. Thế anh định làm gì, hả Mike? Định tiếp tục giết người cho tới khi tìm được một vận động viên leo núi để lấy cái vali cho anh, hay gọi đồng bọn không thể tiên vào trong vòng một trăm mẫu xung quanh ngọn núi đó?”

“Thằng vệ sĩ CIA của mày đâu?” Hần duỗi thẳng lưng, mở rộng tư thế đứng.

Meg cười mũi, “Anh ấy không phải vệ sĩ của tôi. Như anh vừa nói, anh ấy là CIA đang làm nhiệm vụ. Anh ta không cần con tôi, mà chỉ lăm lăm cái vali đó thôi”.

“Hần đang ở đâu?”

“Đang đi đón một điệp viên khác, chuẩn bị lù lù khắp vùng đó. Sớm muộn gì họ cũng sẽ tìm ra vị trí của chiếc vali thôi”.

“Vậy thì đi mau”.

“Thế còn con tôi?” Meg khoanh tay trước ngực, trong khi tim đập thành thịch. Cô phải thật bình tĩnh.

“Nó sẽ được đưa tới đó, giờ ra khỏi cái bàn đầy máu, rồi cần lấy thứ gì thì lấy đi trước khi đồng nghiệp của cô quay về. Tao đã vứt quá nhiều xác lại cái thị trấn chết tiệt này rồi”.

Anh nghe thấy chưa Ian? Travis sẽ tới đó. Anh phải cứu lấy con.

*

* *

Ian siết chặt vô lăng trên chiếc xe thuê rồi thở ra. Ngay từ lúc nghe thấy Meg trả lời Eloise trên điện thoại, anh đã linh cảm Travis có chuyện chẳng lành. Anh đã nghe được gần hết cuộc trao đổi giữa cô và gã tự xưng là Mike kia - nghe giọng nói, có lẽ là Mikhail.

Theo Prospero biết, Farouk, người chịu trách nhiệm chuyển tiền cho vụ buôn bán này, đã bắt tay với nhiều tổ chức khủng bố ở Trung Đông. Nếu hắn có móc nối với nhóm người Nga, chứng tỏ đây là khủng bố liên quốc gia rồi, và như vậy rõ ràng là thảm họa cho rất cả mọi người.

Khi biết tin Travis bị bắt cóc, Ian thấy cảm giác thất bại trùm phủ lên mình như thủy triều trên biển. Đến cái điều cơ bản nhất của bậc làm cha mẹ, bảo đảm an toàn cho con cái, anh cũng không làm được. Nhưng đây là cơ hội gỡ gạc. Meg đã cho anh cơ hội đó, anh sẽ không làm cô cùng Travis thất vọng.

Sau khi giải cứu cho con, anh sẽ phải giải cứu cho cả Meg. Ian phải đưa Travis ra khỏi khu vực đó trong khi làm nốt công việc còn lại. Anh gọi tới trung tâm giữ trẻ Eloise và bảo với cô Felicia, lúc đó ngơ ngẩn vì không hiểu gì, đến gặp anh tại chân đèo dẫn lên thác nước phía trên.

Rồi anh gọi cho Buzz để sắp xếp một kế hoạch mới.

Ian cần viện trợ, mà ngoài các anh em ở Prospero, đặc biệt là tay phi công Buzz với khả năng lái trực thăng trong điều kiện nguy hiểm nhất như lần này, anh không còn biết nhờ đến ai.

*

* *

Một giờ sau, sau khi để Felicia lại văn phòng du lịch Núi Rocky, lúc đó vẫn chưa có ai, anh nấp sau một bụi cây mọc ven con đường chạy trên thác trên. Lúc đi quá cột mốc đường số Hai trăm, anh không thấy có chiếc xe nào cả, nghĩa là đồng bọn của Mike vẫn đến chậm hơn.

Giờ này Meg đã ở trên đèo cùng Mike, đợi Travis xuất hiện, còn Ian sắp có một điều bất ngờ dành cho cô vợ hắn ngay khi ả ta đến nơi.

Bỗng có tiếng ỳnh ạch, cộng thêm tiếng cành gãy rắc làm Ian lên gân, ngồi nhồm dậy. Hạ một cô gái là việc rất dễ dàng, nhưng anh không muốn làm đau con mình.

Người phụ nữ hiện ra trên con đường, Ian siết chặt nắm đấm khi thấy Travis bị buộc bằng miếng vải vắt chéo trước ngực cô ta. Anh không thấy mặt thẳng bé, nhưng hai cái chân nhỏ xíu đang quẫy đạp loạn xạ. Đúng rồi, anh bạn, cho nó biết thế nào là lễ độ đi.

*

* *

Người phụ nữ dừng lại, chỉ cách chỗ Ian đang nấp vài bước chân. Anh lập tức nín thở.

“Không được đá nữa, rồi cô sẽ cho cháu nhìn mẹ qua ống nhòm. Cháu muốn gặp mẹ mà, đúng không?”

“Mẹ đâu?”

Tim Ian nhói lên khi nghe thấy tiếng con nức nở.

Cô ta móc chiếc điện thoại từ túi áo khoác ra, “Mikhail, bọn em đến rồi”. Nói xong, cô ta đưa một tay lên vẫy, “Có thấy không?”

Cô ta ngừng lại một chút, rồi nói tiếp, “Được rồi, được rồi, em sẽ quay thẳng ranh con này ra cho mẹ nó nhìn. Anh đồng ý làm gì? Đúng là điên, Farouk mà biết sẽ không bằng lòng đâu. Ta bắt thẳng nhóc để dọa mẹ nó mà. Nếu cô ta không chịu trèo thì thẳng bé sẽ chết”.

Ian suýt tưởng người đàn bà kia đã nghe thấy tiếng anh nghiêng răng kèn kẹt.

Cô ta loay hoay với chùm dây dợ bụi nhùi, xóc nách thẳng bé rồi giơ lên quá đầu, “Có nhìn thấy mẹ dưới kia không? Mẹ đang dẫn bạn cô đi leo núi thôi, khỏi lo nhé”.

Travis đạp chân, đá thẳng gót chân vào trán người phụ nữ, “Bố đâu?”

Tim Ian thất lại. Bố con ở đây này, Travis. Bố sẽ bảo vệ con vĩnh viễn.

“Cô ta hài lòng chưa, Mikhail? Lúc nào lấy được cái vali, em chỉ muốn tống khứ thẳng bé này đi thôi”.

Xem chừng nhìn thấy Travis, Meg đã yên tâm, vì người phụ nữ vừa bỏ chiếc điện thoại vào túi rồi bắt đầu vật lộn với Travis đang oằn người, cố nhét nó vào mớ dây buộc như cũ.

“Đi bộ. Đi bộ cơ”.

Ian khê khàng thở ra. Có lẽ Travis cũng cảm nhận được bố nó đang ở đây, vì xử lý cô ta dễ hơn rất nhiều nếu con anh không bị buộc vào người ả.

“Cô sẽ cho cháu đi bộ, nhưng phải nắm lấy tay cô, vì nếu cháu nhảy xuống kia thì chẳng có trao đổi gì nữa hết”.

Người phụ nữ cao lêu đêu hơi cúi xuống, nắm lấy tay Travis rồi dắt nó ra khỏi mép vực. Cả hai hì hục đi xuống trong khi đầu óc Ian căng ra vì hồi hộp.

Ian hít một hơi thật sâu, rồi từ chỗ nấp nhảy chồm ra. Người phụ nữ ngoái lại phía sau, mắt mở to, miệng há hốc vừa đúng lúc bị Ian tấn công từ phía sau. Cô ta thả Travis ra rồi trở vào túi. Ian thúc gối vào cổ tay, làm cô ả hét lên một tiếng.

Lúc ngẩng lên, anh thấy Travis đang lấy hai tay đeo găng che miệng, “Ngồi xuống phiên đá đi Travis. Không sao đâu”.

Sau khi người phụ nữ bị đè cứng xuống đất, một bên mặt ấn vào nền cát, Ian sục tay vào túi rồi lôi ra một khẩu súng. Anh dùng một tay tháo hộp đạn rồi rải chúng ra ngoài.

Anh thò tay vào túi bên kia, lôi chiếc điện thoại ra rồi ném mạnh nó vào tảng đá cho vỡ làm đôi. Anh không mang dây thừng để trói cô ta, cũng không muốn bắn trước mặt Travis, nên chỉ xoay lưng lại để che không cho đứa bé thấy rồi lấy súng đập mạnh vào sau gáy cô ta.

Máu từ vết thương phụt ra. Ian kéo cô ta từ con đường vào bụi rậm, nhưng không phải vì sợ có du khách đi qua lối này, vì công ty du lịch Núi Rocky đã đóng cửa và trời đang có dấu hiệu đổ tuyết.

Anh chùi tay vào quần rồi quay sang phía Travis lúc này đang mở to mắt, không nói gì. Ruột gan Ian quặn lên. Anh không muốn Travis chứng kiến cảnh bố nó đánh người. Liệu giờ con anh có né tránh anh như Ian đã từng làm sau khi chứng kiến cơn thịnh nộ của bố để không?

Ian quỳ xuống, dang rộng hai tay, “Mọi thứ ổn rồi, Travis”.

Tim Ian đập một cách đau đớn khi Travis lên nhìn anh qua hàng mi đang sụp xuống. Thế rồi thằng bé nhảy lên khỏi phiên đá, sà vào lòng anh.

Cổ họng Ian đắng nghẹn, mắt anh nhắm nghiền, còn bàn tay xoa lên mái tóc mềm xoắn tít của đứa con, “Travis, con không sao đâu”.

Còn giờ bố phải đi cứu mẹ con.

*

* *

Nhìn thấy Travis trên rìa đường, Meg như trút được gánh nặng. Liệu bọn chúng có giữ lời, thả thằng bé sau khi cô trèo lên vách đá này không? Cô không còn lựa chọn nào khác hơn là phải tin chúng.

Nhưng cô còn tin Ian nhiều hơn.

Mike chưa biết chiếc điện thoại đặt gần máy tính để kên, hay việc cô nhấn loa ngoài ngay khi liếc thấy khẩu súng trên tay hắn. Cô không nghe thấy Ian nói gì, nên cầu cho anh nghe kịp và chỉ không lộ diện trong khi hai người đang trao đổi mà thôi. Cô phải đứng sau bàn để Mike tiến lại gần, mà thực ra cô cũng không nhắc nổi chân lên nữa.

Cô mong Eloise tin lời giải thích khập khiễng vừa rồi về chuyện Travis đột nhiên biến mất khỏi phòng ngủ. Cô cũng không cần Pete Cahill phải lục tung cả thị trấn để tìm thằng bé, vì như vậy có thể làm nguy hiểm tới tính mạng nó. Mike và Katrina, hẳn gọi cô ta là Katrina, chắc đã tháo được chốt trên cánh cửa sau của phòng ngủ, thông ra bên ngoài hông nhà, rồi đợi thời cơ khác mò vào để bắt cóc Travis đi.

“Giờ mày đã thấy con mày rồi. Bắt tay vào việc đi”. Mike chỉ lên trên, “Có nhìn thấy gờ đá phủ cây kia không? Hàng của tao nằm trên đó. Vai có đau nhưng mày vẫn làm được chứ hả Meg?”

Cô nheo mắt lại, “Nếu cần tôi giúp, sao còn định giết tôi làm gì? Hay ép Matt làm việc này cho anh?”

Hắn nhướn mày, nhún vai, “Meg, lúc đó tao không định giết mày mà là thằng điệp viên CIA kia cơ - giờ này có lẽ nó cũng bắt đầu tới đây rồi, nên làm nhanh đi”.

Meg nuốt nước miếng, “Anh bắn tôi quá đấy”. Cô đặt chân lên mỏm đá granít, tháo ủng rồi xỏ đôi dép leo núi vào.

Hắn ta đưa cho cô chiếc radio, “Cầm lấy cái này để liên lạc lúc mày leo lên trên đó. Tao muốn biết hiện trạng của cái vali như thế nào. Nó đang được giấu dưới cành cây và lá khô đấy”.

Cô bỏ chiếc đài vào túi trước trên áo, đóng dây đai cẩn thận, luồn một đầu dây thừng qua cái móc trên bộ đai.

Mike chăm chú theo dõi cô, “Thế mày định đem cái vali xuống bằng cách nào?”

Meg ấn ngón chân vào cuộn dây thừng, “Tôi buộc vào lưng. Có nặng không?”

“Không nặng chút nào”.

Meg ngạc nhiên. Cô không biết để kích hoạt một vũ khí hạt nhân thì cần có những gì, nhưng cô đoán nó cũng phải khá nặng, “Mike, trong vali có gì?”

Mike nhe nanh, “Meg, không phải việc của mày. Chỉ cần biết mình nó thì không gây nguy hiểm gì hết”.

“Được rồi, Mike. Tôi tin anh”. Cô cười khinh khỉnh để đáp lại vẻ mặt của hắn. Nếu hỏi đôi vợ chồng hờ này tham gia đoàn, dù chỉ một lần Meg nhìn thấy vẻ mặt này, cô sẽ biết ngay hắn ta là người xấu.

Và sẽ đỡ cho mọi người biết bao rắc rối.

*

* *

Ian nằm bẹp trên đất, chỉ cách mép vực đâm xuống gờ đá mà Meg sẽ phải leo lên vài bước chân.

Từ vị trí thuận lợi này, Ian quan sát Meg từ từ trèo lên vách đá dựng đứng. Cô trèo rất nhanh và chắc chắn, dù tuyết đang rơi và vết thương ở vai vẫn chưa lành.

Từ bên dưới, Mike giương súng hướng vào Meg, lúc đó đang ngày càng leo cao, dù Ian biết chẳng có cách nào Meg trốn thoát được trên mặt đá trơn tuột như vậy.

Chỉ còn vài nấc cuối cùng là Meg sẽ đu người lên mép đá, tới chỗ chiếc vali. Ian bò ra sát mép vực hơn, núp sau những bụi cây lùm xùm mọc trên vách núi.

Lúc nhìn thấy mặt cô, anh gọi, “Meg. Anh ở trên này”.

Tay run rẩy một thoáng, rồi Meg nở một nụ cười rạng rỡ đến nỗi có thể làm tan cả tuyết. Nhưng trước tiên, nó đã làm tan chảy trái tim Ian.

Cô hơi ngóai lại phía sau, “Mike không nhìn thấy anh chứ hả? Chúng mang Travis ra đây rồi”.

“Ta cứu được Travis rồi, Meg. Anh cướp lại con từ tay đồng bọn của Mike lúc ả dân thằng bé tới cho em thấy. Anh cũng nghe hết em với Mike vừa nói gì với nhau”.

Meg càng cười tươi hơn trong khi tay với lên điểm tựa kế tiếp, “Nó đâu rồi?”

“Nó đang ở nhà với Felicia. Thằng bé không sao cả. Vai em thế nào rồi?”

“Ồn Trời... cảm ơn anh nữa, Ian. Vai em vẫn ổn. Nhưng Mike đang đứng dưới kia đợi em lấy chiếc vali xuống. Dù hắn không còn Travis để uy hiếp được em nhưng làm sao em leo xuống kia được? Mike đang cầm súng chực ngay dưới đó”.

“Em đừng lo, anh đã tính cả rồi. Cố lên, chỉ chút nữa là em thoát rồi. Nếu lúc anh cứu Travis rồi quay trở lại, em chưa leo thì đã đỡ vất vả thế này”.

Cô thở ra rồi cười, “Em thích leo mà, có vất vả gì đâu”.

“Meg, em hăng hái quá đấy”. Đáng lẽ anh phải biết cô sẽ nói đỡ cho anh, luôn luôn là vậy.

Lúc này, đầu Meg đã ngang với gờ đá. Cô đu người lên mặt đá phẳng, rồi như một người anh hùng, cô giờ tay vẫy vẫy để ra hiệu cho Mike nhiệm vụ đầu tiên đã hoàn thành.

Nhưng không có nghĩa hần sẽ được suôn sẻ.

Chiếc đài phát thanh trên tay cô kêu lẹt lẹt, giọng Mike vang lên, “Kiểm tra vali đi!”.

“Ý hay đấy”. Cô nhìn Ian rồi đảo mắt. Meg cúi xuống, gạt đồng càn và đất phủ trên chiếc vali cứng ra, “Mike nói đúng, cái này nhẹ thật”, Ian nhướn mày, “Nhẹ à? Nó còn nguyên không, hay lúc rơi xuống đây đã bị vỡ và những thứ ở trong rơi ra hết rồi?”

Meg sờ tay lên mép chiếc vali, “Nó còn nguyên... khóa kỹ nữa”.

“Thế nào rồi? Thế nào rồi?” Giọng Mike lại vang lên.

Meg tảng lờ Mike, đặt chiếc vali xuống, hai tay hết mở ra rồi lại nắm vào, “Ian, bây giờ thì sao?”

Anh chỉ lên trời rồi bảo, “Ta đợi Buzz”.

“Buzz nhảy từ trên trời xuống hay thế nào?”

Đáp lại lời cô, tiếng quạt phạch phạch của chiếc trực thăng vang lên. Buzz đã tới tiếp viện kịp thời.

Meg há hốc miệng, “Anh không bảo anh ấy là lái trực thăng vào chỗ này rất nguy hiểm hay sao?”

“Anh có nói chứ, thế nên mới khiến cậu ta liều thế này được”.

Mike cuống cuống rít lên, “Thế này là thế nào? Sao lại có cái trực thăng kia? Meg, tao đã bảo mày không được bày trò rồi kia mà. Nên nhớ con trai mày đang nằm trong tay chúng tao. Chỉ cần gọi điện cho Katrina là thằng bé sẽ chết”.

Meg quả quyết ấn nút chiếc đài, “Anh nhầm rồi Mike. Katrina không có con tôi, và tôi e sẽ còn nhiều trò hay nữa đấy”.

Cô thả chiếc đài xuống lớp đá bên dưới, rồi quay sang Ian, “Anh muốn em làm gì?”

“Em đeo cái vali lên được không?”

“Không hề gì. Em cũng định lúc xuống sẽ làm vậy”.

Từ hẻm núi phía dưới, tiếng súng bắt đầu rộ lên. Meg thụp người xuống, “Từ dưới kia có bắn lên trên này được không?”

Ian đứng thẳng người, “Không. Ta ở trên này là an toàn rồi, trừ phi hấn phóng tên lửa lên cái trực thăng”.

Trong khi Meg luồn dây qua tay cầm của chiếc vali, Ian đứng sát mép hòn đá nhô ra khỏi vách núi, đưa tay vẫy Buzz. Anh biết chỉ Buzz mới xử lý được tình huống này.

Người đi trên trực thăng cùng Buzz thả một chiếc thang xuống gờ đá mà Meg đang hiên ngang đứng, hai chân dạng ra, chiếc vali cột sau lưng. Ian ước anh có thể thế chỗ cho cô, nhưng anh cũng biết Meg hoàn toàn có thể làm được.

“Tóm lấy thang đi, Meg”.

Ian nghiêng rằng vì căng thẳng khi Meg trèo từng nấc lên cái thang đang lắc lư mạnh. Mãi tới khi đồng đội của Buzz kéo cô vào trực thăng, anh mới thở lại bình thường.

Rồi Buzz nghiêng chiếc trực thăng, áp sát nơi Ian đang đứng. Trong lúc với tay nắm lấy thang, Ian nghe sau lưng có tiếng động. Anh tóm lấy nấc đầu tiên, rồi xoay người lại. Katrina, một bên đầu đầm đìa máu, đang cầm dao lao tới chỗ anh.

Ian thả chiếc thang, rồi vớ lấy khẩu súng. Một tiếng nổ vang lên từ chiếc trục thẳng, làm Katrina ngã gục, rồi lăn xuống vực, rơi đúng chỗ chiếc vali ả ta thêm muốn.

Ian nhìn lên, thấy Buzz đang kê khẩu súng trên cửa sổ trục thẳng. Buzz gật đầu một cái.

Giống hết ngày xưa.

*

* *

Lúc Buzz hạ chiếc trục thẳng xuống thêm đất cạnh văn phòng công ty du lịch Núi Rocky, Meg mới buông Ian ra. Lúc thấy Katrina cầm dao chồm tới, tìm Meg như nhảy khỏi lồng ngực, cô không thốt lên được tiếng nào. May thay, Buzz cũng đã thấy Katrina, và kịp thời nổ súng.

Ian đã gửi thông báo tới phòng cảnh sát để họ xử lý Mike, nhưng chưa nhận được phản hồi nào. Cơn nguy hiểm vẫn chưa qua, sự căng thẳng của ngày hôm đó vẫn như đang siết cổ Meg.

Dylan, đồng đội của Buzz được anh lôi đi từ Doanh trại lực lượng không quân Schriver, nhảy ra khỏi trục thẳng trước, rồi đến Ian đỡ Meg xuống.

Sau khi Buzz đã đỡ hẳn chiếc trục thẳng xuống, tất cả mọi người đều cùng đi vào văn phòng công ty du lịch Núi Rocky, lúc đó không còn ai.

Buzz đặt chiếc vali, giờ đã tới tả, lên bàn rồi mở hộc tủ trên cùng, “Có dao rọc giấy ở đây không?”

Bống điện thoại của Ian vang lên. Anh nhìn qua màn hình hiển thị, “Cahill này. Để tôi bật loa cho mọi người cùng nghe nhé”.

Meg đưa con dao rọc giấy cho Buzz trong khi Ian trả lời điện thoại, “Cảnh sát trưởng Cahill, anh tóm được hẩn chưa?”

“Dempsey, bọn tôi tóm được hẩn rồi, nhưng hẩn uống thuốc gì để tự tử ấy. Chết ngay trước mắt bọn này”.

Ian chửi thề, “Trước khi chết hẩn có nói gì không?”

“Chúng tôi không thấy có gì quan trọng lắm. Hẩn lải nhải rằng còn nhiều cái nữa, nhưng lúc được báo về cái chết của đồng bọn, hẩn bảo vậy thì hay”.

“Hay?”

“Ừ, hẩn nói Katrina là bồ của gã nào đó, và Prospero sẽ phải trả giá cho cái chết của cô ta”.

Meg siết chặt hai tay. Liệu Ian còn nguy hiểm nữa không?

Ian liếc qua phía Buzz, “Tên gã đó là gì, Cahill? Anh có nhớ không?”

“Tôi không nghe rõ lắm”.

“Liệu có phải là Farouk không?”

“Ồ đúng. Có thể lắm. Thế đã xong việc chưa Dempsey? Các anh đã có thứ mình cần chưa?”

Ian nhướn lông mày với Buzz, “Chẳng bao giờ xong việc cả đâu cảnh sát trưởng, nhưng với Crestville thì chỉ tới đây thôi. Mọi người trong thị trấn có thể yên tâm tận hưởng mùa trượt tuyết được rồi”.

Ian ngắt máy rồi thở dài, “Katrina là bồ của Farouk à?”

Buzz lắc đầu trong khi loay hoay mở khóa, “Vụ này càng ngày càng có vẻ như Farouk đích thân nhúng tay vào. Hẩn chẳng làm việc cho ai khác, mà lần này là trùm. Thế nào ông trùm cũng sẽ lên cơn điên khi nghe tin cô bồ của mình cho xem”.

Chiếc khóa kêu cạch một tiếng. Buzz thốt lên, “Xong rồi”.

Meg chen vào giữa hai người trong khi Buzz bật hai bên chốt của chiếc vali kiểu cổ, rồi nhấc nắp lên.

Ian sững người lại, còn Buzz giộng một nắm đấm xuống bàn, mạnh đến nỗi những ống nghiệm nhỏ trong lớp nhựa bịt kín rung lên.

“Cái... cái gì thế?” Cô nhăn mũi khi nhìn vào tấm nệm đặt bên dưới một cái hộp trong suốt xếp đầy các ống nghiệm... trống rỗng.

Ian gần từng tiếng một, “Farouk đang đùa với lửa hay sao... vũ khí sinh học hủy diệt hàng loạt”.

Meg loạng choạng ngã về phía sau, “Những thứ trong mấy ống kia nguy hiểm đến thế sao?”

“Không phải trong cái hộp bịt kín kia đâu. Nếu nó bị quăng từ máy bay ra mà không bị vỡ, chúng ta đã an toàn rồi”.

Buzz gãi cằm, “Thế mà cứ tưởng nó là thiết bị kích nổ hay máy móc gì. Farouk định làm gì với mấy thứ này? Mà tóm lại mấy cái này là gì mới được?”

Ian gõ lên cái nhãn dán trên chiếc hộp nhựa, “Nhìn này, H1N9. Chắc là virus cúm biến thể nào đó. Ta phải giao nó cho Trung tâm Kiểm soát Dịch bệnh. Không hiểu chiến tranh sinh học có liên quan gì tới kế hoạch ám sát Okeke và sao Jack lại dính đến vụ này nhỉ?”

Buzz búng tay, “Công việc cuối cùng Jack làm trước khi biến mất có liên quan tới một tay bác sĩ nào đó, đúng không? Bác sĩ... vi-rút... có lẽ ta đoán gần trúng rồi”.

“Buzz, tôi thấy thế này không ổn. Cứ xem thằng điên kia tấn công Meg và Travis như thế nào. Giờ chuyện này thành tư thù rồi. Cậu giết Katrina, Farouk sẽ không bao giờ quên chuyện này đâu”.

“Đây là vấn đề của tôi”. Buzz vỗ lên vai Ian, “Tôi sẽ về D.C., rồi tuần tới đi New York”.

Ian chỉ về phía chiếc vali, “Cậu có nghĩ chỉ có bấy nhiêu đây không?”

“Còn lâu. Mike đã thừa nhận trước khi tự kết liễu rồi, chúng còn nhiều nữa mà”. Buzz sập nắp vali lại, “Như cậu vừa nói với tay cảnh sát trưởng ấy, chuyện này chẳng bao giờ kết thúc được”.

Vài giờ sau, Ian cùng Meg bước vào nhà. Cô vội chạy tới chỗ Travis và bế phốc nó lên tay, sau đó bảo Felicia về nhà, kèm theo vô số lời cảm ơn, nhưng hầu như chẳng giải thích gì mấy.

Ian không muốn rời Travis, và cứ đòi tấm cho con. Meg kiểm tra hộp thư thoại trong tiếng nước bắn tung tóe. Matt đã tỉnh lại và thoát khỏi cơn nguy hiểm.

Meg cúp máy, rồi cắn môi. Liệu khi những kẻ như Farouk còn hoành hành, bọn họ có được sống yên ổn không?

“Này, xem chú bé sạch sẽ chưa”. Ian đi vào phòng khách, bế Travis trên tay. Thằng bé được quấn trong lớp khăn tẩm, chỉ thò mỗi cái đầu ướt nhoẹt ra ngoài.

“Sao thế em?” Ian chạm vào cằm của Meg.

Cô mỉm cười, “Matt khá hơn rồi”.

“Nhưng Meg thì không à?”

“Em đang lo chuyện...”. Đôi tay vung hai bên sườn Meg ám chỉ tất tật mọi chuyện.

Ian xốc Travis lên hông, kéo Meg lại, hơi thở ấm áp của anh thổi vào những lọn tóc rối bời trên đầu cô, “Meg Dempsey, em không cần lo sợ chuyện gì cả. Anh đang ở đây, và sẽ mãi ở đây”.

Anh hôn lên cái má mềm mại, hồng hào của Travis rồi kề lên môi cô, “Em cứ dựa vào anh, và anh cũng sẽ dựa vào em”.

Cô vòng tay ôm ngang người Ian, bao bọc lấy con của họ ở giữa. Anh đã trở lại bên cô, và có anh, cô chẳng còn phải sợ điều gì cả.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-dau-yeu-ve>